

PG1

IV

76

OSNOVNI SUD U PODGORICI**K.br.09/1453****Dana, 20.04.2011.godine.****U IME NARODA**

OSNOVNI SUD U PODGORICI, kao prvostepeni, krivični, u vijeću sastavljenom od sudije Nade Rabrenović, kao predsjednika vijeća, i sudija porotnika Bojanić Mladenke i Pavićević Miroslava, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Ane Maraš, u krivičnom predmetu protiv okrivljenog Lekić Zorana iz Bara, zbog krivičnog djela zloupotreba službenog položaja iz čl.416 st.1 Krivičnog zakonika (Sl.list RCG br.47/06), po Optužnici ODT Podgorica Kt.br.1061/09 od 10.11.2009. godine i krivičnog djela zloupotreba službenog položaja iz čl.216 st.1 Krivičnog zakona RCG, po Optužnici ODT Podgorica Kt.br.564/09 od 20.01.2010. godine, nakon održanog glavnog, javnog pretresa dana 20.04.2011. godine, u prisustvu zastupnika optužbe Ane Radović, zamjenika ODT Podgorica, okrivljenog Lekić Zorana i njegovog branioca Branislava Lutovca adv. iz Podgorice, nakon tajnog vijećanja i glasanja istog dana donio je a dana 26.04.2011. godine, javno objavio,

P R E S U D U**OKRIVLJENI:**

LEKIĆ ZORAN, od oca Manojla i majke Jelene, rođjene Čolaković, rođen u Nikšiću 21.11.1956. godine, završio Pravni fakultet, nastanjen u Baru, Bulevar Revolucije, broj B4, oženjen, otac jednog djeteta, ranije neosudjivan,

Na osnovu čl.363 tačka 3 Zakonika o krivičnom postupku,

OSLOBADJA SE OD OPTUŽBE

Da je:

I Dana 07.12.2007. godine u Baru u svojstvu službenog lica, postupajućeg sudije Osnovnog suda u Baru, u predmetu raspravljanja zaostavštine iza smrti Obradović Božidara iz Bara, iskorišćavanjem svog službenog položaja i prekoračenjem granice svog službenog ovlašćenja pribavio korist zakonskim nasljednicima Obradović Frana i nanio štetu zakonskim nasljednicima Obradović Andje, Jovović Kristine i Dumezić Frane na način što je suprotno čl.140 st.2 Zakona o vanparničnom postupku donio dopunsko rješenje O.br.217/07 od 07.12.2007. godine a da nije ponovo raspravljao zaostavštinu, kojim rješenjem je na naknadno pronadjenoj imovini pokojnog Obradović Božidara koja se sastoji od nepokretnosti upisane u listu nepokretnosti broj 1663 KO Sutomore, bez pozivanja na nasledje po pravu priraštaja i pravu predstavljanja zakonskih nasljednika pokojnih Jovović Kristine i Dumezić Frane za jedinog nasljednika oglasio pokojnog Obradović Frana, iako je znao da je isti preminuo, čime je Obradović Milenku, Obradović Štefeci i Obradović Suzani pribavio korist jer je uvećana ostavinska masa iza smrti njihovog oca, a Jovović Gasparu, Dumezić Tomislavu i Dumezić Borisu nanio štetu,

- čime bi izvršio krivično djelo zloupotreba službenog položaja iz čl.416 st.1 Krivičnog zakonika (Sl.list RCG br.47/06),

Oštećeni Jovović Gaspar se radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahtjeva shodno odredbi čl.212 st.3 Zakonika o krivičnom postupku upućuje na parnični postupak.

II Dana 07.10.2003. godine u Baru u svojstvu službenog lica, sudije Osnovnog suda u Baru iskorišćavanjem svog službenog položaja pribavio korist Čalović Zoranu a teže povrijedio imovinska prava oštećenog Čalgin Viktora, na način što je postupajući u predmetu Osnovnog suda u Baru P.br.401/03 po tužbi Čalović Zorana protiv tuženog Vukoslavčević Milana radi utvrdjenja, znajući iz sadržine same tužbe da je Vukoslavčević Milan zemljište površine 500 m2, označeno kao kat.parcela broj 3311/1 iz lista nepokretnosti 2377 KO Novi Bar, na osnovu ovjerenog Ugovora o kupoprodaji nepokretnosti već prodao oštećenom Čalgin Viktoru i za isto primio kupoprodajnu cijenu, bez provođenja dokaza radi utvrđivanja okolnosti koje se odnose na kupoprodaju tog zemljišta, kao i okolnosti koje lice je i u kom iznosu uložilo novčana sredstva u izgradnju porodične kuće površine 102 m2 u osnovi, spratnosti P+P1, izgrađene na tom zemljištu, na ročištu od 07.10.2003. godine, dozvolio da stranke shodno tužbenom zahtjevu zaključe sudsko poravnanje kojim je utvrđeno da je tužilac Čalović Zoran svojim radom i sredstvima izgradio označeni objekat i time postao vlasnik objekta i predmetnog zemljišta, i time suprotno čl.3 st.3 Zakona o parničnom postupku (Sl.list SFRJ broj 4/77), uvažio raspolaganje stranaka koje je u suprotnosti sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala, a Čalović Zoranu omogućio da se na navedenim nepokretnostima kod Direkcije za nekretnine - područne jedinice Bar upiše kao vlasnik,

- čime bi izvršio krivično djelo zloupotreba službenog položaja iz čl.216 st.1 Krivičnog zakona Republike Crne Gore,

Shodno odredbi čl.203 st.1 Zakonika o krivičnom postupku, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Krivičnog vijeća Osnovnog suda u Podgorici Kv.br.10/141 od 24.02.2010. godine dozvoljeno je spajanje krivičnog postupka poslovne oznake K.br.09/1453 sa krivičnim postupkom poslovne oznake K.br.10/41 koji krivični postupci se vode pred Osnovnim sudom u Podgorici protiv okrivljenog Lekić Zorana zbog krivičnog djela zloupotreba službenog položaja iz čl.416 st.1 Krivičnog zakonika i krivičnog djela zloupotreba službenog položaja iz čl.216 st.1 Krivičnog zakona RCG pa se ima sprovesti jedinstven krivični postupak koji će nositi poslovnu oznaku K.br.09/1453.

Osnovno državno tužilaštvo u Podgorici podiglo je optužnicu Kt.br.1061/09 od 10.11.2009. godine protiv okrivljenog Lekić Zorana zbog krivičnog djela zloupotreba službenog položaja iz čl.416 st.1 Krivičnog zakonika (Sl.list RCG br.47/06) i optužnicu Kt.br.464/09 od 20.01.2010. godine zbog krivičnog djela zloupotreba službenog položaja iz čl.216 st.1 Krivičnog zakona RCG

Zastupnik optužbe je u završnoj riječi u cjelosti ostao pri podignutim optužnicama navodeći da je u odnosu na optužnicu Kt.br.1061/09 od 10.11.2009.godine, nesumnjivo utvrđeno da je okrivljeni Lekić Zoran, kao sudija u ostavinskom postupku iza smrti Obradović Božidara, iskoristio službeni položaj i prekoračio granice svojih ovlašćenja, a

sve u cilju pribavljanja koristi zakonskim naslednicima Obradović Frana, te nanošenja štete naslednicima Obradović Anđe, Jovović Kristine i Dumezić Frane. Okrivljeni je postupajući po predlogu za donošenje dopunskog ostavinskog rješenja Jovović Gaspara, kao lica koje u prvobitnom ostavinskom postupku nije bilo oglaseno za naslednika, niti uopšte saslušavano pred sudom, donio rješenje kojim je za jedinog nasljednika oglasio Obradović Frana, znajući da je isti u međuvremenu preminuo, a obzirom da je kao sudija takođe vodio ostavinski postupak iza njegove smrti u predmetu O.br.253/07.

Činjenica da je inicijator predloga za donošenje dopunskog rješenja treće lica i da to lice nije ni pozivano od strane okrivljenog da se izjasni o sadržini svog predloga, nije jedina koja upućuje na zaključak da je okrivljeni svjesno i namjerno postupao u ovom predmetu. Ovo stoga što je Jovović Gaspar uz predlog za donošenje dopunskog ostavinskog rješenja na naknadno pronađenoj imovini podnio sudu i sudsko poravnanje R.br.43/99 iz čije sadržine se utvrđuje da je Jovović Kristina, sestra Obradović Frana, a majka Jovović Gaspara, suvlasnik u obimu 1/4 nepokretnosti upisanih u listovima nepokretnosti 894 KO Sutomore, 2041 i 2044 KO Šušanj i 2840 KO Zankovići, odnosno istih onih nepokretnosti koje su bile predmet osnovnog ostavinskog rješenja i kojim poravnanjem je praktično Jovović Kristina uvedena u red zakonskih naslednika Obradović Božidara tako što joj je Obradović Frano, kao nasljednik po osnovnom ostavinskom rješenju, priznao suvlasništvo u obimu jedne četvrtine na nepokretnostima koje su bile predmet zaostavštine.

Dodatno, uz predlog i označeno poravnanje, Jovović Gaspar dostavio je prepis lista nepokretnosti br.1631 u kojem nije bila upisana sporna parcela br.512, da bi okrivljeni Lekić od Uprave za nekretnine pribavio prepis lista nepokretnosti 1663 u kojem je upravo upisana parcela 512, koje činjenice okrivljeni nije u ostavinskom postupku ni pokušao da razjasni, a što sve govori u prilog njegovoj namjeri pribavljanja koristi naslednicima Obradović Frana. Naime, okrivljeni je svjesno ignorisao ovu činjenicu jer je znao da su Jovović Gaspar, Dumezić Tomislav i Dumezić Boris, nekoliko dana nakon podnošenja predloga za dopunu ostavinskog postupka, podnijeli tužbu protiv Obradović Mila, Štefice i Suzane radi utvrđivanja prava svojine upravo na nepokretnostima upisanim u listu nepokretnosti br.1631 KO Sutomore, odnosno nepokretnostima za koje je traženo donošenje dopunskog ostavinskog rješenja, dok je okrivljeni donio dopunsko ostavinsko rješenje u odnosu na nepokretnost koja predlogom nije ni tražena. Sve ove činjenice okrivljeni je znao jer je kao predsjednik Osnovnog suda u Baru dana 30.03.2007.godine (dakle osam mjeseci prije nego što je donio dopunsko ostavinsko rješenje) obaviješten dopisom Jovović Branke, supruge Jovović Gaspara.

U prilog svim ovim tvrdnjama idu i povratnice koje se nalaze u spisima O.br.217/97 iz kojih se utvrđuje da je sud pozivao Obradović Frana i Obradović Anđu na ročište od 10.12.2007.godine i da je pozive primio sin, odnosno bratanić, a na koje pozive se nije niko odazvao, pa je sud, iako je Obradović Anđa u odnosu na raniju zaostavštinu dala tzv.negativnu nasledničku izjavu, odnosno prihvatila se nasleđa i odrekla u korist svog brata Obradović Frana, donio dopunsko rješenje, a da nije shodno čl.140 st.2 Zakona o vanparničnom postupku, provjerio da li se Obradović Anđa u odnosu na novopronađenu imovinu sada prihvata nasleđa. Naravno, okrivljeni je ovo učinio jer je znao da je Obradović Anđa u međuvremenu preminula, a obzirom da je u predmetu O.br.125/04 vodio ostavinski postupak iza njene smrti.

Iz spisa O.br.217/97 utvrđuje se da je sud pozivao na ročište od 17.01.2008.godine punomoćnika predlagača u osnovnom ostavinskom postupku, advokata Fetić Izeta, iako dopunsko rješenje datira na dan 07.12.2007.godine, pa imajući ovo u vidu, kao i činjenicu da je rješenje ekspedovano tek 17.03.2008.godine, lako je zaključiti da je rješenje antidatirano, dok se advokat Fetić navodno nije odazvao pozivu i, prema svom kazivanju, nije ni znao da li je poziv primio ili ne. Isto tako, ni Obradović Milenko se nije

mogao sjetiti da li je za svog pokojnog oca, odnosno pokojnu tetku, primao pozive od suda.

Ne nevažna jeste i činjenica da se u predmetnim spisima nalazi i rukom pisana šema nasljednika u kojoj je prikazano pravo stanje zakonskih nasljednika Obradović Božidara, te prikazano koji su nasljednici u međuvremenu umrli i koji nasljednici stupaju u nasljedstvo po pravu priraštaja, a koji po pravu predstavljanja.

Konačno, u prilog navodima optužnice ide i pravosnažna presuda Osnovnog suda u Baru kojom je usvojen zahtjev tužioca Jovović Gaspara i utvrđeno da je tužilac suvlasnik u visini od jedne idealne trećine nepokretnosti koja se vodi kao kat.parcela br.512, upisana u listu nepokretnosti br.1663 KO Sutomore, što su tuženi Obradović Milenko, Štefica, Suzana i Dumezić Tomislav dužni priznati i trpjeti.

U odnosu na optužnicu Kt.br.564/09 od 20.01.2010.godine, po mišljenju zastupnika optužbe, iako je izostalo saslušanje oštećenog Čalgin Viktora, u cjelosti je dokazano da je okrivljeni Lekić Zoran izvršio krivično djelo stavljeno mu na teret na način opisan optužnicom.

Iz same tužbe Čalović Zorana proizilazi da je ugovor o kupoprodaji sa Vukoslavčević Milanom zaključio oštećeni Čalgin Viktor, a ne Čalović Zoran, pri čemu je kao dokaz u tužbi konstatovano "nesporno", a da uz tužbu nije priložen predmetni kupoprodajni ugovor. Dalje, iz tužbe proizilazi da je Čalović Zoran svojim radom i sredstvima uredio zemljište i izgradio objekat površine u osnovi 102 m², spratnosti P+P1, pri čemu je tužilac kupovao materijal, angažovao radnike i majstore, sam fizički radio, itd., te kao dokaz navedeno : "računi, a po potrebi i izjave radnika angažovanih na gradnji", koji navodni računi nisu priloženi kao dokaz uz tužbu, već je uz tužbu kao jedini dokaz priložen prepis lista nepokretnosti.

Umjesto da provjeri sve ove sporne činjenice i prvenstveno izvrši uvid u kupoprodajni ugovor koji se i navodi u tužbi, okrivljeni je zakazao ročište na koje je pozvao punomoćnika tužioca i tuženog Vukoslavčević Milana, na kojem ročištu je dozvolio da se zaključi sudsko poravnanje kojim je utvrđeno da je tužilac Čalović Zoran svojim radom i sredstvima izgradio stambeni objekat i time postao vlasnik predmetnog objekta, ali i zemljišta na kojem je izgrađen objekat.

Iz navedenog proizilazi da je utvrđeno pravo svojine Čalović Zorana po osnovu građenja, iako je tuženi Vukoslavčević na zapisniku o glavnoj raspravi izjavio da priznaje tužbeni zahtjev, odnosno potvrđuje da je primio novac za predmetnu nepokretnost i da je prodao plac i primio kupoprodajnu cijenu. Dakle, tuženi ni u jednom dijelu svoje izjave nije govorio o tome da li je tužilac svojim radom i sredstvima izgradio objekat, niti mu je priznao tužbeni zahtjev u tom smislu, da bi na osnovu takvog "priznanja tužbenog zahtjeva" okrivljeni dozvolio zaključenje sudskog poravnjanja kojim je Čalović suštinski postao vlasnik nepokretnosti po osnovu sticanja prava svojine na osnovu građenja, iako je tuženi priznao jedino da je prodao nepokretnost i primio kupoprodajnu cijenu.

Na opisani način okrivljeni je postupio suprotno članu 3 stav 3 ZPP-a jer je uvažio raspolaganje stranka koje je u suprotnosti sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala.

U prilog optužnici ide pravosnažna presuda Osnovnog suda u Baru P.br.243/10 kojom je usvojen tužbeni zahtjev i utvrđeno da je tužilac Čalgin Viktor vlasnik ukupne površine od 211,68 m² objekta u dijelu 1/1, što je tuženi Čalović Zoran dužan priznati i trpjeti da se tužilac upiše kao vlasnik, koja presuda je ukinuta po reviziji da bi se udio tužioca utvrdio u razlomku na osnovu njegovih uloženi novčanih sredstava u izgradnju.

Sve navedene činjenice, idu u prilog stavu optužbe da je okrivljeni izvršio krivična djela zloupotrebe službenog položaja sa direktnim umišljajem, pri čemu je, prema ocjeni optužbe, u svemu dokazana jasna namjera i svijest okrivljenog da zloupotrebom službenog položaja pribavi korist jednim, a nanese štetu drugim licima, u čemu se

ogleda razlika između postupanja sudije pogrešnom primjenom prava prilikom donošenja odluke koja je podložna provjeri na višoj instanci, sa svjesnim i namjernim postupanjem sudije preduzetim u cilju pribavljanja koristi, odnosno nanošenja štete drugom.

Iz navedenih razloga, zastupnik optužbe predložila je da sud okrivljenog Lekić Zorana oglasi krivim za krivična djela koja su mu stavljena na teret i osudi po zakonu.

Okrivljeni Lekić Zoran u svojoj odbrani pred Istražnim sudijom ovog suda od 13.10.2008. godine negirao je u potpunosti sve navode iz zahtjeva za sprovođenje istrage Osnovnog državnog tužioca u Baru i naveo da je osnovno rješenje o nasljedjivanju iza smrti Obradović Božidara donijeto 26.06.1998. godine i postalo je pravosnažno 12.07.1998. godine. Naslednici iza smrti Obradović Božidara bili su bratanić i bratanična Obradović Frano i Obradović Andja, Obradović Andja se odrekla svog naslednog dijela u korist Obradović Frana, brata ostavioca i on je postao naslednik 1/1. Da li je ova isprava postala pravni osnov za upis prava svojine nije mu poznato i donoseći dopunsko ostavinsko rješenje za koje mu tužilac stavlja na teret da je postupio nezakonito, upravo bi nezakonito postupio da je otvorio raspravu poslije pravosnažnosti ostavinskog rješenja iza smrti Obradović Božidara. Primijenio je čl.140 Zakona o vanparničnom postupku a koji predviđa da ako se po pravosnažnosti rješenja o nasljedjivanju pronadje imovina za koju se u vrijeme donošenja rješenja o nasljedjivanju nije znalo da pripada zaostavštini, sud neće ponovo raspravljati zaostavštinu već će ovu imovinu novim rješenjem raspodijeliti na osnovu ranije donijetog rješenja o nasljedjivanju što je primijenio u konkretnom slučaju i jedinog naslednika po pravosnažno okončanom postupku rješenjem od 26.06.1998. godine Obradović Frana oglosio za naslednika na nepokretnosti broj 1663 KO Sutomore, tj. na naknadno-pronadjenoj imovini kako je to predviđeno čl.140 Zakona o vanparničnom postupku. Takođe Zakon predviđa da sva lica koja pretenduju na imovinu koja je bila predmet pravosnažno okončanog ostavinskog postupka ne mogu to zahtjevati posle njegovog pravosnažnog okončanja već jedino u parničnom postupku svojinskim zahtjevom - tužbom koja ne zastarjeva a ne više po osnovu prava nasljedja. U konkretnom slučaju pred Barskim sudom mnoga od lica koja se pominju u zahtjevu za sprovođenje istrage vode parnični postupak oko predmetne imovine kao i druge. Naveo je da nijedno od ovih lica osim Jovović Branku ne poznaje s tim što je naglasio da Jovović Branka u momentu kada je podnosila prijavu kao ni sada nije naznačena kao stranka ni u jednom od ovih postupaka. Smatra da je Osnovni državni tužilac podnošenjem Zahtjeva za sprovođenje istrage protiv njega izašao izvan granica svojih ovlašćenja i pokrenuo krivični postupak zastupajući privatne interese fizičkih lica i tražeći da o tome arbitrira krivični sud a funkcija državnog tužioca je da štiti društveni interes a ne da se stavlja na stranu jedne od stranaka u građanskom postupku. Kada bi se tako tumačili propisi kao što to čini Osnovni državni tužilac u Baru, građanskopravni i građanskosudski postupak bi trebalo ukinuti pa bi sve postupke privatnih lica preuzeo Osnovni državni tužilac, ocjenjujući ne samo rješenja sudija nego i inspektora i organa u upravnom postupku. Da ocjenjuje presude i rješenja sudija u građanskom postupku nadležan je Viši sud po redovnim pravnim lijekovima kao i Vrhovni sud po vanrednim pravnim lijekovima tako da je na ovaj način obezbijedjena zaštita nezadovoljne stranke. Predmetnim postupanjem Osnovnog državnog tužioca stvara se pravna nesigurnost kod svih sudija i državnih organa koji donose odluke u upravnom i sudskom postupku zaboravljajući da bi se po tom osnovu i protiv Osnovnog državnog tužioca mogli podnositi zahtjevi usled neuspjeha optužnice, njihovog gubitka po Optužnici i Optužnom predlogu zbog oslobadajućih odluka suda i pozivati ih na odgovornost zbog naknade štete koju država isplaćuje licima neosnovano lišenim slobode.

U svojoj odbrani pred Istražnim sudijom ovog suda od 20.11.2008. godine okrivljeni Lekić Zoran povodom Zahtjeva za sprovođenje istrage od 06.10.2008. godine naveo je da se iz Zahtjeva kao i predloženih dokaza ne može zaključiti ni o osnovu sumnje niti o bilo kakvoj indiciji da je učinio predmetno krivično djelo. Predmetnim zahtjevom Osnovni državni tužilac je prekršio osnovni princip načela zakonitosti i povrijedio tzv. "Leks strikta" jer u dispoziciji krivičnog djela koje mu se stavlja na teret nije određeno da sudija može odgovarati za odluku koju donese. Da bi sudio nepristrasno i objektivno u momentu kada je zaključio predmetno poravnanje a to je bilo 07.10.2003. godine bio je zaštićen sudijskim imunitetom i važećim Ustavom u momentu podnošenja zahtjeva za sprovođenje istrage protiv njega a i po čl.122 važećeg Ustava, sudija uživa funkcionalni imunitet, što znači da je on i tada i sada postupao u ime države RCG a koje ponašanje štiti funkcionalni imunitet iz Ustava. Niti je iskoristio svoj službeni položaj, niti je isti prekoračio, niti je nanio štetu ruskom državljaninu Čalgin Viktoru, već je isključivo postupao po zakonu. U predmetu P.br.401/03 po tužbi radi utvrđenja tužioca Čalović Zorana iz Bara koga je zastupao adv.Leposavić Zoran iz Bara protiv tuženog Vukoslavčević Milana iz Bara, radi utvrđenja prava svojine i promjene uknjižbe na predmetnoj nepokretnosti, tuženi je bio knjižni vlasnik i na prvom ročištu glavne rasprave prizano je predmetni tužbeni zahtjev tužioca odnosno potvrdio je da je primio novac za predmetnu nepokretnost a potvrdio je i da je tužilac u državini predmetne nepokretnosti. Kako je tu sve bilo nesporno zaključio je sudsko poravnanje na osnovu koga se tužilac u katastru Bar uknjižio kao novi vlasnik a na ročištu su bili prisutni i tužilac sa punomoćnikom i tuženi lično i tuženi je potpisao predmetno poravnanje. Osnovni državni tužilac mu stavlja na teret da je povrijedio jednu procesnu normu iz čl.3 st.3 Zakona o parničnom postupku, da je uvažio raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala i omogućio Čalović Zoranu upis kao vlasnika koju nezakonito transformiše u zloupotrebu službenog položaja. U konkretnom slučaju radi se o odnosu fizičkih lica i nema pomena o ugroženosti javnog poretka niti morala i ništa nije uradjeno zaključenjem ovog poravnanja što bi bilo u suprotnosti sa propisima. Osnovni državni tužilac u Baru se u ovom slučaju a po prijavi Čalgin Viktora nezakonito direktno umiješao u privatne odnose fizičkih lica što nije njegova dužnost, postavljajući se kao državni zastupnik privatnog lica u konkretnom slučaju ruskog državljanina Viktora Čalgina što ne može biti predmet ocjenjivanja Osnovnog državnog tužioca. Viktor Čalgin je u parničnom postupku mogao da traži utvrđenje ništavosti predmetnog poravnanja ukoliko je saglasno određenoj obligacionoj normi povrijedjen javni interes a u konkretnom slučaju tvrdi da javni interes nije povrijedjen i taj zahtjev Čalgin Viktora nije podložan zastarjelosti. Čalgin Viktor je poveo parnicu pred Osnovnim sudom u Baru 2007. godine i on je u konkretnom slučaju postupao zakonito i obavljao svoju dužnost i za rad Osnovnog državnog tužioca bi se mogao naći atribut iz čl.417 Krivičnog zakonika i kada bi se tako vodio postupak u civilnim obligacijama i pravnom prometu između fizičkih lica građanski parnični sud bi bio suvišan i svaka stranka na rad sudije ukoliko donese presudu koja nije u njenu korist mogla bi podnijeti ne žalbu Višem sudu ili vanredni pravni lijek Vrhovnom sudu već bi se direktno žalili ODT-u koji bi to podveo pod zloupotrebu službenog položaja i direktno podnosio Zahtjev za sprovođenje istrage protiv tog sudije ili inspektora ili bilo kog radnika državne administracije. Da eventualno Čalgin Viktor na koga se tužilac poziva a koji protiv njega nije podnio krivičnu prijavu ako je smatrao da mu je nanio štetu mogao je jedino u građanskoj parnici tužiti Državu Crnu Goru zbog toga je Osnovni državni tužilac u Baru predmetnim zahtjevom protiv njega izašao van okvira pravnog poretka i Države Crne Gore i pravnog poretka koji je važio u SFRJ. Predmetno poravnanje je donijeto saglasno osnovnim principima građanskog prava i poštovanjem autonomije volje stranaka i njihove dispozicije i priznanje tuženog u konkretnom slučaju bilo je jasno, izričito i

konkretno a čak i da je uvažio raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala u konkretnom slučaju što nije uradio to nije osnov za njegovu krivičnu odgovornost jer postoje pravni lijekovi i tužba za poništaj poravnjanja u građanskom sudskom postupku koji bi to ispravili da je to uradio. Smatra da u konkretnom slučaju nema ni krivičnog djela jer sudijska odluka sama po sebi ne može biti niti je predviđena kao krivično djelo našim krivičnim zakonikom pa prema tome ne može biti ni njegove zloupotrebe.

U svojoj odbrani na glavnom pretresu od 28.09.2010. godine okrivljeni Lekić Zoran naveo je da shodno čl.128 tačka 5 Ustava Crne Gore o imunitetu sudije odlučuje Sudski savjet pa je predložio da Sudski savjet odluči o njegovom funkcionalnom imunitetu imajući u vidu imperativne odredbe Ustava Crne Gore jer je to pretpostavka za vođenje postupka i procesna smetnja.

U dopisu Sudskog savjeta Su.R br.1061/2010 od 08.10.2010. godine a nakon što su spisi predmeta K.br.1543/09 dostavljeni Sudskom Savjetu radi odlučivanja o imunitetu sudije po predlogu okrivljenog Lekić Zorana navedeno je da je čl.122 Ustava Crne Gore propisano da sudija uživa funkcionalni imunitet i da sudija ne može biti pozvan na odgovornost za izraženo mišljenje i glasanje pri donošenju sudske odluke, osim ako se radi o krivičnom djelu, kao i da sudija u postupku pokrenutom zbog krivičnog djela učinjenog u obavljanju sudijske funkcije, ne može biti pritvoren bez odobrenja sudskog savjeta. Iz navedene ustavne odredbe proizilazi da sudije više ne uživaju opšti imunitet pa se postupak može nesmetano nastaviti. Saglasno čl.128 tačka 5 Ustava Crne Gore a dovodeći istu u vezu sa čl.122 Ustava Crne Gore, Sudski Savjet je na sjednici održanoj 07.10.2010. godine zaključio da o imunitetu odlučuje samo u slučaju kada se traži određivanje pritvora protiv sudije i to samo u postupku pokrenutom zbog krivičnog djela učinjenog u obavljanju sudijske funkcije a na takav zaključak upućuje i čl. 47 Zakona o Sudskom Savjetu.

U svojoj odbrani na glavnom pretresu od 21.01.2011. godine, okrivljeni Lekić Zoran je naveo da smatra da su Optužnice tendenciozne i u jednom i u drugom slučaju. U prvom slučaju vezano za donošenje dopunskog ostavinskog rješenja naglasio je da je predmetno rješenje O.br.217/97 postalo pravosnažno 1998. godine i da on nije učestvovao u njegovoj izradi. Po smrtovnici u redovnom ostavinskom postupku koji je vođen pred drugim sudijom nijedno od lica naznačenih u optužnici nije bilo učesnik ostavinskog postupka osim sestre ostavioca Obradović Andje. Zbog toga a budući vezan pravosnažnim ostavinskim rešenjem u dopunskom ostavinskom postupku nijedno od tih lica nije moglo steći svojstvo nasljednika. U konkretnom slučaju bio je vezan pravosnažnim ostavinskim rješenjem iz 1998. godine. Nijedno od lica kada je u pitanju donošenje dopunske presude i dopunskog rješenja koje nije učestvovalo u redovnom postupku ne može biti učesnik tog postupka. Takođe je naglasio da spisi predmeta ni u jednom postupku ne mogu biti dokaz a isto tako u konkretnom postupku se kao dokazi predlažu nesporne činjenice koje se ne dokazuju ni u jednom postupku. Takođe je naveo da se optužnica bavi funkcionisanjem njegovog uma i šta je on znao i šta je trebao da zna kao predsjednik suda. Ni Jovović Branka ni Jovović Gaspar nijesu bili stranke u predmetnom redovnom ostavinskom postupku i sudsko poravnanje koje su zaključili Jovović Gaspar i Obradović Frano nije zaključeno pred njim kao sudijom i činjenica da je dopunskim ostavinskim rješenjem odlučivao o imovini Obradović Božidara i to samo o jednoj parceli naknadno pronadjene imovine i da je u zemljišnim knjigama na toj imovini bio upisan Obradović Božidar i da Jovović Gaspar i Obradović Frano nijesu mogli raspolagati imovinom trećeg lica i to njihovo poravnanje do uvođenja u zemljišne knjige i katastar je nedovršen pravni posao. Nije dozvoljeno primjenjivanje instituta prava predstavljanja i prava priraštaja u dopunskom ostavinskom postupku jer su isti

već primijenjeni u redovnom ostavinskom postupku i da je postupao kao što tvrdi tužilac došlo bi do kontradiktorne pravne situacije koja ne bi mogla biti sprovedena ni u katastru nepokretnosti a ovo zbog toga što je jedini nasljednik Obradović Božidara, Obradović Frano u redovnom ostavinskom postupku određen za nasljednika, pa je bilo nemoguće odrediti bilo koje drugo lice za nasljednika osim u hipotetičkoj pravnoj situaciji Obradović Andju, na osnovu člana na koji se pozvao tužilac u optužnici ali samo nju i nikoga više, pod uslovom da je ona istakla izjavu jer je ona jedini učesnik ostavinskog postupka odnosno da je izjavila da se prihvata nasljedja na novopronadjenom dijelu imovine, ali i tada bi je sud morao zbog principa neopozivosti nasljedničke izjave poslati na parnicu da utvrđuje ništavost nasljedničke izjave jer nije imala u vidu novopronadjenu parcelu. Tek posle završenog parničnog postupka i pozitivnog rješenja na novopronadjenoj imovini osim Obradović Frana odrediti i Obradović Andju kao nasljednika na toj parceli, ali u konkretnom slučaju ista osoba to nije doživjela jer je umrla 2004. godine i nije imala mogućnost da da izjavu u tom pravcu, pa je ono što se traži od njega bilo nemoguće objektivno izvršiti. Optužnica ne nudi rješenje koga je trebao da odredi za nasljednika kao i da li je pogriješio što je odredio Obradović Frana za nasljednika a došlo bi i do zabune u katastru nepokretnosti ako bi po prvom pravosnažnom rješenju jedini nasljednik bio Obradović Frano u postupku u kojem on nije postupao kao sudija a u drugom postupku neka treća lica, što bi dovelo do kontradiktornosti, pa bi onda nastala eventualna mogućnost da se pronadje još neka parcela i da još neka grupa lica napiše krivičnu prijavu protiv njega i da kažu što ih nije proglasio za nasljednike. Ukoliko bi postupio kao što to tužilac navodi bilo bi neminovno traženje ponavljanja postupka da se opet odredi ko su nasljednici konkretnog ostavioca. Sve i da je pogriješio i odredio po dopunskom rješenju neko nepoznato lice kao nasljednika postoji mogućnost ispravljanja istog pogotovo u vanparničnom postupku jer je prvostepeni sud u vanparničnom postupku ovlašćen da ukine svoje rješenje i da ga preinači bez slanja istog višoj instanci, a takvog zahtjeva nije bilo ni od koga. I da se javio nasljednik istog naslednog reda kao što je Obradović Frano i Andja poslije pravosnažnog rješenja 1998. godine ni tog nasljednika nebi mogao proglasiti za nasljednika već bi ga morao uputiti na parnicu jer je u naslednom pravu parnica poznata kao korektivni način za raspravljanje zaostavštine. On nije vodio parnični postupak da bi na taj način cijenio dokaze i vanparnični postupak ima funkciju rasprave nespornog stanja stvari a u svakom slučaju kada se pojavi pitanje spornih činjenica o pravu na nasljedje, o nasljedničkim pretenzijama kao i o imovini koja ulazi u zaostavštinu, stranke se upućuju na parnicu. U dopunskom ostavinskom postupku niti je bio ovlašćen niti mu je bilo dozvoljeno da uzima nasljedničke izjave od lica jer se u dopunskom ostavinskom postupku ne mogu uzimati nasljedničke izjave niti se cijeniti sposobnost za nasljedjivanje, eventualna dostojnost za nasljedjivanje ili isključenje iz nasljedja i sve to je predmet redovnog ostavinskog postupka. Podnošenje predmetne optužnice je protivno principima nezavisnosti i samostalnosti sudija što je Evropska praksa i praksa stare Jugoslavije tako da nije zabilježen slučaj da neko bude pozvan na krivičnu odgovornost u privatno pravnim odnosima trećih lica i da se tužilac stavlja na stranu jedne grupe lica u postupku u građanskim stvarima što isključuje i Zakon o parničnom postupku i svi principi građanskog, materijalnog i građanskoprocenog prava. Takodje je naveo da mu nije bila poznata činjenica da je Obradović Frano bio umro u vrijeme donošenja dopunskog ostavinskog rješenja jer te činjenice nije mogao držati u svom umu a sve i da je znao istog bi proglasio za nasljednika jer je to udžbenički primer da tako treba uraditi i hiljade takvih rješenja je donio pa bi po tom osnovu trebao vjerovatno za hiljade krivičnih prijava da odgovara i dopunsko ostavinsko rješenje se ni u čemu ne može razlikovati od ranije donijetog ostavinskog rješenja - isti nasljednici uključujući i one koji više nijesu živi ali koji su oglašeni nasljednicima u prvom rješenju i isti nasledni djelovi. U trenutku donošenja dopunskog ostavinskog rješenja nije se sjetio činjenice da je

postupao u vanparničnom predmetu raspravljanja zaostavštine pok. Obradović Frana u predmetu O.br.124/04 a koji je preminuo 11.09.2003. godine obzirom da je to bilo četiri godine prije donošenja dopunskog ostavinskog rješenja i ne zna ko je to lice. Ništa mu nije značila činjenica što je podnosilac zahtjeva za donošenje dopunskog rješenja bio Jovović Gaspar koji nije bio učesnik u osnovnom ostavinskom postupku i taj podnesak je moglo dostaviti bilo koje lice zajedno sa dokazom o svojini ostavioca Obradović Božidara jer sud u ostavinskom postupku postupa po službenoj dužnosti tako da je bez značaja da li je zahtjev dostavio matičar, sudski radnik, tužilac, ili Jovović Gaspar ili na bilo koji način da je došla isprava o toj nepokretnosti sud bi uzeo javnu ispravu Izvod iz registra nepokretnosti za ostavioca i oglasio za nasljednika lica koje je oglašeno po pravosnažnom ostavinskom rješenju. U konkretnom slučaju nije vodio parnični postupak nego ostavinski postupak a lice koje je podnijelo predmetni zahtjev nije ni nasljednik ni stranka u postupku i njega za nasljednika ne može niko proglasiti nego ostavinski sud zbog toga je poravnanje R.br.43/99 na koje se u zahtjevu pozvao Jovović Gaspar bez značaja jer je tim poravnanjem Jovović Gaspar eventualno stekao pravo da potražuje nešto od Obradović Frana iz Rješenja o poravnanju ali njih dvojica u to poravnanje nijesu mogli uključiti imovinu koja se vodi na Obradović Božidara tako da je zbog pravnog kontinuiteta za jedinog nasljednika mogao biti proglašen Obradović Frano. Svako raspolaganje imovinom koja je predmet dopunskog rješenja je nezakonito jer je predmetno poravnanje zaključeno još 1999. godine i to je po našem pravu nedozvoljen ugovor o raspolaganju naslednom nadom ili eventualnim nasleđem kojem se neko lice nada a on je dopunsko rješenje donio 2007. godine. Niti Obradović Frano, ni Jovović Gaspar nijesu mogli znati da će on 8 godina kasnije donijeti dopunsko ostavinsko rješenje. Svojom nasledničkom izjavom u redovnom ostavinskom postupku Obradović Andja, sestra ostavioca, svoju naslednu kvotu ustupila je jedinom nasledniku Obradović Franu 1997. godine i time je ona takvom nasledničkom izjavom isključila pravo predstavljanja svojih potomaka i pravo priraštaja jer u svojoj nasledničkoj izjavi ona nije naglasila da se odriče nasljedja samo u svoje ime. Da lica naznačena u optužnici nijesu mogla očekivati da budu nasljednici Obradović Andje prosiće iz njene nasledničke izjave a u konkretnom slučaju se isto može zaključiti iz njene pretpostavljene volje budući da je imovinu koju je imala ugovorom o doživotnom izdržavanju prepisala jednom od lica kojima je navodno pribavljena korist što znači da je i Obradović Andja spriječila da ta imovina bude imovina lica koja sada pretenduju na istu. Nije bilo osnova za upućivanje na parnicu u konkretnom slučaju i na isti način bi i sada postupio i nije trebao ova lica da uputi na parnični postupak niti je to mogao a to bi moglo da je vodio redovni ostavinski postupak pa da su ova lica eventualno došla sa zahtjevom da su oni nasljednici tada bi prekinuo raspravljanje zaostavštine ali pošto on nije vodio redovni ostavinski postupak nego dopunski, tu nije bilo drugog izbora. Ova lica su imala svog advokata i znali su koja su to sredstva koja im stoje na raspolaganju za realizaciju svog prava jer je opšte poznato da je presuda u parničnom postupku jačeg pravnog dejstva od rješenja u vanparničnom ostavinskom postupku. Pojasnio je da je Jovović Branku primio u dva navrata kao predsjednik suda koja se oba puta žalila na postupanje jednog sudije Osnovnog suda u Baru po vanrednom pravnom lijeku - zahtjevu za ponavljanje postupka u predmetu P.br.497/06 koji postupak je vodio pok.sudija Ivanović. Jovović Branka je tražila od njega da sudija iz obrazloženja izbaci neku tvrdnju iako je izrekom tog rješenja pomenuti sudija bio uvažio zahtjev za ponavljanje postupka pa je objasnio Jovović Branki da činjenice navedene u obrazloženju ne stiču pravosnažnost već samo izreka. Takodje je pojasnio da nijedan ostavinski sudija pa ni on nikada za donošenje dopunskog ostavinskog rješenja nijesu pozivali stranke a što je misli praksa i svih sudija zbog sadržine čl.145 Zakona o vanparničnom postupku, ranije a sada čl.140 st.1 Zakona o vanparničnom postupku, zbog toga što se tu radi o stečenom pravu jednog lica bez obzira da da li je ono živo ili ne. Ne spori da su prije donošenja predmetnog dopunskog

rješenja upućivani pozivi strankama u kojem predmetu je postupao sudijski pripravnik koji je bio vjerovatno u dilemi pod pritiskom navodnih nasljednika da odluči a što ne mijenja slučaj. Bez značaja je činjenica što je treće lice podnijelo predlog za raspravljanje naknadno pronađene zaostavštine jer je titular iste bio Obradović Božidar i bez značaja je ko je tu ispravu dostavio i jedino ko je mogao biti nasljednik to je Obradović Frano. U dopunskom ostavinskom postupku se ne mogu uzimati nasledničke izjave jer je sa njima završeno u redovnom ostavinskom postupku a ovo zbog činjenice da je sud vezan pravosnažnim ostavinskim rješenjem kojim su određeni nasljednici koji su već dali nasledničke izjave i u dopunskom ostavinskom postupku ne mogu se uzimati nasledničke izjave od strane i trećih lica u ovom slučaju. Naveo je da smatra da je zakonito postupao u konkretnom slučaju. Postupao je kao sudija Osnovnog suda u Baru 9 godina i uvijek je radio parnični postupak a kao predsjednik suda radio je i neke krivične i parnične stvari i ostavinu preko stručnog saradnika a on je potpisivao ta rješenja. U predmetima ostavine postupao je 6 godina a dok je bio sudija dvije godine uz parnični postupak vodio je i ostavinski postupak a kao predsjednik suda ovaj postupak je vodio uz pomoć pripravnika i stručnih saradnika. Sve nasledničke izjave uzimali su stručni saradnici i izradjivali rješenja bilo u redovnom bilo u dopunskom postupku koja je on provjeravao i potpisivao. U konkretnom slučaju nije bio dužan da ponovo raspravlja zaostavštinu jer bi postupio protivzakonito i to je njegovo stručno shvatanje naslednog prava i njegove primjene u praksi jer da je opet raspravljao zaostavštinu povrijedio bi princip neponovljivosti ostavinskog postupka jer se ostavinski postupak ne može ponavljati poslije pravosnažnosti ostavinskog rješenja o nasledjivanju a to je jedinstven stav i pravne teorije najpoznatijih profesora Naslednog prava u Evropskom kontinentalnom pravu i sudske prakse u CG, SFRJ i SRJ i svaki sudija koji bi to uradio prekršio bi osnovne principe naslednog prava, građanskog procesnog prava i vanparničnog postupka. Prije donošenja dopunskog ostavinskog rješenja nije znao Obradović Milenka, Obradović Šteficu i Obradović Suzanu a znao je Jovović Gaspara i Jovović Branku koja je podnijela krivičnu prijavu protiv njega i nikakvog motiva nije imao da Obradović Milenku, Obradović Štefici i Obradović Suzani pribavi korist a takvog motiva nije bilo za bilo koje drugo lice a takodje nikakvog motiva nije imao da nanese štetu drugim licima odnosno Jovović Gasparu, Dumezić Tomislavu i Dumezić Borisu. U konkretnom slučaju čim lica imaju na raspolaganje parnični postupak ne mogu tvrditi da im je nanio štetu a činjenica nanijete štete mora biti pravosnažno utvrđena u pravnom postupku. Jedino što ga je rukovodilo da donese dopunsko rješenje kakvo je donio jeste svijest, volja i namjera da zakonito odluči i zakonito odlučivanje je bio osnovni motiv što je tako i uradio a taj motiv, namjera i volja su proisticali iz njegovog prethodnog znanja o naslednom pravu, o vanparničnom postupku i praksi koja potvrđuje da je tako trebao i da uradi.

Povodom krivičnog djela koje je okrivljenom stavljeno na teret optužnicom ODT u Podgorici Kt.br.564/09 od 20.01.2010. godine naveo je da se u konkretnom slučaju radi o građansko pravnom odnosu između fizičkih lica i Osnovni državni tužilac nije imao potrebe niti nadležnost da interveniše protiv njega. Predmetno poravnanje je zaključeno 07.10.2003. godine na koje se nije žalila nijedna stranka niti je poravnanje zaključeno prisilom, zabludom niti na bilo koji način i pet godina nakon zaključenja predmetnog poravnanja adv. Hajduković Darko podnio je krivičnu prijavu protiv Vukoslavčević Milana da je isti navodno oštetio Čalgin Viktora, koju krivičnu prijavu je Osnovni državni tužilac transformisao u Zahtjev za sprovođenje istrage protiv njega. Po njegovom mišljenju intervenciji državnog tužioca u konkretnom slučaju nije bilo mjesta a naročito ne protiv njega a s obzirom na njegova ovlašćenja iz čl.205 Zakona o parničnom postupku koji je važio u vrijeme nastanka spornog slučaja, kojim članom je tačno naznačen način i učesće javnog tužioca u parnici na strani jedne od stranaka, ali samo kada je u pitanju primjena propisa i zaštita društvenih sredstava, odnosno

državnih a u konkretnom slučaju je u pitanju privatno pravni odnos. I u predmetnom slučaju je zakonito postupao. Predmetni ugovor koji je zaključio Čalgin Viktor, ruski državljanin sa Vukoslavčević Milanom bio je apsolutno nedozvoljen pravni posao, protivan prinudnim propisima i Zakonu o svojinsko pravnim odnosima koji je zaključen 28.10.1996. godine kada u Jugoslaviji strani državljani nijesu imali pravo sticanja svojine na nepokretnostima a strani državljani to pravo nijesu imali ni u momentu kada je državni tužilac protiv njega podnio zahtjev za sprovođenje istrage i ako je ko doveo u zabludu Čalgin Viktora to je njegov advokat. Takav ugovor nije mogao biti ni ovjeren jer se radi o apsolutno ništavom aktu tako da on kao sudija nije bio dužan da vodi računa o takvom raspolaganju i da je to istaknuto pred njim kao pravna činjenica morao je da dozvoli Vukoslavčević Milanu kako je i traženo na ročištu kada je zaključeno sudsko poravnanje da isto zaključi a iz jednostavne činjenice što je isti bio knjižni vlasnik na predmetnoj nepokretnosti i jedini je mogao sa njom raspolagati. Postupio bi protivzakonito prema svom shvatanju prava, zakona i sudske prakse da nije odobrio ovakvo poravnanje. Nije mogao zabraniti odnosno ne dozvoliti raspolaganje knjižnom vlasniku koji je priznao na ročištu da je za istu nepokretnost primio od tužioca kuporpodajnu cijenu jer bi to bilo protivno osnovnim načelima parničnog postupka, autonomiji volje stranaka i njihovoj slobodnoj dispoziciji - raspolaganju. U čl.3 Zakona o parničnom postupku između ostalog navedeno je da stranke mogu slobodno raspolagati zahtjevom, mogu se odreći svog zahtjeva, priznati isti i poravnati se i o javnom interesu u konkretnom slučaju nema govora. Nije omogućio Čalović Zoranu da se kod Direkcije za nakretnine upiše kao vlasnik već mu je to omogućio knjižni vlasnik nepokretnosti Vukoslavčević Milan, a njegova uloga i suda uopšte je bila samo da primi na zapisnik poravnanje i da konstatuje volju stranaka a pogotovo knjižnog vlasnika koji priznaje tužbeni zahtjev tužioca. Nije mu poznato da li je katastar tražio saglasnost od Vukoslavčević Milana prilikom upisa nepokretnosti i raspolaganja stranaka u konkretnom slučaju nijesu mogla biti u suprotnosti sa pravnim poretom, prinudnim propisima i pravilima morala, jer je svojina jedna od tri svete kategorije u građanskom pravu uz život i slobodu. Parnični postupak je dvostranački i u parničnom postupku kada je u pitanju sticanje svojine sud nije dužan da vodi računa o pravima i interesima trećih lica, pogotovo ne stranih državljana jer su treća lica dužna da sama vode računa o svojim interesima i da sudu prijave svoje učešće kao eventualni umješači na strani tužioca ili tuženog ili kao tužioci u tužbi glavne intervencije, kada pretenduju da su vlasnici neke stvari povodom koje već teče parnica između tužioca i tuženog. Konkretno Viktor Čalgin niti je bio maloljetnik niti lice pod posebnom zaštitom odnosno lišen poslovne sposobnosti zbog čega je bio dužan, saglasno načelu samostalnosti i nezavisnosti suda u tumačenju prava i bez bilo čijeg uticaja dozvoliti predmetno poravnanje prema svom shvatanju i razumijevanju prava, a što je bilo njegovo slobodno sudijsko uvjerenje. Pasivna legitimacija tuženog da zaključi sudsko poravnanje ili da prizna tužbeni zahtjev proističe iz činjenice da je on učesnik spornog materijalno pravnog odnosa kao i iz činjenice da je on jedini knjižni vlasnik prema javnoj ispravi registra za nepokretnosti PJ Bar, znači da tuženom stvarnu pasivnu legitimaciju daje isprava odnosno uknjižba u registru nepokretnosti kao vlasnika PJ Bar. Tuženi je jedini legitimisan da odlučuje saglasno našem pozitivnom pravu o sudbini svoje nepokretnosti da li će je pokloniti badava, da li će je prodati i ovlašćen je da izjavama svoje volje materijalno pravno raspolaze sa tom nepokretnošću i na bilo koji drugi način zbog toga što je on jedini zato ovlašćen, a to što je neko gradió na njegovom zemljištu uz njegovu saglasnost ili ne konkretno Čalgin Viktor svoje pretenzije mogao je obligaciono pravno da traži naknadu štete, eventualno ispunjenje ugovora o gradjenju, ali isti nije mogao steći svojinu ni na zemljištu ni na zgradi. U konkretnom slučaju prihvatio je predmetno raspolaganje koje je saglasno svim principima građanskog prava tj. pravo vlasnika Vukoslavčević Milana da radi sa svojom nepokretnošću šta hoće, odnosno da je drži,

koristi i sa njom raspolaže. U konkretnom slučaju svi ostali navodi iz tužbe se ne dokazuju kod predloga stranaka da zaključe poravnanje i sud nije dužan da u takvom slučaju kada tuženi priznae tužbeni zahtjev a koji je i knjižni vlasnik predmetne nepokretnosti da utvrđuje činjenične navode koji se tiču prava trećih lica, već su treća lica dužna da se staraju o tim svojim pravima a u suprotnom svi principi građanskog prava u parničnom postupku bili bi poništeni. Sud je vezan dispozicijom stranaka i onim što one predlažu tužbenim petitumom i predlogom tužbe a kada to radi vlasnik koji je tuženi sve ostalo je nevažno. U konkretnom slučaju nije bilo mjesta primjeni odredbe čl.3 st.3 Zakona o parničnom postupku čak i da je kao sudija dozvolio raspolaganje u situaciji da je umjesto Viktora Čalgina bio neki crnogorski državljanin ili maloljetnik isto ne može biti krivično djelo, jer predmetno poravnanje je moglo biti poništeno u parničnom postupku. Dužnost sudije u parničnom postupku je da uvaži raspolaganje vlasnika stvari. Tužbom je traženo da se utvrdi pravo svojine tužioca Čalović Zorana na nepokretnosti koja je vlasništvo Vukoslavčević Milana i sud je vezan raspolaganjima te dvije stranke. Najjači dokaz u parničnom postupku koji ne traži nikakvo dokazivanje budući da u građanskom pravu važi pretpostavka savjesnosti stranaka je priznanje tužbenog zahtjeva protivnika i kod te činjenice sud nije posumnjao da se radi o nedozvoljenom raspolaganju jer su u pitanju privatna fizička lica i nepokretnost koja je u privatnoj svojini i kod takvog stanja stvari sve druge činjenice su nebitne, i uvažavanje raspolaganja knjižnog vlasnika na svojoj nepokretnosti je jedino relevantno. Ko je gradio ili šta na tom zemljištu, kakvi su bili računi, to može biti predmet eventualno nekog drugog spora ili postupka obligaciono pravne prirode ili zahtjeva za naknadu štete, zahtjeva iz pravno neosnovanog obogaćenja, zahtjeva za predaju neke pojedinačno određene stvari jer je pravo svojine pravo najšireg raspolaganja sa stvari i kod takvog raspolaganja stranaka na ročištu glavne rasprave sve činjenice naznačene u tužbi su bez značaja. Sadržaj predmetnog poravnanja u cjelosti su odredile stranke i to je apsolutno njihovo diskreciono pravo u koje sud ne može da se miješa. U konkretnom slučaju kao sudija bio je vezan pravilima parničnog postupka i nije bio ovlašćen da vodi računa o pravima trećih lica a pogotovo ne stranog državljanina Viktora Čalgina i da uzme u obzir nedozvoljeni, nepostojeći i protivan imperativnim propisima, Ugovor o kupoprodaji koji je Čalgin sklopio sa Vukoslavčevićem. Čalgin Viktor nije mogao steći pravo svojine ni po osnovu gradjenja ni po osnovu kupoprodaje niti po bilo kom drugom pravnom osnovu saglasno našem pravu. Da bi neko stekao pravo svojine po osnovu gradjenja potrebno je dokazati da to lice nije znalo ili nije moglo znati da gradi na tuđem zemljištu kao i da se određeni period vlasnik nepokretnosti nije protivio toj gradnji. U slučaju da dodje do spora ko će biti vlasnik izgrađenog objekta i zemljišta procjenjuje se vrijednost zemljišta i objekta i uzima se u obzir savjesnost i nesavjesnost gradioca i vlasnika nepokretnosti. Čalović je postao vlasnik na dozvoljeni pravni način zato što mu je prethodni knjižni vlasnik priznao pravo po osnovu kupoprodajne cijene. I dopunsko ostavinsko rješenje i predmetno poravnanje su važeći pravni akti koje pravni poredak mora da poštuje jer su pravosnažni i niko ih nije poništio ni u jednom postupku. Ugovor koji je zaključen izmadju Čalgin Viktora i Vukoslavčević Milana je privatna isprava i ista je van pravnog poretka CG i Jugoslavije u vrijeme kada je zaključen i uzimanjem u značaj takvog pravnog akta prekršio bi važeći Ustav Jugoslavije i sve važeće propise koji regulišu sticanje prava svojine na nepokretnostima a o gradnji objekta ili učešća u gradnji objekta od strane Čalgin Viktora nije bilo nikakvih materijalnih dokaza i 10.03.2003. godine nije postojala mogućnosti sticanja prava svojine po osnovu gradjenja kao ni po osnovu drugih načina sticanja svojine za strane državljane na teritoriji CG već su strani državljani otvarali preduzeća u Crnoj Gori da bi se bavili biznisom i vršili kupoprodaju nekretnina u ime tih pravnih lica a ne u svojstvu fizičkog lica kao stranog državljanina.

Branillac okrivljenog Lekić Zorana, adv. Lutovac Branislav u završnoj riječi naveo je a vezano za optužnicu ODT u Podgorici Kt.br.1061/09 od 10.11.2009 godine da nijedno u dispozitivu optužnice naznačenih lica ,kojima je okrivljeni navodno pribavio korist,odnosno nanio štetu,nije ni u smrtovnici, niti u redovnom ostavinskom postupku, koji je okončan pravosnažnim rješenjem o nasljeđivanju O.br.217/97 od 26.06.1998.g. označeno kao nasljednik na imovini Obradović Božidara ,niti se odreklo nasleđa.Stoga prema odredbi čl.140 st.2 Zakona o vanparničnom postupku,sud bi postupio protivzakonito da je ponovo raspravljao zaostavštinu novopronađene imovine ostavioca Obradović Božidara, pozivajući u optužnici naznačena lica.Ovo stoga što se Obradović Anđa,sestra ostavioca u redovnom sudskom postupku odrekla svog naslednog dijela u korist jedinog zakonskog naslednika Obradović Frana,a u međuvremenu je umrla 11.02.2004.g.što znači tri ipo godine prije donošenja dopunskog ostavinskog rješenje.Kako je ista umrla nije se mogla prihvatiti nasleđa novopronađene imovine po dopunskom ostavinskom rješenju od 7.12.2007.g.Izuzetak iz čl.140 st.2.mogao se odnositi samo na Obradović Anđu,a ne i na lica koja po optužnici pretenduju na nasleđe,pozivajući se na pravo priraštaja i predstavljanja.Norma iz čl.140 st.2. apsolutno se mora restriktivno tumačiti.

Potpuno neosnovano u optužnici se poistovjećuje pravni položaj Obradović Frana i Obradović Anđe.Taj položaj ne može biti isti.Obradović Frano je jedini zakonski nasljednik Obradović Božidara, po pravosnažnosti rješenja o nasljeđivanju,pa je dopunsko ostavinsko rješenje u svemu moralo biti indentično sa njim.Suprotno tome,Obradović Anđa, budući da se odrekla nasleđa smatra se da nikad nije ni bila nasljednik.

Bez pravnog značaja je činjenica da li je okrivljeni Zoran Lekić znao da su Obradović Frano i Obradović Anđa u međuvremenu preminuli jer " u takvom slučaju dopunsko rješenje se ni u čemu ne može razlikovati od ranije donijetog, pravosnažnog ostavinskog rješenja-isti nasljednici-uključujući i one koji više nijesu živi,ali koji su oglašeni naslednicima u pravosnažnom ostavinskom rješenju, i isti nasledni delovi" (Dr.Oliver Antić.Nasledno pravo,šesto izdanje,Beograd 2007.g. strana 377).

Čak i da je Obradović Anđa bila živa u trenutku donošenja dopunskog ostavinskog rješenja ,budući da je njena naslednička izjava neopoziva,sud ne bi nju mogao proglasiti za naslednika zbog načela o neponavljanju jednom pravosnažno okončanog ostavinskog postupka i neopozivosti njene nasledničke izjave,već bi je zbog date negativne nasledničke izjave morao uputiti na parnicu.

Iz navedenog proizilazi da se zbog načela o neponavljanju jednom pravosnažno okončanog postupka raspravljanje imovine iz čl.140 st.2 Zakona o vanparničnom postupku ne može odnositi na ponovno raspravljanje zaostavštine u vanparničnom postupku.Zbog toga je neosnovana tvrdnja tužilaštva da je okrivljeni Zoran Lekić to trebao da učini u ovom postupku,što mu se stavlja na teret dispozitivom optužnice.I svjedoci Fetić i Nurković potvrdili su da se u ovom predmetu postupalo kao u svim sličnim predmetima.

Iz navedenog je savršeno jasno da je okrivljeni Zoran Lekić u potpunosti postupio u skladu sa zakonom.Nije mogao niti je postojao razlog da bude legitimisan za krivičnu odgovornost.Čak i u slučaju da je tvrdnja tužilaštva tačna,saglasno čl.166 Zakona o obligacionim odnosima,navodno oštećena lica bi jedino mogla da tuže državu Crnu Goru u parničnom postupku a da je to tako govore brojne odluke sudova bivše SFRJ i Crne Gore,kao i presuda Vrhovnog suda CG,Rev.br.484 od 28.03.2007.g. u kojoj je zauzet pravni stav «Ako zbog propusta u radu državnog organa-Privrednog suda koji je vodio stečajni postupak nije namireno potraživanje povjerioca-odgovorna je država». Dakle eliminisana je odgovornost postupajućeg sudije.

Optužnicom ODT-a u Podgorici Kt.br. 464/09 od 20.01.2009 godine okrivljenom Lekiću pripisuje se nečinjenje radnje koja je apsolutno zakonski zabranjena i nedozvoljena. Predmetni kupoprodajni ugovor koji je okrivljeni po tužiocu trebao imati u vidu je upravo protivan članu 3 stav 3 Zakona o parničnom postupku („Sl. List SFRJ“ br. 4/77), tj. u suprotnosti je sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala. Tužilac propušta da vidi da je predmet tog ugovora kupoprodaja zemljišta između Čalgin Viktora, stranog fizičkog lica kao kupca, i tuženog u spornoj parnici, Vukoslavčević Milana, kao prodavca, dana 28. 10. 1996. godine, kada strana fizička lica saglasno Zakonu o osnovama svojinsko pravnih odnosa („Sl. List SFRJ“ br. 6/1980, 36/1990, 29/1996), nijesu mogla sticati pravo svojine na zemljištu, saglasno članu 82a tog zakona. Viktoru Čalginu je saglasno naznačenom zakonu bilo zabranjeno zaključenje ugovora sa ovakvim predmetom obaveze, koji je nedopušten, saglasno čl. 46 Zakona o obligacionim odnosima, i samim tim ništav saglasno čl. 103 istog zakona. Ovaj ugovor nije sudski ovjeren što je uslov za njegovu punovažnost, pa samim tim nije ni postao pravni osnov za sticanje prava svojine, on je samo privatna isprava, u potpunosti nevažeća. Zbog toga okrivljeni sudija nije mogao i sve da mu je ovaj ugovor priložen u spornom predmetu, uzeti u razmatranje kao činjenicu ili dokaz, da bi drugačije postupio nego što je u predmetnom na zapisnik primljenom poravnanju 7. 10. 2003. godine, kada je važio gore pomenuti zakon koji zabranjuje kupoprodaju zemljišta stranog fizičkog lica. A na ništavost ugovora, pa i ovog, sud pazi po službenoj dužnosti. Kod postojanja ovakvog ugovora njihovi privatni dogovori, „koliko je ko novčanih sredstava uložio u izgradnju objekta te činjenice savjesnosti vlasnika zemljišta“ što tužilac traži od okrivljenog, su bez pravnog značaja, budući bi takvim činjenjem sud prekoračio tužbeni zahtjev saglasno članu 2. Zakona o parničnom postupku, što saglasno članu 372 za posledicu ima ukidanje odluke suda. Sud je vezan zahtjevom stranke i može odlučivati samo u granicama postavljenog zahtjeva. „Zaštitu subjektivnog prava sud pruža samo na traženje nosioca tog prava“ (Dr. Borivoje Poznić, Građansko procesno pravo, Beograd 1993, str.4.). Viktor Čalgin to nesporno nije tražio od ovog suda. Dakle Državni tužilac optužuje okrivljenog Lekića što nije nezakonito postupao.

Ni materijalno pravno ni procesno pravno sud nije dužan da vodi računa o imovini i pravima i obavezama iz nje, van parničnog odnosa trećih lica, pa ni stranog fizičkog lica Viktora Čalgina, što optužnica od okrivljenog traži. Sudija nije staralac ni nad čijom imovinom, u suprotnom bi prisvojio sebi pravo koje nema. Treća lica van parnice o zaštiti svojih imovinskih prava moraju da vode računa sami, osim ako su maloljetni ili poslovno nesposobni, kada to vrše roditelji ili organ starateljstva. To je jedan od osnovnih principa građanskog prava. Ni iz jedne odredbe Zakona o parničnom postupku ne proističe obaveza suda da poziva treća lica kao učesnike u parnici koja već teče između tužioca i tuženog. Predmetno poravnanje, koje je okrivljeni primio na zapisnik, a koje mu se stavlja na teret je apsolutno pravno valjano. Predmet poravnanja – prenos prava svojine na zemljištu sa objektom u izgradnji fizičkog lica u parnici tuženog, Vukoslavčević Milana na tužioca Čalović Zorana je dozvoljen pravni posao, koji su stranke slobodne volje sklopile pred sudom. U konkretnom slučaju tuženi Vukoslavčević Milan, budući jedini zakoniti vlasnik nepokretnosti upisane u listu nepokretnosti 2377 KO Novi Bar kat. Parcela 3311 izdate od Direkcije za nekretnine područna jedinica Bar, pred sudom je potvrdio tvrdnju tužioca da mu je prodao ovu nepokretnost i primio kupoprodajnu cijenu, kao i da je tužilac već u državini iste. Isto su potvrdili svojim potpisima, niko nije imao primjedbi pet godina na predmetno poravnanje, ni Viktor Čalgin, da bi po krivičnoj prijavi protiv Vukoslavčević Milana, Državni tužilac istu transformisao u svoj zahtjev protiv okrivljenog Lekića.

Na osnovu navedene javne isprave, tuženi kao jedini vlasnik, jedini je i mogao raspolagati svojim pravom vlasništva. Istinitost javne isprave se pretpostavlja i ona

saglasno članu 230 ZPP-a dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje ili određuje. Sud je kao takvu mora uvažiti, jer bi u suprotnom došlo do pravne nesigurnosti u pravnom prometu. Jedini ko sumnja u njegovo vlasništvo u momentu poravnanja je državni tužilac kroz zahtjev i optužnicu protiv sudije, zaboravljajući pri tom da čak i on mora poštovati istinitost ove isprave, čime postupa nezakonito tvrdeći da je lice, pri tome strani državljanin postalo vlasnik nepokretnosti, stavljajući se time u ulogu njegovog zastupnika.

Da je to tako potvrđuje i tvrdnja državnog tužioca kroz optužnicu da je okrivljeni trebao odbiti, odnosno nedozvoliti sudsko poravnanje o predmetu koji je u cjelosti u skladu sa načelima građanskog prava: autonomije volje tj. slobode titulara prava svojine da svoje odnose urede po svojoj volji kao i načelu prenosivosti subjektivnih građanskih prava, tj. da vlasnik to pravo može da prenese drugom licu. U konkretnom slučaju postupanje jedinog titulara- tuženog je, a što iz svega proizilazi bilo u skladu sa zakonskim načelima i normama sa stanovišta suda, ovo iz razloga što je raspolagao onim što je njegovo, a Čalgin Viktor niti je bio vlasnik niti suvlasnik što je jasno iz isprave Direkcije za nekretnine. Zbog toga ne stoji tvrdnja tužioca „o pasivnoj legitimaciji tuženog“. Njegovu pasivnu legitimaciju potvrđuje isprava o vlasništvu – list nepokretnosti koji kao titulara - vlasnika određuje tuženog. Za tuženog je vezana i dužnost prenosa prava svojine na osnovu primljenog novca za istu. „Tuženom pripada pasivna legitimacija ako se odgovarajuća dužnost vezuje za njega“ (Dr. Borivoje Poznić, Građansko procesno pravo, trinaesto izdanje, Beograd, 1993, str. 107). Po državnom tužiocu ispada da titular prava svojine koji ima pravo najšireg raspolaganja sa stvari nema pravo da je proda i prenese drugom licu. Pri tome Državni tužilac ne odgovara na pitanje kom zakonskom propisu i moralnom imperativu je protivno ovo poravnanje, a što je bio dužan konkretizovati. Kao raspolaganja protivna članu 3 stav 3 ZPP-a na koji se Državni tužilac poziva mogu biti neprenosiva subjektivna građanska prava npr. pravo na zakonsko održavanje, prava iz porodičnih odnosa – statusni sporovi, tj. prava kojima stranke ne mogu raspolagati, a u takve ne spada raspolaganje pravom svojine koje reguliše načelo dispozicije stranaka.

Nema mjesta izvođenju nikakvih dokaza u slučaju kada se stranke saglase da zaključe sudsko poravnanje o tužbenom zahtjevu po kome mogu slobodno disponirati. Zbog toga se sudsko poravnanje ne može pobijati pravnim lijekovima. Svjedok Leposavić Zoran decidno je izjavio da Vukoslavčević Milan prilikom sklapanja predmetnog poravnanja nije negirao nijedan tužbeni navod i da je lično potpisao poravnanje.

Za krivično djelo koje se okrivljenom stavlja na teret propisan je kao obavezan element bića krivičnog djela – subjektivno obilježje izvršioca – namjera izvršenja, Ona pojačava voljni element kod umišljaja. Namjera okrivljenog u ovom slučaju, kao i u drugim je bila jedino zakonito postupanje. Šta je okrivljeni znao, a šta nije iz tužbenog referata, kao i njegovo privatno znanje, kod ovakvog stanja stvari, ne stoji ni u kakvoj vezi sa „namjerom težeg povređivanja imovinskih prava“ kako tvrdi državni tužilac. Saglasno članu 220 stav 2 ZPP-a „koji će se dokazi izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica rešava sud“ i nijedan organ van suda. Zašto bi okrivljeni „iskoristio službeni položaj“ da pribavi korist ili nanese štetu licima koja ne poznaje. Ako bi tako bilo, moralo bi se postaviti pitanje njegove uračunljivosti.

Sudija u donošenju svojih odluka sudi na osnovu zakona, nezavisno i samostalno i na osnovu slobodnog sudijskog uvjerenja u tumačenju i primjeni prava. Njegove odluke podliježu ispitivanju u žalbenom postupku i po vanrednim pravnim lijekovima. Ovakvim postupkom državnog tužilaštva načela građanskog prava se obesmišljavaju i stvara nesigurnost i strah kod postupajućih sudija da će svaka njihova odluka postati predmet krivičnog gonjenja. Ovo je i veoma opasan presedan kojim se uvodi pravna nesigurnost kod svih sudija, koji umjesto da očekuju zakonsku kontrolu svojih odluka od strane

Viših i Vrhovnog suda, treba da strijepe od Državnog tužilaštva i njegovih zahtjeva i optužnica.

Ovakvo postupanje državnog tužilaštva je u direktnoj suprotnosti i sa međunarodnim pravnim standardima. U preporuci br. R(94)12 Komiteta ministara Savjeta Evrope doslovno stoji «Sudije posebno treba da imaju sledeće obaveze: da u svim predmetima postupaju nezavisno i slobodno od spoljašnjih uticaja, da vode predmete nepristrasno u skladu sa sopstvenom procjenom činjenica i vlastitim razumijevanjem prava, kako bi osigurali pravično suđenje». Iz navedenih razloga tražio je da sud njegovog branjenika oslobodi od optužbe i tražio je troškove postupka po AT-u.

Okrivljeni Lekić Zoran u završnoj riječi naveo je da su obadvije optužnice protivne osnovnim načelima i krivičnog prava i građanskog prava, građanskog procesnog prava, načelima vanparničnog postupka kao i načelima obligacionog prava. Isto tako protivne su i međunarodnim načelima o statusu i položaju sudija.

Pravna priroda vanparničnog postupka je takva da on ne služi za ostvarivanje i utvrđivanje subjektivnih prava nego samo za uređenje odnosa pravnih subjekata. Svaka povreda ili ugrožavanje subjektivnog prava svih ovih lica ili sina ili testamentarnih nasljednika mora da se ostvaruje u parničnom postupku. Da je ispravno postupio govori i sudska praksa iz oblasti imovinskih odnosa gdje se kaže "Za naknadno pronađenu imovinu kada postoji pravosnažno ostavinsko rješenje kojim je raspravljena zaostavština pokojnika, sud ne raspravlja ponovo zaostavštinu, nego novim rješenjem raspodjeljuje na osnovu ranije donijetog rješenja a bez zakazivanja rasprave i pozivanja nasljednika." (Rješenje Okružnog suda u Čačku).

U konkretnim predmetima krivična prijava, tužba, spisi predmeta, presude sudova, ne mogu imati vrijednost dokaznog sredstva. Krivična prijava i tužba ne govore ništa o istinitosti tvrdnji onog koji to podnosi, isto tako pravosnažna presuda se odnosi samo na istinu u odredjenom vremenskom periodu između odredjenih lica. U pravu kao i u svim društvenim naukama važi metod sumnje tj. da u jednom momentu vremenskom nešto se pokazuje kao tačno ali u sledećem ono već nije istina a to je pogotovo slučaj u parničnom postupku. Od njega tužilac traži da anticipira čitav rad suda i svih stranaka koje pred tim sudom postupaju što je očigledno nemoguće i za bilo kog pojedinca. Zbog toga svi predloženi dokazi koji se ovog tiču i svjedoka i akata koji se predlažu su bez značaja kod činjenice da je zakonito postupao i u jednom i u drugom slučaju. U prvom slučaju bio vezan pravosnažnim osnovnim rješenjem o nasljedjivanju tj. tzv. pozitivnom stranom materijalne pravosnažnosti kako se u teoriji građanskog prava zove takva vezanost. Ako ne bi poštovao pravosnažno rješenje o nasljedjivanju, napravili bi apsolutno ništav akt jer bi izazvao konfuziju i poljuljao tada pravni poredak CG a iz same optužnice nije jasno koga je to trebao da proglasi za nasljednika u konkretnom slučaju. Čak se ni tužilac nije izjasnio da li je trebao proglasiti Frana ili ne u optužnici zato je sve ostalo u nivou apstrakcije i pravno neosnovanog uobraženja. Šteta ničim nije dokazana. Kao uslov za bilo kakvu odgovornost je pravosnažna presuda o nanijetoj šteti navodno oštećenim Jovovićima.

Okrivljeni je dalje naveo da je i druga optužnica isto tako apstrakcija. U konkretnom slučaju primio je na zapisnik ugovor o poravnanju. Sudsko poravnanje nije sudska odluka već ugovor sa procesno pravnim i materijalno pravnim dejstvom. On se može zaključiti i u parnici i u vanparnici i zakonodavac i sudske instance uvijek potenciraju poravnanje kao način zaključenja spora. U konkretnom slučaju primio je na zapisnik od knjižnog vlasnika njegovu izjavu da je tužilac novi vlasnik čak i da mu nije prezentirao posjedovni list, bez ikakvog dokaza bio je ovlašćen to da uradi. Ne postoji nijedna odredba bilo kog zakona koja ga je obavezivala da vodi računa o pravima trećih lica a koja pri tom nijesu maloljetnici ili lica pod starateljstvom. Takođe je naveo da je tužilac

propustio da objasni šta znači čl.3 st.3 Zakona o parničnom postupku i šta znači pojam javnog poretka i pravila morala, koji moral je prekršio takvim zaključenjem, koju vrstu morala. Ne može se uzeti iz teksta ZPP-a neki član i tvrditi sudija je pogrešno primijenio taj član i treba zbog toga krivično da odgovara. To bi dezavuisalo sve odredbe o žalbi i vanrednim pravnim lijekovima. Ova povreda u sudskoj praksi CG nikad nije korišćena čak ni u parničnom a kamoli u krivičnom postupku za eventualno ukidanje po žalbi odluka u parničnom postupku. Morao je uvažiti nespornu radnju raspolaganja knjižnog vlasnika, a predmetna odluka je mogla biti donijeta i kao presuda na osnovu priznanja ali sve se svodi na isto. Vukoslavčević je mogao prodati još desetorici kupaca predmetnu nepokretnost i zaključiti sudska ili vansudska poravnanja ali takav slučaj u parničnoj procesnoj praksi rešava se parničnom tužbom vanknjižnog kupca protiv prodavca i novog knjižnog vlasnika radi dokazivanja jačeg prava svojine a ne na ovakav način. Odredba čl.3 st.3 ZPP-a odnosi se na ocjenu sudije, ona je upućujuća norma za sudiju a ne za tužioca. "Sudija se na ovu odredbu pozivaju u krajnjoj nuždi kad nemaju šta drugo da kažu i zato imam utisak da je ona zapravo nepotrebna i da ne treba više da postoji u ZPP-u." a što je pravni stav prof. Vesne Rakić - Vodinelić.

I jedan i drugi akt za koje je optužen su važeći akti u pravnom poretku i niko ih čak nije poništio tako da iako bi sud uvažio zahtjev tužioca bio bi optužen za donošenje važećih pravnih akata jer čak ni prema stavu sudske prakse ni državni tužilac da je ustao sa predlogom za poništaj predmetnog poravnanja nebi ga mogao poništiti, sudske poravnanje se ne može pobijati čak ni zbog apsolutne ništavosti budući da su stranke propustile prekluzivni rok od godinu dana odnosno tri godine da izvrše poništaj ovog poravnanja i apsolutno je zakonito postupao i u jednom i u drugom predmetu.

Sud je u dokaznom postupku saslušao svjedoka Obradović Milenka, svjedoka Nurković Narcisu, na saglasan predlog stranaka pročitao iskaz svjedoka oštećenog Jovović Gaspara dat na zapisniku pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine i svjedoka Jovović Branke dat na zapisniku pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine, pročitao Rješenje osnovnog suda u Baru O.br.217/97 od 26.06.1998. godine, pročitao dopunsko rješenje Osnovnog suda u Baru O.br.217/97 od 07.12.2007. godine, izvršio uvid u spise predmeta Osnovnog suda u Baru O.br.217/97, pročitao zapisnik o poravnanju sastavljen pred Osnovnim sudom u Baru u predmetu R.br.43/99 od 16.03.1999. godine, izvršio uvid u spise predmeta Osnovnog suda u Baru O.br.253/07 u okviru kojih spisa se nalaze spisi predmeta tog suda O.br.124/04, izvršio uvid u spise predmeta Osnovnog suda u Baru O.br.125/04, na saglasan predlog stranaka pročitao iskaz svjedoka Obradović Štefice dat na zapisniku pred istražnim sudijom ovog suda od 09.07.2009. godine i svjedoka Bajramović Elvire dat na zapisniku pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine. Zastupnik optužbe odustao je od predloga da se u dokaznom postupku saslušaju svjedoci Obradović Suzana imajući u vidu da je imenovani svjedok nervni bolesnik a što proizilazi iz iskaza svjedoka Obradović Milenka i Štefice, koji odustanak je sud prihvatio kao osnovan. Zastupnik optužbe je također odustao od predloga da se u dokaznom postupku saslušaju svjedoci Dumezić Tomislav i Dumezić Boris obzirom da u spisima predmeta postoji dovoljno materijalnih dokaza za razrešenje konkretne krivično pravne stvari koji odustanak je sud prihvatio kao osnovan. Sud je saslušao svjedoke Fetić Izeta, Čalović Zorana, Vukoslavčević Milana, Leposavić Zorana i Hajduković Darka, izvršio uvid u spise predmeta Osnovnog suda u Baru P.br.283/11, izvršio uvid u spise predmeta Osnovnog suda u Baru P.br.497/06, P.br.389/08 i Rs.br.42/10, na saglasan predlog stranaka pročitao je iskaz svjedoka Durović Biljane dat na zapisniku pred Istražnim sudijom ovog suda od 19.11.2008. godine, pročitao tužbu tužioca Čalović Zorana protiv tuženog Vukoslavčević Milana od 03.07.2003. godine, pročitao zapisnik o glavnoj raspravi Osnovnog suda u Baru u predmetu P.br.401/03 od 07.10.2003. godine, na saglasan predlog stranaka pročitao

nalaz i mišljenje vještaka grafološke struke Kontić Mile broj 62/08 od 13.12.2008. godine, pročitao Rješenje direkcije za nekretnine PJ Bar broj 954-2634/1-03 od 27.10.2003. godine, pročitao Ugovor o kupoprodaji nepokretnosti zaključen u Baru 28.10.1996. godine između prodavca Vukoslavčević Milana i kupca Čalgin Viktora, izvršio uvid u priznanicu od 28.10.1996. godine, pročitao ugovor o gradjenju zaključen u Baru 10.11.1996. godine i Ugovor o gradjenju zaključen u Baru 10.01.1997. godine, pročitao dopis Fetić Izeta i Čalović Zorana upućen Čalgin Viktoru 18.03.1997. godine, izvršio uvid u List nepokretnosti - prepis broj 2377 Uprave za nekretnine PJ Bar broj 102-956-1-21865/2007 od 13.11.2007. godine, izvršio uvid u list nepokretnosti prepis broj 2377 direkcije za nekretnine PJ Bar broj 102-956-2-7543/2002 od 09.09.2002. godine, pročitao dopis sudskog Savjeta Su.R.br.1061/2010 od 08.10.2010. godine, pročitao izvod iz KE Uprave policije PJ Nikšić broj 345 od 05.03.2010. godine na ime Lekić Zorana. Zastupnik optužbe je odustao od predloga da se u svojstvu svjedoka sasluša oštećeni Čalgin Viktor a imajući u vidu da je punomoćnik Čalgin Viktora koji je saslušan u svojstvu svjedoka, Hajduković Darko naveo da Čalgin Viktor živi u Rusiji i da neće dolaziti u Crnu Goru, koji odustanak je sud prihvatio kao osnovan a imajući u vidu i činjenicu da je sud zamolbenim putem tražio saslušanje ovog svjedoka preko nadležnog pravosudnog organa republike Rusije i da sudu nije dostavljen zapisnik o saslušanju imenovanog.

Svjedok **Jovović Branka** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine navela je da je supruga Jovović Gaspara koji je opunomoćio dana 13.06.2007. godine da u njegovo ime može da preduzme sve neophodne pravne radnje u postupku diobe Rs.br.21/07 pred Osnovnim sudom u Baru. Od toga dana ona je punomoćnik Jovović Gaspara pred pravosudnim organima Crne Gore. Prije podnošenja krivične prijave protiv Lekić Zorana koju je podnijela 14.05.2008. godine Osnovnom državnom tužiocu u Baru u dva navrata se pismenim putem obratila tada predsjedniku Osnovnog suda u Baru i to prvi put 30.03.2007. godine a drugi put 03.03.2008. godine. Njen dopis upućen predsjedniku suda Zoranu Lekiću od 30.03.2007. godine bio je upućen prvenstveno radi zakazivanja ročišta, diobe kat.parcele 1975/03 KO Sutomore jer su potomci pokojnog Obradović Frana preko advokata Izeta Fetića podnijeli vanredni pravni lijek zbog opstrukcije diobe na navedenoj parceli. U navedenom dopisu je Lekiću skrenula pažnju da je ostavinski postupak O.br.217/07 falsifikovan jer je samo Obradović Frano oglašen za nasljednika dok ostali zakonski nasljednici pok.Obradović Božidara nijesu obuhvaćeni navedenim rješenjem. Nakon saznanja da je majka Jovović Gaspara, Jovović Kristina protivpravno isključena iz nasljedja uslijedilo je sudsko poravnanje R.br.43/99 a u kojem je Obradović Frano priznao za nasljednika pok.Obradović Božidara, svoju sestru Kristinu Jovović a na kat.parcelama navedenim u poravnanju. Kada je završen proces restitucije aprila 2006. godine, njen suprug Jovović Gaspar je na novopronadjenim kat.parcelama Osnovnom sudu u Baru 02.08.2006. godine podnio predlog za dopunu ostavinskog postupka. S obzirom da od suda nije dobijen odgovor pokrenut je parnični postupak i donijeta presuda na osnovu priznanja P.br.497/06 koja je pravosnažna i izvršna gdje su konačno nabrojani svi nasljednici pokojnog Obradović Božidara i njihovi susvojinski djelovi, a sa čijom sadržinom je bio upoznat sudija Zoran Lekić iz dopisa od 30.03.2007. godine. Kat.parcela koja je predmet konkretnog krivičnog postupka je obuhvaćena Rješenjem komisije za povraćaj i obeštećenje Opštine Bar iz 2006. godine ali zbog neprofesionalnosti u Barskom katastru ona nije upisana u list nepokretnosti 1631 KO Sutomore, kao ostale kat.parcele dobijene u procesu restitucije. To je uradjeno tek nakon njihovog upućivanja žalbe 07.08.2006. godine Ministarstvu finansija RCG, kada je naredjeno katastru Opštine Bar da kat.parcelu 512 upiše na ime pok.Božidara Obradovića u list nepokretnosti broj 1663 Ko Sutomore dana 16.03.2007. godine. Njen suprug Jovović Gaspar je Osnovnom sudu u

Baru podnio predlog za dopunu ostavinskog postupka na naknadno pronađenoj zaostavštini pok.Obradović Božidara dana 02.08.2006. godine i u tom predlogu je ukazano na sudsko poravnanje R.br.43/99 koje su zaključili njegova majka Kristina Jovović i Obradović Frano a obzirom da je Kristina Jovović protivzakonito isključena iz ostavinskog postupka O.br.217/97. Navedeno poravnanje je bilo neophodno Jovović Gasparu da se nakon smrti majke 2001. godine legitimise pred Komisijom za restituciju Opštine Bar i Osnovnim sudom u Baru kao zakonski nasljednik pok.Obradović Božidara. Posle svega ovoga Zoran Lekić donosi dopunsko rješenje O.br.217/97 dana 07.12.2007. godine u kojem je naveo da je jedini nasljednik Obradović Frano, brat ostavioca koji je umro 11.09.2003. godine. Sudija Lekić je vodio ostavinski postupak u predmetu zaostavštine iza Obradović Frana te je u dopunskom rješenju preminulu osobu proglasio za jedinog nasljednika a isključio ostale zakonske nasljednike. Poslije navedenog podnijela je krivičnu prijavu dana 14.05.2008. godine Osnovnom državnim tužiocu u Baru sa svim priložima koji su relevantni u predmetnom slučaju. Nezakonitim postupanjem Zorana Lekića ona i njena porodica su pretrpjeli veliku materijalnu štetu obzirom da nijesu mogli raspolagati parcelama koje se nalaze u centru Sutomora a njen suprug Jovović Gaspar podigao je kredit kao penzioner za svakodnevne potrebe familije uprkos činjenici da su faktički trebali da posjeduju te parcele i njima raspoložu.

Svjedok oštećeni **Jovović Gaspar** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine naveo je da živi u Baru sa suprugom Brankom Jovović i s obzirom da je lošeg zdravstvenog stanja, nakon restitucije imovine aprila 2006. godine opunomoćio je svoju suprugu da ga zastupa u predmetima pred pravosudnim organima CG. Upoznat je sa svim navodima krivične prijave koju je podnijela protiv Zorana Lekića njegova supruga i svi ti navodi su tačni i argumentovani priložima rješenja i ostalom dokumentacijom a prvenstveno Rješenjem O.br.217/97 od 07.12.2007. godine. Navedenim rješenjem je za nasljednika proglašen pok.Obradović Frano koji je preminuo 11.09.2003. godine i to nasljednikom imovine 1/1 tako da su on, Boris i Tomislav Dumezić uskraćeni prava na zaostavštinu i to on na 1/3 zaostavštine a Boris i Tomislav Dumezić na po 1/6. Iz svega navedenog proizilazi da je sudija Lekić zloupotrijebio službeni položaj iz kojeg razloga je njegova supruga Branka podnijela krivičnu prijavu na osnovu koje je i podnijet zahtjev za sprovođenje istrage protiv Zorana Lekića. S obzirom da je oštećen u predmetnom slučaju.Naveo je da se pridružuje krivičnom gonjenju protiv Zorana Lekića i postavio je imovinsko pravni zahtjev koji će precizirati tokom trajanja krivičnog postupka.

Svjedok **Nurković Narcisa** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine navela je da je u Osnovnom sudu u Baru radila od 2002. godine kao diplomirani pravnik, prvo kao volonter, kao pripravnik a od 2007. godine kao stručni saradnik. Od momenta kada je izabrana za stručnog saradnika radila je za više sudija tog suda i to u parnici, krivici a i u vanparnici i za sudiju Zorana Lekića radila je ostavinski postupak. U vrijeme kada je radila ostavinski postupak uzimala je nasljedničke izjave izuzev onih gdje su stranke zahtjevale da bude prisutan sudija jer su se odricale prava na nasljedje. Poslije uzimanja nasljedničkih izjava radila bi ostavinska rješenja koja je potom nosila sudiji na uvid kako bi ih isti pročitao i potpisao. Nekada se dešavalo da sudija Lekić Zoran pročita Rješenje i da ga potpiše a nekada opet da Rješenje ispravi i ukaže na propuste, pa bi ona potom takvo rješenje prekucavala sa zapisničarom. S obzirom da su bila u pitanju tipska rješenja u kompjuteru je postojao primjerak koji bi bio samo prepravljani i ona je najčešće radila u kancelariji sa zapisničarem Elvirom Bajramović. Za dopunska rješenja je bila praksa da se ista donose na osnovu osnovnog rješenja, a shodno čl.140 st.1 Zakona o vanparničnom postupku. Navela je da ne poznaje lično Gaspara i Branku Jovović, Borisa i Tomislava Dumezića, odnosno Milenka, Šteficu i

Suzanu Obradović. Radila je isključivo 2007. i 2008. godine ostavine i 2008 godine u Osnovnom sudu u Baru oko 560 osnovnih i između 250 i 300 dopunskih ostavinskih predmeta je završeno a Rješenja je ona obradila. Što se tiče rješenja O.br.217/97 od 07.12.2007. godine navela je da je predmetno rješenje obradila i ponijela na potpis tada predsjedniku suda Zoranu Lekiću koji je koliko joj se čini odmah to rješenje potpisao. Sjeća se da su u tom predmetu postojali neki podnesci i da su na osnovu tih podnesaka pozivane stranke a jedan od tih podnesaka bio je potpisan prezimenom Jovović a ne zna da li je ime bilo muško ili žensko. U tom predmetu bio je još neki podnesak na kojem je bio faksimil adv. Izeta Fetića i ne sjeća se sadržine predmetnih podnesaka i ne sjeća se ko je inicirao donošenje dopunskog rješenja. Inače sva dopunska rješenja se donese shodno čl.140 st.1 Zakona o vanparničnom postupku. U slučaju kada je stranka zahtijevala da i ona prisustvuje primjenjivali su stav 2 čl.140 Zakona o vanparničnom postupku odnosno ta stranka se pozivala da prisustvuje ostavinskoj raspravi. U svim tim slučajevima ona bi pozivala zainteresovanu stranku i to više puta, bila je uporna u tome da obezbijedi prisustvo stranke. U predmetnom slučaju više puta je pozivana zainteresovana stranka odnosno nasljednici i isti su pozivani na adrese iz spisa predmeta a predmetno rješenje O.br.217/97 od 07.12.2007. godine donijeto je shodno odredbi čl.140 st.1 Zakona o vanparničnom postupku. Ona je obradila predmetno rješenje i isto odnijela sudiji Zoranu Lekiću koji je rješenje potpisao a ne sjeća se da li je donošenje dopunskog rješenja inicirao Zoran Lekić ali je praksa u sudu bila takva da se stariji predmeti povremeno nose na uvid predsjedniku koji je davao upute šta treba da uradi u svakom konkretnom slučaju. Ne sjeća se nekog drugog predmeta gdje je donešeno dopunsko rješenje kao u konkretnom slučaju odnosno da su stranke - nasljednici tražili dopunu i da se nijesu mogli obezbijediti, pa je potom doneseno rješenje shodno čl.140 st.1 Zakona o vanparničnom postupku odnosno da se dopunsko rješenje donese na osnovu osnovnog rješenja i na osnovu nasledničkih izjava datih u toku ostavinskog postupka. I dalje radi ostavinski postupak za novog predsjednika Osnovnog suda u Baru Gorana Šćepanovića i od kada je on došao za predsjednika uveo je praksu da se sva dopunska rješenja donose shodno st.2 člana 140 Zakona o vanparničnom postupku odnosno da se nasljednici ponovo pozivaju. Inače od predmetnog slučaja i nekadašnji predsjednik Zoran Lekić je bio uveo praksu da se dopunska rješenja donose shodno čl.140 st.2 Zakona o vanparničnom postupku a praksa Osnovnog suda u Baru je bila da se dopunsko rješenje donosi na osnovu osnovnog bez obzira kada je donešeno osnovno rješenje.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 16.02.2011. godine svjedok Nurković Narcisa u bitnom je ponovila svoj iskaz dat pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine i navela da je radila kao stručni saradnik u Osnovnom sudu u Baru sve do šestog mjeseca 2010. godine i za vrijeme rada u Osnovnom sudu u Baru radila je na referatu ostavine, u istrazi a radila je i krivične presude. Sa referata koji je radila u krivičnom vijeću u februaru 2007. godine prešla je da radi ostavine a što je podrazumijevalo uzimanje pozitivnih nasledničkih izjava i obradu ostavinskih rješenja. 2007. godine radila je za tadašnjeg predsjednika Osnovnog suda u Baru, sudiju Zorana Lekića i što se tiče donošenja osnovnih rješenja praksa je bila takva da su pozivani nasljednici koji su navedeni u smrtovnici dok su dopunska rješenja donošena analogno osnovnom ostavinskom rješenju i takva je bila praksa u Osnovnom sudu u Baru a tako su radili i prethodni saradnici koji su radili na istom referatu pa i ona. Koliko se sjeća u Osnovnom sudu u Baru 2007.godine bilo je završeno osnovnih rješenja o nasljedivanju preko 500 a što se tiče dopunskih ne sjeća se koliko ih je bilo obzirom da ta rješenja nijesu ulazila u normu a povodom ovog događaja detaljno je dala izjavu pred Istražnim sudijom i zna da je tokom istrage saslušan i adv.Fetić i da se u konkretnom slučaju radi o porodici Obradović i neke od tih ljudi poznaje iz vidjenja. Navela je da nije sigurna ko je inicirao donošenje dopunskog rješenja jer je prošlo dosta vremena a i bilo

je dosta ostavina u radu i osnovnih i dopunskih i nemoguće je sjetiti se nekih posebnih detalja vezano za konkretni slučaj niti nečega što bi izdvojilo konkretni predmet od ostalih predmeta u kojima je postupala. Pojasnila je da ukoliko bi se desila situacija da je podnositelj zahtjeva za donošenje dopunskog rješenja bilo lice koje nije učestvovalo u osnovnom ostavinskom rješenju da bi vjerovatno to lice bilo pozvano da se izjasni zašto nije učestvovalo u osnovnom ostavinskom rješenju, odnosno da se legitimiše da li je nasljednik ili ne i isto je upućivano na parnicu ako se pozivalo da je nasljednik a koje nije učestvovalo ranije u postupku. Ukoliko se radilo o licu koje je iniciralo ostavinski postupak a isto nije nasljednik ostavioca već u interesu nekog od nasljednika podnese predlog za dopunu ostavinskog rješenja sa potrebnom dokumentacijom misli da se taj inicijator nije pozivao nego se dopunsko rješenje donosilo analogno osnovnom ostavinskom rješenju ukoliko to lice nije tražilo da se nešto posebno utvrdi. U konkretnom slučaju misli da je neko od stranaka pozivan, ne sjeća se ko, odnosno da li je to bio nasljednik ili inicijator i misli da su se povratnice vraćale kao neuručene. Ovoga se sjeća zbog jedne specifične situacije jer u konkretnom slučaju pošto su se vraćale neuručene dostavnice pokušala je i telefonskim putem da kontaktira lica koja su navedena u smrtovnici na broj telefona iz telefonskog imenika i kada je pozvala taj broj rečeno joj je "Kako se usudjujete da zovete". Ne sjeća se da li se u predlogu za donošenje dopunskog ostavinskog rješenja podnositelj predloga pozivao na neki drugi sudski spis i ne sjeća se koliko često je tokom 2007. godine kod donošenja dopunskih ostavinskih rješenja otvarana rasprava a ne sjeća se ni da li je neko od lica koje je imalo nasljedničke pretenzije pokrenulo parnični postupak pred Osnovnim sudom u Baru a o tome svakako postoji evidencija u sudu. Prilikom postupanja i raspravljanja zaostavštine kod pozivanja nasljednika praksa je bila da se nasljednici pozivaju po smrtovnici a da se nasljednici utvrđuju na ostavinskoj raspravi jer se dešavalo da se u smrtovnici ne prijavljuju kćerke već samo sinovi ili djeca pokojne djece nijesu se upisivala u smrtovnici pa bi se to utvrđivalo na ostavinskoj raspravi. Objasnila je da su njoj dostavljani predmeti sa kojima je zadužen sudija Zoran Lekić u kancelariju da se isti raspišu i zakažu i zapisničar bi pozivao lica koja su navedena u smrtovnici u predmetima u kojima je bio zadužen predsjednik suda Zoran Lekić. Nakon obrade rješenja, rješenje je zajedno sa spisima predmeta nosila kod predsjednika suda na potpis, koji bi, ukoliko nema grešaka rješenje potpisao i isto bi bilo ekspedovano od strane zapisničara a ukoliko bi eventualno bilo grešaka ili nekih propusta to rješenje bi bilo vraćeno na ispravku i isto bilo ispravljeno a nakon toga ekspedovano. Vezano za konkretno ostavinsko rješenje navela je da se sjeća da je došao jedan dopis od Osnovnog državnog tužioca u Baru kojim je traženo da se dostave konkretno spisi predmeta vezano za Obradoviće i još jedan spis na uvid a ko je taj zahtjev potpisao ne sjeća se jer na to nije ni obratila pažnju. Sa Osnovnim državnim tužiocem u Baru nije razgovarala povodom konkretnog predmeta niti je za to bilo potrebe, a sa predsjednikom suda je imala službenu komunikaciju i u konkretnom slučaju postupali su na način na koji su postupali i u ostalim predmetima.

Svjedok **Bajramović Elvira** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 02.07.2009. godine navela je da blizu tri godine radi u Osnovnom sudu u Baru na poslovima zapisničara i za to vrijeme je po potrebi rasporedjivana kod više stručnih saradnika, a za vrijeme dok je predsjednik suda bio Zoran Lekić radila je za stručne saradnike koji su radili ostavinu a među njima je bila i Narcisa Nurković. Navela je da joj u vezi događaja koji je predmet krivičnog postupka nije poznato apsolutno ništa, jer ona kao zapisničar kuca jedino ono što joj se diktira, ne vodeći računa o sadržini teksta koji kuca izuzev što vodi računa da gramatički ispravno kuca slova i brojeve. Često se dešavalo da dnevno za stručnu saradnicu otkuca između 20 i 30 što osnovnih a što dopunskih rješenja i nekada se dešavalo da sudija stručnoj saradnici vrati rješenje koje

su radile, kada u istom treba nešto da ispravi. Navela je da se ne sjeća sadržine predmetnog dopunskog rješenja i to ne samo konkretnog nego bilo kojeg rješenja koje je otkucala.

Svjedok Obradović Milenko u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 09.07.2009. godine naveo je da živi u Sutomoru u ul.Obala Iva Novakovića a Štefica i Suzana Obradović su njegove rođene sestre. Njegova sestra Suzana Obradović je nervni bolesnik zbog čega je molio sud da je ne poziva radi saslušanja. Njih troje su djeca Obradović Frana koji je umro 11.09.2003. godine. Naveo je da lično ne poznaje okrivljenog Lekić Zorana a dopunsko rješenje O.br.217/97 od 07.12.2007. godine prvi put je vidio prethodnog dana u kancelariji adv.Izeta Fetića kojeg je on i njegova porodica angažovala u raznim sudskim i upravnim sporovima koje su imali. Takođe je naveo da mu nije poznata formalno pravna procedura kako je donijeto predmetno rješenje jer nije pravnik niti zna kako se donose rješenja a ono što mu je poznato je da ni on ni njegove sestre Štefica i Suzana nijesu inicirale donošenje predmetnog dopunskog ostavinskog rješenja. Naveo je da je Jovović Gaspar inače njegov brat od tetke sa očeve strane sada pokojne Kristine Jovović a Dumezić Tomislav je takodje njegov brat od tetke, sin sada pokojne Frane Dumezić. Dumezić Boris je sin njegovog brata od tetke pokojnog Anta Dumezića a inače Boris Dumezić je umro u januaru 2009. godine. U korektnim je odnosima sa porodicom Dumezić Tomislava a bio je u istim takvim odnosima i sa Borisom Dumezićem sve do njegove smrti. Naveo je da je moguće da ga je adv.Fetić informisao da je donijeto dopunsko ostavinsko rješenje ali se on toga ne sjeća i nije inicirao donošenje tog rješenja pa ga samim tim nije ni interesovalo rješenje koje je predmet krivičnog postupka.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 21.01.2011. godine svjedok Obradović Milenko naveo je da prvi put u životu vidi Zorana Lekića i njemu ništa o predmetnom slučaju nije poznato, oko svega toga je radio njegov advokat Izet Fetić iz Bara. Kasnije je upoznat da je donijeto dopunsko rješenje i to kada je počeo predmetni spor i kada su pozivi počeli da mu dolaze. Majka Jovović Gaspara je njegova tetka i sada nije više u komunikaciji sa Jovović Gasparom a povodom ostavine, nije siguran da li povodom ostavine koja je predmet konkretnog krivičnog postupka ali pretpostavlja da jeste. Naveo je da su u svojstvu svjedoka pozvane i njegove sestre Obradović Štefica i Obradović Suzana i da je njegova sestra Štefica već jednom dala izjavu pred Istražnim sudijom ovog suda a druga njegova sestra Suzana je bolesna, radi se o težem duševnom bolesniku iz kojih razloga ona ne može doći na sud a Štefica čuva njihovu zajedničku sestru Suzanu i one su još manje upoznate o ovom slučaju od njega.

Svjedok Obradović Štefica u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 09.07.2009. godine navela je da joj u vezi predmetnog slučaja nije poznato apsolutno ništa i ona inače nije pravnik niti joj je bilo šta poznato u vezi procedure donošenja ostavinskih rješenja. Od 2003. godine intenzivno se bavi čuvanjem svoje sestre Suzane i brine o njoj a koja je inače nervni bolesnik zbog čega je molila da sud istu ne poziva radi saslušanja jer nije u stanju da da izjavu pred sudom.

Svjedok Fetić Izet u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 06.07.2009. godine naveo je da je advokat od 1992. godine i svo vrijeme radi u Baru, da poznaje Milenka, Šteficu i Suzanu Obradović iz Sutomora a poznavao je i njihovog oca sada pok.Frana Obradovića. Kao punomoćnik inicirao je predlog za pokretanje ostavinskog postupka u ime navedene porodice ali se ne sjeća pojedinosti, kada je taj predlog podnio i ne zna o kojem se predmetu radi jer kao advokat ima mnogo svakodnevnog posla i mnogo predmeta u radu u Baru i van Bara tako da je tehnički nemoguće da se sjeti svih podnesaka i svih stranaka. Za porodicu Obradović je inicirao više ostavinskih i parničnih

postupaka, postupaka za povraćaj zemlje ali se pojediniosti oko tih postupaka ne sjeća. Takođe je naveo da mu je poznato da su Obradović Milenko, Štefica i Suzana sa Gasparom i Brankom Jovović u nekom stepenu srodstva. Što se tiče dopunskog rješenja O.br.217/97 od 07.12.2007. godine ne sjeća se da li je isto rješenje primio obzirom da svakodnevno prima dosta akata, raznih rješenja i presuda od sudskih, upravnih i drugih organa.

Svjedok Fetić Izet u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 19.11.2008. godine naveo je da je Čalgin Viktora upoznao preko svoje stranke koja ga je preporučila Čalgin Viktoru koji je tražio advokata u Baru i Čalgin je stupio u kontakt sa njim i tražio da mu pronadje plac na teritoriji Bara sa gradjevinskom dozvolom što bliže moru. Radilo se o 1996. godini i plac je tražio dva-tri mjeseca i isti nije uspio da pronadje a Čalović Zorana tada nije poznavao, upoznali su se kasnije. Čalović je tada radio u predstavništvu "Ineksa" u Rusiji gdje je i upoznao Čalgin Viktora. Jednom mu je Čalović donio novac poslat od strane Čalgina a radilo se o iznosu od 10.000 dolara i tada je upoznao Čalovića. Nakon par mjeseci Čalgin Viktor ga je obavijestio telefonom a i pismom da novac koji se nalazi kod njega preda Čaloviću i da će Čalović nastaviti da traži plac za Čalgina. Kod njega je bilo ostalo novca od Čalgin Viktora, 32.000 dolara i predao je Čaloviću 29.500 dolara a ostatak je zadržao na ime izvršenih advokatskih usluga za Čalgina. O predaji novca Čaloviću on i Čalović nijesu sačinjavali nikakvu potvrdu jer su vjerovali na riječ jedan drugom. Prije ovog Čalgin Viktor je boravio na crnogorskom primorju i tada mu je dao punomoćje da može zaključiti ugovor o kupovini zemljišta ukoliko pronadje plac za Čalgina. Nakon što je predao novac Čaloviću posle izvjesnog vremena zvao ga je Čalović i rekao mu je da je pronašao plac za Čalgina kod nekog Vukoslavčevića a u pogadjanju oko ovog placa između Čalovića i Vukoslavčevića on nije učestvovao niti o tome zna nešto. Čalović je došao kod njega i tražio je da sačini ugovor u kojem bi bilo navedeno da je prodavac Vukoslavčević, da je kupac Čalgin Viktor a čije punomoćje je on imao i po tom punomoćju je ugovor ovjeren kod suda u Baru jer je plac kupljen za Čalgin Viktora. Detalja Ugovora se ne sjeća a isti je sačinjavao onako kako su mu govorile stranke, Čalović i Vukoslavčević. Sačinio je i priznanicu na iznos od 25.000 dolara u kojoj je navedeno da se ovaj novac daje Vukoslavčeviću od strane Čalovića a za kupovinu placa za Čalgin Viktora. Ne sjeća se da je prisustvovao primopredaji novca ali je potvrdu sačinio jer su tako tražili Čalović i Vukoslavčević i oni su i potpisali ovu potvrdu. Prolazeći putem vidio je da se na predmetnom placu gradi kuća, zna da je Čalović angažovao radnike da prave kuću i da je dolazio kod njega da mu sačinjava ugovore o izvodjenju radova sa pojedinim majstorima što je i uradio ali se nije miješao ni u kakve radove niti mu je o tome nešto poznato. U ugovorima koje je sačinjavao, Čalović se pominje da zastupa odnosno da gradi u korist Viktora i nakon nekog vremena Čalović je došao kod njega i tražio da stupi u kontakt sa Čalginom i da mu kaže da dodje u Bar kako bi Čalgin i Čalović riješili međusobne odnose. Pokušavao je preko telefona da stupi u kontakt sa Čalgin Viktorom ali zbog njegovog slabog poznavanja ruskog jezika u tome nije uspio. Nakon toga Čalović je ponovo insistirao od njega da uspostavi kontakt sa Čalginom govoreći mu da se zadužio da bi napravio kuću Čalginu i da ga povjerioci jure i bilo mu je žao Čalovića pa je pokušao da pronadje Čalgina. Kada je kuća bila pri kraju stiglo je rješenje za rušenje kuće o čemu ga je upoznao Čalović i o komunikaciji između Čalgina i Čalovića i dogovora za pravljenje kuće on ne zna ništa. Ne zna na koji način su ovaj plac i kuća upisani kao svojina Čalovića i jednom je u parničnom postupku saslušan u sudu u Baru vezano za ovo i bio je iznenadjen kako su plac i kuća upisani na Čalovića a imajući u vidu njegovo prethodno kazivanje. Takođe je naveo da mu je poznato da se između Čalgina i Čalovića vodi parnični postupak pred sudom u Baru a u pogledu sticanja prava svojine na ovoj kući i placu i o tome je saslušan u svojstvu svjedoka i tamo je rekao isto što i sada.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 24.03.2011. godine svjedok Fetić Izet naveo je da koliko se sjeća bio je punomoćnik Obradović Frana i pokrenuo je ostavinski postupak i dobio rješenje a postupao je u ovom predmetu kao i u svakom drugom. Nakon toga je saznao da je izvjesni Jovović tražio donošenje dopunskog rješenja iako je znao da je Obradović Frano umro jer su oni bliski rođaci. Zastupao je Obradović Frana i njegove nasljednike a zastupao je i Obradović Milenka koji je sin pokojnog Obradović Frana. Ne zna da li je dobio dopunsko ostavinsko rješenje iza smrti Obradović Frana jer postupa u velikom broju predmeta tako da se ne sjeća da li je dobio dopunsko ostavinsko rješenje iza smrti Obradović Božidara ali zna da su taj ostavinski postupak inicirali Jovovići. Ni Jovovići ni Obradovići nijesu znali za svog pokojnog Obradović Božidara ni gdje je sahranjen, ni za smrtovnicu, koliko su bili bliski sa njim i dolazili su sto puta kod njega tim povodom. Što se tiče postupanja u konkretnom predmetu misli da je to bila neka klasika odnosno radilo se o klasičnom vanparničnom predmetu i dopunska rješenja donose se bez neke velike procedure i provjere obzirom da se donose na osnovu osnovnog ostavinskog rješenja. Za ovo dopunsko rješenje je saznao kada je došao u Osnovni sud u Podgorici da da izjavu tim povodom i vidio je da je donošenje tog rješenja pokrenuto od strane Jovovića koji je sigurno znao da je pok.Obradović Frano umro jer je bio na njegovoj sahrani. Ostavio je mogućnost da je to rješenje dostavljeno njegovoj kancelariji ali nema mogućnost da to nešto posebno prati niti je to rješenje bilo predmet neke njegove posebne pažnje. Obradoviće je zastupao u više predmeta i ne sjeća se konkretno koje godine ih je zastupao a posebno zbog toga što su oni povezani i što su rodbina tako da je svako zastupao svoje interese. Nije se mogao izjasniti da li je primio dopunsko rješenje ili bilo kakav drugi akt ili poziv suda vezano za ove predmete obzirom da je bilo mnogo Obradovića i više njihovih predmeta. Naveo je da se u konkretnom slučaju radilo o klasičnom ostavinskom postupku i on nije primijetio nikakvo neuobičajeno postupanje a posebno što takvi predmeti ne zahtijevaju neku posebnu pažnju advokata jer se radi o vanparničnim predmetima. U odnosu na ruskog državljanina Čalgin Viktora svjedok Fetić Izet naveo je da ga je Čalgin Viktor angažovao da uradi za njega određene poslove i sa punomoćjem koje mu je Čalgin Viktor dao kupljen je plac. Nakon toga Čalgin Viktor je od njega tražio da obezbijedi gradjevinsku dozvolu za gradjenje objekta na placu i pošto nije bilo detaljnog urbanističkog plana za dio na kojem se plac Čalgin Viktora nalazio on nije mogao Čalgin Viktoru da obezbijedi gradjevinsku dozvolu a kada je Čalgin Viktor upoznao Čalović Zorana zatražio je od njega da Čaloviću preda novac i sve papire i od tog momenta Čalgin Viktor ga je isključio iz svakog daljeg angažovanja. Nakon toga je na ovom placu izgrađena kuća, a to je vidio kao prolaznik jer se tu radilo i gradilo a u kakvim odnosima je Čalgin Viktor sa Čalović Zoranom bio njemu nije poznato. Nakon toga Čalgin Viktor je pokrenuo parnični postupak protiv Čalović Zorana radi utvrdjenja prava svojine na placu i objektu i u tom parničnom postupku on je dao izjavu. Sjeća se da je u konkretnom slučaju bilo nekih Ugovora o gradnji nakon kupovine placa i da je on radio te ugovore i zna da je Čalović Zoran više puta dolazio kod njega i tražio da napravi kontakt sa Čalgin Viktorom kako bi mu Čalgin platio neke obaveze i on je iz profesionalnih razloga nastojao da napravi kontakt između Čalgin Viktora i Čalović Zorana ali nije uspio da ostvari taj kontakt. Čalgin Viktor se nije pojavljivao sigurno 10 do 15 godina a kada je zaključen Ugovor o kupovini placa i isplaćena kupoprodajna cijena Vukoslavčeviću bio je prisutan i zastupao je Čalgin Viktora a u toj fazi je sačinjena i potvrda da je isplaćen novac Vukoslavčević Milanu. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora strana fizička lica nijesu mogla da se uknjiže kao vlasnici na nepokretnostima u Crnoj Gori a to pravo se crpilo iz propisa bivše Jugoslavije a to mu je poznato jer je pribavljao saglasnosti od Saveznog Ministarstva Pravde i mogućnost uknjiženja postojala je po Zakonu o stranim ulaganjima ukoliko je nepokretnost u funkciji poslovanja firme i kako nijesu postojali zakonski uslovi na osnovu Ugovora o kupoprodaji se nije moglo steći pravo svojine

odnosno upisa kod nadležnog katastra konkretno za fizičko lice Čalgin Viktora. Predajom novca koji je on izvršio a koji se nalazio kod njega, Viktora Čalgina, koji novac je predao Čalović Zoranu, on je isključen od daljeg postupanja i za uknjižbu i za bilo koju drugu pravnu radnju a Ugovore koje je uradio uradio je iz etičkih i profesionalnih razloga da bi njegov klijent uspio i u konkretnom postupku se borio da stvori mogućnost da stranci ulažu u Crnu Goru, a to je bilo vrijeme kada u Crnoj Gori nije bilo nijednog stranca sa nekim ozbiljnijim investicijama. Bio je u kontaktu sa Čalović Zoranom nakon zaključenja Ugovora o prodaji nepokretnosti jer je Bar malo mjesto i Čalović Zoran je očekivao da mu može pomoći vezano za ostvarivanje kontakta sa Čalgin Viktorom a njemu nijesu bile poznate pojedinosti vezane za poslovni odnos Čalović Zorana i Čalgin Viktora, koje se odnose na gradnju objekta a posebno zbog činjenice što je izašao iz posla odnosno izbačen je jer nije mogao obezbijediti građevinsku dozvolu. Svom klijentu Čalgin Viktoru nebi napravio štetu a kasnije je došlo i rješenje za rušenje kuće odnosno objekta koji je izgradjen na placu koji je kupljen za Čalgin Viktora, a kako taj objekat nije srušen nije mu poznato. Nakon ovoga nije kontaktirao sa Čalgin Viktorom jer on više nije imao nikakav interes za njega jer je imao više povjerenja u Čalović Zorana čim je Čaloviću dao pare on je izbačen iz posla. U kontaktima sa Čalović Zoranom, Čalović mu je saopštavao da on troši svoje pare za gradnju objekta na ovom placu Čalgin Viktora i poznato mu je da je tašta Čalović Zorana njegovom pašenogu iz Amerike prodala plac na samoj obali za dosta veliku cijenu i zna da mu je Čalović govorio da je i novac koji je dobila njegova žena uložio u taj objekat. Čalović mu je takodje rekao da ga jure dužnici jer nije isplatio određene obaveze računajući da će dobiti novac od Čalgin Viktora. Misli da je Čalović Zoran u Ugovorima koje je on sačinjavao nakon kupovine placa postupao kao lice koje angažuje izvodjače za Čalgin Viktora a nije mu poznato kakav je odnos bio Čalović Zorana prema Čalgin Viktoru jer su se oni upoznali dok je Čalović Zoran bio u nekom predstavništvu u Rusiji. Ne zna da li posjeduje ugovore koje je sačinjavao nakon kupovine placa za Čalgin Viktora vezano za gradjenje i ove ugovore je sačinjavao bez naknade iz razloga što je Čalgin Viktor dok je radio za njega bio korektan i želio je da jedan stranac ima kuću u Baru. Predočio je Čalgin Viktoru činjenicu da se strana fizička lica ne mogu uknjižiti kao vlasnici nepokretnosti kao i Rješenje Ministarstva Pravde Savezne države u kojem je stajalo da ne postoji reciprocitet u sticanju nepokretnosti tako da je Čalgin o tome bio obaviješten odnosno upoznat sa tom činjenicom. Čalgin Viktor je ovu činjenicu znao prije kupovine placa jer ga je on upoznao o tome ali su se nadali da će se stvoriti situacija i omogućiti strancima sticanje svojine pod određenim uslovima ali se to nije desilo iz mnogo razloga. Čalgin Viktor je takodje bio upoznat i sa činjenicom da za gradjenje objekta ne može dobiti dozvolu ali se vjerovatno nadao da će dobiti ovu dozvolu i pravo vlasništva na nepokretnosti jer je volio Crnu Goru i imao želju da dodje u jednu pravoslavnu zemlju. Ugovor o kupovini nepokretnosti za Čalgin Viktora je ovjeren pred sudom jer se prilikom ovjere ne ulazi u sadržinu Ugovora već je bitan samo potpis a Ugovor je volja stranaka i on obavezuje samo stranke a ne i treća lica. Takodje je naveo da Ugovor o kupoprodaji nepokretnosti za Čalgin Viktora nije ništav, radi se o građanskim odnosima i slobodi ugovaranja i stranke su slobodne da sve ugovore što nije protivno prnudnim propisima, tako da ništavost ugovora može tražiti tužilac ali nema nikakvog interesa za to jer je ovo interes ugovornih strana koji je u cjelosti realizovan i on proizvodi pravno dejstvo u pogledu kupoprodajnog odnosa jer je predmet ugovora bila prodaja zemlje. Sada su se stvorili uslovi da stranci mogu postati vlasnici nepokretnosti pod određenim uslovima tako da je predmetni Ugovor dobio svoju punu funkciju. Takodje je naveo da mu nije poznato da je Čalović znao da se Čalgin Viktor nije mogao uknjižiti kao vlasnik predmetne nepokretnosti a kakav je dogovor bio izmedju Čalgin Viktora i Čalović Zorana nije mu poznato.

Svjedok **Čalović Zoran** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 19.11.2008. godine naveo je da je Čalgin Viktora upoznao 1996. godine kada je boravio u Rusiji u gradu Surgutu gdje je bio predstavnik "Ineks Eksporta" iz Beograda koji je u Sutomoru imao hotel "Zlatna obala". Kada je krenuo za Bar, Viktor Čalgin mu je dao koverat koji je bio zatvoren i zamolio ga je da taj koverat preda advokatu Fetić Izetu, on je to odradio na način što je pilotu JAT-a koji je letio za Tivat dao ovaj koverat i zamolio ga da isti preda Fetiću koji je čekao na aerodromu u Tivtu. Tokom poznanstva sa Čalgin Viktorom Čalgin mu je saopštio da ima namjeru da kupuje neke nepokretnosti u Baru a nakon ovog advokat Fetić ga je pozvao telefonom i rekao mu je da je primio koverat od pilota. Pretpodstavlja da se radilo o novcu mada nije pitao Čalgin Viktora šta se nalazilo u koverti. Na ovaj način ukupno tri puta je predavao kovertu pilotu koji leti za Tivat za advokata Fetić Izeta a nikada nije pitao o čemu se radi ali je pretpodstavlja da se radilo o novcu. Krajem novebra 1996. godine iz Rusije je došao u Bar na odmor a kada je polazio Čalgin Viktor mu je dao jedno pismo koje je bilo zapečaćeno i zamolio ga je da to pismo preda advokatu Fetiću. Nije znao sadržinu pisma niti ga je to interesovalo a po dolasku u Bar ovo pismo je predao advokatu Fetiću. Kada mu je Čalgin Viktor davao ovo pismo za Fetića pitao ga je da li bi mu mogao pomoći da nadje neki plac u Baru pa je rekao Čalginu da će se raspitati. Kada je predao pismo advokatu Fetiću, advokat Fetić je pred njim pročitao to pismo i u tom pismu između ostalog je pisalo da Fetić njemu treba da da novac za kupovinu placa i tada mu je advokat Fetić rekao da mu je Čalgin Viktor u tri navrata poslao ukupno 32.000 dolara. Advokat Fetić mu je dao na ruke 29.000 dolara a ostatak je zadržao kod sebe objašnjavajući da je to za njegove advokatske usluge. Tada se angažovao da nadje plac za Viktora Čalgina i pronašao je plac vlasništvo Vukoslavčević Milana u naselju Sušanj i Vukoslavčević Milanu za taj plac je dao iznos od 25.000 dolara u prisustvu advokata Fetića koji im je sačinio priznanicu na navedeni iznos koju su potpisali i on i Vukoslavčević Milan a on je novac dao Vukoslavčeviću u ime i za račun Čalgin Viktora. Nakon toga sačinjen je kupoprodajni ugovor koji je sastavio advokat Fetić između prodavca Vukoslavčevića i Fetić Izeta kao punomoćnika kupca Čalgin Viktora a koji kupoprodajni Ugovor je glasio na iznos od 20.000 dinara. Da li je advokat Fetić imao punomoćje Čalgin Viktora nije mu poznato i ovaj Ugovor je letimično pogledao, isti nije proučavao jer ga nije interesovalo obzirom da je isti sastavljao advokat koji je potpisao i on i Vukoslavčević a njemu je bilo bitno da ima potvrdu da je dao novac za plac Vukoslavčeviću. Tokom januara 1997. godine ponovo se vratio u Rusiju i vidio se sa Viktorom Čalginom i kada je išao službeno u Beograd, Čalgin Viktor mu je dao neke rublje koje je u Moskvi na putu za Beograd legalno zamijenio na mjenjačnici za američke dolare i za te rublje koje je dobio od Čalgin Viktora dobio je 25.000 dolara. Taj novac mu je Čalgin Viktor dao kako bi platio građevinski materijal koji je već bio naručio preko ljudi koji je počeo da pristiže na plac u Sušnju a građevinski materijal su mu ljudi dali na povjerenje. Kada je došao u Bar sa ovim novcem koji mu je dao Čalgin Viktor isplatio je ovaj materijal a bilo je i drugih troškova u pogledu uređenja placa, izmiještanja električne mreže i slično. Tokom maja 1997. godine dobio je premještaj iz Surguta u Tjumen i poslenji put je vidio Čalgin Viktora u januaru mjesecu kada mu je Čalgin dao rublje koje je zamijenio za dolare da plati građevinski materijal. Poslije toga prvi put je vidio Čalgin Viktora u Osnovnom sudu u Baru kod sudije Šupljeglav Željka a kada mu je Čalgin Viktor dao ove rublje nikakvu potvrdu o tome nijesu sačinjavali. Kako je već bio ušao u duboke radove za Čalgina pokušavao je da preko advokata Fetića stupi u kontakt sa Čalginom i bio je prinudjen da ulaže sopstveni novac i da se zadužuje da bi izgradio kuću ovog Čalgina. Kako nije mogao 10-ak godina da stupi u kontakt sa Čalgin Viktorom angažovao je advokata Leposavića kako bi obezbijedio sebe i zaštitio svoju porodicu jer su ljudi koji su mu davali materijal počeli da ga jure i da mu traže novac. Zaključeno je poravnanje između njega i Vukoslavčevića i on je nakon toga uknjižio na sebe i ova kuću i plac su i

dalje pod Hipotekom Hipo Alpe Adria banke na iznos od 50.000 eura. Grubi radovi i troškovi kupovine placa i izgradnje iznosili su 187.000 dolara u šta je uključen i novac koji je dao Čalgin Viktor. On i Čalgin Viktor nikada nijesu sačinjavali bilo kakve pismene potvrde o prijemu novca i pred sudom u Baru vodjena je parnica između Čalgina i njega u kojoj je Čalgin tražio da se utvrdi da je on vlasnik predmetne kuće i placa i od strane sudije Šupljeglava donijeta je djelimična presuda sa kojom on nije bio zadovoljan i uložio je žalbu Višem sudu u Podgorici.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 24.03.2011. godine svjedok Čalović Zoran naveo je da ga je Čalgin Viktor upoznao i došao je u njegovu kancelariju obzirom da je radio u firmi u Surgutu u Sibiru i Čalgin ga je zamolio da mu prebaci neki koverat sa našim pilotima avionom do Tivta koji koverat je čekao advokat Izet Fetić u kojem kovertu po njegovj pretpostavci se nalazio novac. Ovo se ponovilo još jednom ili dva puta dok nije došao 1996. godine na kratki odmor u Bar i stupio u kontakt sa advokatom Fetić Izetom koga do tada nije poznao. Umedjvremenu Čalgin Viktor je tražio da radi za njega i da mu nadje neki plac u Baru da gradi kuću. Pronašao je plac kod Vukoslavčević Milana i Vukoslavčeviću je isplatio 25.000 dolara od novca Čalgina Viktora. Počeo je da gradi kuću na placu koji je kupljen od Vukoslavčevića za račun Čalgina Viktora i to odmah 1996. godine. Ponovo se vratio u Rusiju u januaru 1997. godine gdje se poslednji put vidio sa Čalgin Viktorom koji mu je tada dao nešto novca u rubljama koje je u Moskvi pretvorio u dolare i donio u Bar. Ukupan iznos novca koji je primio od Fetić Izeta bio je 32.000 dolara a Čalgin Viktor mu je dao ukupno 54.000 dolara za sve s tim što mu je razlika između iznosa od 32.000 dolara do 54.000 dolara data u rubljama koje je on pretvorio u dolare. Počeo je naveliko da gradi kuću na placu koji je kupljen za Viktora Čalgina i pošto je mještatin u Baru dogovorio se sa vlasnicima skladišta da snadbijevaju glavnog majstora na kući sa materijalom a materijal je uziman na njegovo ime i na njegov račun. Kuća je tako napredovala i završena i dan danas ta kuća stoji i po njegovj procjeni sada vrijedi milion ipo eura. Čalgin Viktor mu je dao samo 54.000 dolara za plac i početak radova i kako se Viktor Čalgin nije javljao niti ga je mogao pronaći tražio je od Fetić Izeta, jer su se troškovi izgradnje nagomilali, da kontaktira sa Čalgin Viktorom i Fetić mu je rekao da nema nikakvu komunikaciju sa Čalgin Viktorom. Da bi zaštitio sebe i svoju porodicu angažovao je advokata Zorana Lepasavića koji je za njega obavio pravne radnje prenosa placa sa Milana Vukoslavčevića na njegovo ime sudskim poravnanjem. Nije imao nikakvu gradjevinsku dozvolu i danas ima rješenje o rušenju ovog objekta od Ministarstva uredjenja prostora i snalazio se da završi kuću jer je nije mogao prodati obzirom da je plac glasio na drugog. Podigao je i kredite na ime supruge koja je radila u Telekomu i kredit kod Hipo Alpe Adria banke na iznos od 50.000 eura, kod Nikšićke banke na iznos od 30.000 eura i kod Oportunity banke na iznos od 30.000 eura a kao obezbjedjenje za kredit kod Hipo Alpe Adria banke dao je ovu kuću koju je stekao na osnovu poravnanja. U medjvremenu je prodao i ženin plac na Nišici da bi razdužio ljude koji su ga jurili za dug i danas je predmet na sudu odnosno nalazi se kod Vrhovnog suda radi odlučivanja po reviziji. U tom predmetu po treći put Viši sud je presudio da njemu pripada jedna trećina od završenog objekta a Viktoru Čalginu dvije trećine. Kada je isplatio Vukoslavčeviću pare za plac odnosno 25.000 dolara sa njim je bio i advokat Fetić Izet. Angažovao je advokata Lepasavića obzirom da se plac i dalje vodio na Vukoslavčevića koji je plaćao porez na taj plac i da bi rasteretio Vukoslavčevića od toga na kojem placu se nalazila i kuća koja je bila u grubim gradjevinskim radovima završena a htio je da se be obezbijedi kao i svoju porodicu jer je uložio ogromna sredstva i još uvijek je u dugovima pa je platio advokata Lepasavića i dobio dokument ovjeren od suda da je plac preveden na njegovo ime i plac i kuća i dan danas glase na njegovo ime. Sad je ovaj plac i kuća uklopljen u detaljni plan a ne posjeduje gradjevinsku dozvolu i u oktobru 2003. godine u katastru se upisao kao vlasnik nepokretnosti na osnovu sudskog poravnanja sa Vukoslavčević Milanom. Pojasnio je da se 1997. godine zadnji put čuo sa

Čalgin Viktorom koji mu je govorio da radi a da će on slati pare. Gradjevinski materijal je uzeo na riječ vjerujući Čalgin Viktoru da će izmiriti obaveze prema njemu kako je i rekao a Čalgin Viktora je poznavao mjesec-mjesec ipo dana. Viktora Čalgina nije vidio do 2007. godine ili 2008. kada su se sreli u sudu u Baru u predmetu u kojem je Viktor Čalgin njega tužio. Zaključivao je Ugovore sa izvodjačima radova a Ugovore je sačinjavao advokat Fetić u ime Čalgin Viktora jer je mislio sve dok su završeni grubi gradjevinski radovi da će se pojaviti Čalgin Viktor i da će donijeti novac za izgradnju i za potrošeni materijal. Takodje je naveo da Čalgin Viktor nema nikakvu potvrdu da mu je dao novac odnosno novac mu je dao na riječ a advokat Fetić Izet je obaveštavao Viktora Čalgina o ukupnom utrošku novca za gradnju kao i o tome dokle su došli sa radovima ali se ni tada Čalgin nije javljao. Za razliku novca od 25.000 dolara do 54.000 dolara koje mu je dao Čalgin Viktor izgradjen je objekat do prve ploče i to samo grubi radovi odnosno zidanje a u momentu upisa nepokretnosti na njegovo ime 2003. godine kuća je bila pod krovom i to prizemlje i dva sprata i bila je zatvorena bravarijom, izmalterisana iznutra a svana bila je 50-60 % obložena bilečkim kamenom. Da bi sačuvao objekat od rušenja uložio je svoj novac i zadužio se vjerujući na riječ Čalginu da će se pojaviti i donijeti novac a ne zna koliko je tačno novca utrošeno obzirom da se radi o ogromnom objektu površine oko 360 m2 odnosno o prizemlju i dva sprata. Naveo je da mu nije bilo poznato da se Čalgin Viktor kao strani državljanin ne može upisati kao vlasnik nepokretnosti.

Svjedok **Vukoslavčević Milan** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 25.11.2008. godine naveo je da je bio vlasnik 500 m2 zemljišta u zelenom pojasu u naselju Šušanj kod Bara, ne sjeća se koja je to kat.parcela bila. Tokom 1996. godine došao je kod njega Čalović Zoran kojeg je tada upoznao i pitao ga je da li bi prodao ovo zemljište i on je rekao da bi isto prodao. Ovih 500 m2 prodao je Čalović Zoranu za iznos od 25.000 dolara i prilikom vodjenja razgovora oko kupovine ovog zemljišta Čalović Zoran mu je rekao da zemlju kupuje za sebe i jednog rusa i da su njih dvojica ortaci. Kada su se pogodili o cijeni Čalović mu je rekao da podju kod advokata Fetića u Baru koji je zastupao ovog rusa da im on sačini ugovor i advokat Fetić im je sačinio Ugovor o kupoprodaji i koliko se sjeća kupac placa je bio rus, odnosno tako je bilo napisano u kupoprodajnom ugovoru a on je bio prodavac. Advokat Fetić u kancelariji kada je bio kod njega rekao mu je da je on zastupnik ovog rusa a nebi ni mogao ovjeriti Ugovor da nije imao punomoćje ovog rusa. Dana kada su sačinili ugovor ili narednog dana advokat Fetić je došao sa Čalovićem kod njega kući i donijeli su mu novac u iznosu od 25.000 dolara u apoenima od po 100 dolara. Ne sjeća se da li su tom prilikom sačinjavali priznanicu za iznos od 25.000 dolara, moguće da su je sačinili mada nije siguran ali zna da je primio kupoprodajnu cijenu za ovaj plac. Nakon što je ovom svjedoku prezentirana priznanica sačinjena u Baru 28.10.1996. godine naveo je da je iz iste vidljivao da mu je isplaćeno 25.000 dolara i da je on potpisao ovu priznanicu svojeručno i uglavnom se potpisuje punim imenom i prezimenom osim ako mu neko kaže da može da stavi i inicijale. Nakon što je prodao ovaj plac isti ga više nije interesovao ali prolazeći svojoj kući pored ovog njegovog bivšeg placa na istom je gledao Čalović Zorana sa majstorima kako radi na kući. Nakon par godina, ne zna tačno koliko slučajno se sreo sa Čalović Zoranom i Čalović mu je rekao da plac koji mu je prodao još uvijek nije preveden odnosno da se još uvijek vodi na njega i Čalović mu je takodje rekao da ne može da stupi u kontakt sa ovim rusom odnosno da ne može da ga nadje. Čalović mu je ispričao da je ovaj rus bio u zatvoru i da zbog toga nije mogao da kontaktira sa njim. Od trenutka kupoprodaje ovog placa proteklo je jedno 5-6 godina kada je dobio poziv od suda u Baru i to pismeni poziv od sudije Zorana Lekića. Prije nego što je dobio sudski poziv telefonom ga je pozvao advokat Leposavić koji je bio advokat Čalovića i rekao mu je da će biti pozvan na sud. Odazvao se sudskom pozivu u vrijeme kako je to pisalo na pozivu i

zna da je tu bio sudija Lekić, bio je advokat Leposavić i jedna djevojka za koju ne zna u kojem svojstvu je bila tu. Ne sjeća se da li je uz poziv dobio kakvu tužbu a ne zna zbog čega bi bio tužen jer nikakav spor nije imao bilo sa Čalovićem, bilo sa ovim rusom vezano za ovaj plac. Vezano za ovo sudjenje Čalović ga nije zvao niti ga je na bilo koji način kontaktirao a zvao ga je advokat Čalovića da mu kaže da će dobiti poziv od suda. Na tom sudjenju sudija Lekić ga je pitao u vezi gradnje kuće na placu koji je prodao, koga je gledao na tom gradilištu pa je ispričao da je u par navrata tamo gledao Čalović Zorana sa majstorima a sudija Lekić ga je pitao i da li je na tom placu kada vidio rusa i da li je sa njim kontaktirao pa je sudiji Lekiću objasnio da tog rusa nikada nije vidio niti je sa njim na bilo koji način kontaktirao i komunicirao. Ne sjeća se da li je sudija Lekić svaku njegovu riječ koju je izgovorio unio u zapisnik zbog proteka vremena a bio je prisutan i Leposavić kada ga je sudija Lekić saslušavao. Siguran je da je samo jednom vezano za ovaj plac i njegovu prodaju bio pred sudom i to kod sudije Lekića nakon čega je bio u policiji gdje je dao iskaz i treći put sada daje iskaz. Nakon što je dao iskaz kod sudije Lekića, sudija Lekić mu je rekao da je slobodan a ne sjeća se da li je kod sudije Lekića potpisivao neki zapisnik jer se tog detalja ne sjeća. Nakon što je ovom svjedoku prezentirano sudsko poravnanje vezano za njegov potpis na istom naveo je da se obično potpisuje punim imenom i prezimenom, negdje stavi svoje inicijale ako mu to traže a potpis na sudskom poravnanju lični na njegov potpis ali ne može da tvrdi da je to njegov potpis. Ne sjeća se da li mu je bilo pročitano sudsko poravnanje koje je navodno potpisao niti je znao da je tuženi u tom predmetu jer se toga ne sjeća a ovo iz razloga što nikakvih sporova nije imao bilo sa Čalovićem bilo sa ovim rusom. Nije mu jasno kako Čalović može da se uknjiži kao vlasnik na ovoj zemlji kada se iz kupoprodajnog ugovora vidi da je zemlja kupljena za ovog rusa. Nakon ovog kod sudije Lekića više nije imao bilo kakvih kontakata ni sa Čalovićem ni sa njegovim advokatom osim što ih je srijetao po Baru u prolazu a Čalovića je sreo posle ovog prvi put u ovom sudu kada je došao da da izjavu. Naveo je da je pošteno prodao plac i uzeo novac i nije mu jasno da ga neko uvlači u neku priču oko placa.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 24.03.2011. godine, svjedok Vukoslavčević Milan naveo je da se sjeća da je Čalović Zoran negdje 1996. godine došao kod njega i rekao mu da je čuo da prodaje plac koji plac se nalazio u neposrednoj blizini njegove kuće, a takodje mu je Vukoslavčević rekao da je neki Rus zainteresovan za kupovinu tog placa i to on i taj rus kao ortaci. Čalović mu je takodje rekao da advokat Fetić Izet zastupa tog rusa i kada su došli u kancelariju kod advokata Fetić Izeta postignut je dogovor oko cijene i oko vlasništva i oko toga da je kupac zemljišta Čalgin a da Fetić ima punomoćje da takav ugovor ovjeri u sudu a cijena ovog placa je bila 25.000 dolara. Fetić Izet je tada napravio kupoprodajni ugovor i on je dobio jedan primjerak tog ugovora i nakon ovog dogovora Čalović i Fetić su došli kod njega i dali mu novac. Kada su mu dali novac, tom prilikom je potpisao priznanicu da je primio novac na ime kupovine placa a nakon toga su pošli svi trojica u sud gdje je ugovor ovjeren a punomoćnik ovog rusa bio je adv. Izet Fetić. Plac koji je prodao je udaljen od njegove kuće 30 metara i počeo je da primjećuje da se radi kuća na tom placu i uglavnom je gledao Čalović Zorana sa majstorima. Dobio je poziv od suda u vezi nekog poravnanja da posvjedoči nešto u vezi ugovora i u vezi gradnje a on je prodao plac i u ugovoru o prodaji tog placa stoji da sve obaveze snosi kupac u vezi ovog placa. Kada je bio pozvan u sud od strane sudije Zorana Lekića tom prilikom je naveo šta je primijetio odnosno koga je gledao na placu i kako je ovaj ugovor zaključen. Plac je prodao i nikakvih obaveza nije imao prema ovom placu a uknjižba istog padala je na teret kupca. Na sudjenju u sudu u Baru bio je advokat Leposavić koji je advokat Zorana Čalovića i na tom sudjenju je vodjen jedan korektan razgovor i tu je dao svoj iskaz i naveo šta je sve vidio na placu, koga je gledao na istom. Čalovića je prije ovog sudjenja gledao na placu i ponekad su razgovarali, nijesu se družili i Čalović mu je rekao da je u nekom sporu sa tim ortakom i da još plac nije preveden na nekog od njih

dvojice, odnosno na Čalgina a on nikada nije na ovom placu vidio Čalgina prolazeći tuda svakodnevno. Objasnio je da kada je pozvan na sud kuća nije bila u potpunosti završena i na sudu su vodjeni razgovori vezano za ugovor između njega i Fetića i Čalovića i kako se to sve odvijalo i kakve su fizičke promjene bile na tom placu. Također je objasnio da se uglavnom potpisuje punim imenom i prezimenom i da potpis na zapisniku o poravnanju liči na njegov potpis ali se uglavnom potpisuje punim imenom i prezimenom. Kada je bio u sudu u Baru bilo je riječi o nekom poravnanju i on je kod sudije Lekića ispričao vezano za kupovinu placa i fizičke promjene na placu i ispričao je ono što je stvarno vidio a nakon toga je saslušan kod sudije Radovića a nije pozivan u katastar. U Ugovoru o prodaji placa navedeno je da se plac prodaje ruskom državljaninu i ništa nije bilo sporno i tek nakon 7-8 godina dobio je poziv za sud što ga je iznenadilo a nikakvih pritisaka nije bilo na njega niti mu je neko nudio novac vezano za poziv za sud jer je on plac prodao i sve njegove pravne obaveze prema tom placu su izvršene. Naveo je da nije plaćao godišnji porez na vlasništvo na ovom placu jer je mislio da nema nikakvih obaveza prema tom placu i ne sjeća se da je razgovarao sa Čalović Zoranom vezano za porez za predmetni plac a moguće i da je razgovarao ali u principu njega to nije interesovalo jer to više nije bio njegov plac. Posle 4-5 godina od prodaje placa Čalović Zoran mu je rekao da još nije preveden plac i da se on sa ovim rusom mimoišao sa kojim je bio ortak i da oko toga vodi poseban sudski postupak. Objasnio je da po njegovom sjećanju kuća na placu koji je prodao počela je da se gradi 2000 - 2001. godine a na suđenju u Baru kod sudije Zorana Lekića naveo je da je punomoćnik rusa Fetić Izet advokat i da je Fetić u ime tog rusa ovjerio ugovor u sudu i da je tu bio prisutan i Čalović Zoran. Što se tiče njegovog potpisa objasnio je da se obično potpisuje punim imenom i prezimenom a ako mu je rečeno da se potpiše inicijalima on je to i uradio a ako se potpisao inicijalima postoji mogućnost da je to i uradio na nečije insistiranje obzirom da se uvijek potpisuje punim imenom i prezimenom. Također je naveo da se sjeća da ga je sudija Zoran Lekić pitao koga je kao komšija gledao na placu i ko je dolazio da radi oko kuće na tom placu također i oko Ugovora o kupoprodaji a druge neke priče nije bilo. Bio je iznenađen zašto je pozvan na sud a prethodno je bio pozvan od strane advokata Leposavića koji mu je rekao da će biti pozvan na sud da svjedoči u vezi placa i nekog poravnanja u vezi placa. Naveo je da mu nije poznato da se nepokretnost koju je prodao ne može prenijeti u vlasništvo na strano fizičko lice jer nije pravnik a Fetić Izet mu je rekao da je on punomoćnik rusa i da će on da potpiše ugovor u sudu u ime tog rusa. Što se tiče poreza vezano za predmetni plac za period od 1996. godine do 2003. godine možda mu je dolazilo zaduženje za plaćanje poreza a što se može provjeriti kod nadležne Područne jedinice za nekretnine. Na ročištu kod sudije Zorana Lekića opisao je sve detalje kako su kod njega došli Fetić i Čalović da ga pitaju oko prodaje placa i da su utanačili cijenu od 25.000 dolara i da su napravili ugovor i da je on dobio jedan primjerak tog ugovora. Također je naveo da su Čalgin Viktor i njegov advokat Hajduković protiv njega podnijeli krivičnu prijavu zbog toga što se Čalgin Viktor sporio oko placa sa Čalovićem i oko toga ko je više uložio u tu kuću i on je samo jednom primio novac za predmetni plac od Fetića i Čalovića.

Svjedok **Leposavić Zoran** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 19.11.2008. godine naveo je da Čalović Zorana poznaje od ranije i Čalović je došao sa svojim bratom Dejanom kojeg je on ranije zastupao u njegovu kancelariju i požalio mu se da je imao poslovni odnos sa jednim ruskim državljaninom i da su kupili zemljište zajednički, finansirali ga i zajednički izgradili kuću i da je iz tog poslovnog odnosa ovaj rus njemu ostao dužan novac. Također mu je rekao da mu je ovaj rus rekao da sa ovom nepokretnošću može slobodno da raspolaze jer je on odustao od iste. Tada mu je Čalović pomenuo i neki faks koji je dobio od ovog rusa a koji se odnosi na to da je ovaj rus odustao od ove nepokretnosti i da ga ista više ne interesuje. U razgovoru sa Čalovićem,

pitao je Čalovića na koga se vodi predmetna nepokretnost i Čalović to nije umio da mu objasni pa je tražio od Čalovića da podje u katastar u Baru i da izvadi posjedovni list i da ponovo dodje kod njega da popričaju. U razgovoru Čaloviću je rekao da ima pravo da pokrene postupak u parnici da bi se utvrdilo vlasništvo nad kućom i placom i to isključivo protiv vlasnika zemljišta. Čalović mu nije pokazao faks koji je dobio od ovog rusa osim što mu je usmeno rekao da je dobio taj faks i kao punomoćnik Čalović Zorana ustao je sa tužbom u parnici kod Osnovnog suda u Baru radi dokazivanja prava svojine po osnovu rada i gradnje a protiv titulara odnosno vlasnika zemljišta u konkretnom slučaju Vukoslavčevića jer se nepokretnost vodila na Vukoslavčevića i samo na osnovu ovakve presude protiv titulara zemljišta može se uspjeti u sporu da bi se izvršila uknjižba svojine ako se uspije u sporu. Ne sjeća se da li je uz tužbu priložio kakve dokaze a tužbu je sačinio na osnovu kazivanja Čalović Zorana i eventualno lista nepokretnosti kao što je to i uobičajeno u advokaturi. Ovaj spor sudio je sudija Lekić Zoran i u predmetnoj parnici tuženi Vukoslavčević Milan nije se protivio tužbenom zahtjevu i pred sudom je istakao da je plac prodao Čalović Zoranu i da je dobio novac za to i da je sklopljena kupoprodaja između njega i Čalovića i da ničim on kao prodavac nije učestvovao u gradjenju predmetnog objekta. Mislio je da je u konkretnom predmetu donijeta presuda na osnovu priznanja a kasnije je utvrdio da je donijeto sudsko poravnanje, međutim, za njega kao punomoćnika tužioca tu nema ništa sporno jer su oni uspjeli u sporu. Predmetno poravnanje zaključeno je u svemu sa odredbama Zakona o parničnom postupku i ni u čemu nije povrijeđen zakon na bilo čiju štetu i predmetnim poravnanjem usaglašeno je faktičko stanje sa stvarnim i na osnovu tog poravnanja Čalović se upisao u katastar kao vlasnik nepokretnosti. Čalović mu je saopštio da duži vremenski period 4-5 godina a možda i 6 nije mogao da stupi u kontakt sa ovim rusom i s obzirom na već istaknuto došao je do toga da napiše predmetnu tužbu. Negdje kasnije, misli da je to bilo 2007. godine, njegov poznanik Glavičić Gojko mu je saopštio da je stupio u kontakt sa sinom Čalgin Viktora i da mu je tražio da mu da njegovu adresu i po dogovoru sin Čalgin Viktora mu je poslao punomoćje od njegovog oca Viktora da ga zastupa povodom predmetne nepokretnosti i tada je prikupljao dokumentaciju koju su mu oni slali preko elektronske pošte iz Rusije. Tom prilikom poslato mu je i punomoćje koje je imao advokat Fetić i neki ugovori i po tim ugovorima Čalović Zoran se najčešće pojavljivao kao punomoćnik Čalgin Viktora. Takođe su mu dostavljeni i ugovori o gradjenju sa nekim licima i u svim tim ugovorima kao naručilac posla se pojavljivao Čalgin Viktor. Poznato mu je da je Čalović nastavio da gradi predmetni objekat i da se sada radi o nekom turističkom objektu. Kasnije je saznao da je sin Čalgin Viktora angažovao nekog drugog advokata da ga zastupa. Naveo je da je tužbu sačinjavao na osnovu kazivanja Čalović Zorana a što je uobičajeno u tužbama gdje nedostaje pisana dokumentacija a iz priče Čalovića je shvatio da su Čalović i Čalgin zajedno kupili plac i da je Čalgin formalno u Ugovoru figurirao kao kupac i da su zajednički trebali da grade ovaj objekat i da u gradnji objekta Čalgin nije učestvovao i da se duže vrijeme nije javljao Čaloviću. Nakon što mu je iz Rusije poslata dokumentacija Čalginu je rekao da je kao punomoćnik Čalovića vodio parnicu pred sudom u Baru i da se na osnovu te parnice Čalović uknjižio kao vlasnik na tom objektu i da ne može Čalgina zastupati u nekom novom sporu. Predmetno poravnanje je sačinjeno u skladu sa odredbama Zakona o parničnom postupku i u konkretnom slučaju nije povrijeđen zakon i da je Vukoslavčević imao interes da se imovina više ne vodi na njega jer je plaćao porez na imovinu koja nije njegova te da konačno reguliše odnose između njega i Čalovića.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 24.03.2011. godine, svjedok Leposavić Zoran ponovio je svoj iskaz dat pred Istražnim sudijom ovog suda od 19.11.2008. godine i pojasnio da je sudija Lekić na ročištu kada je donijeto sudsko poravnanje postupao uobičajeno i da kada sudija vodi postupak pita stranke da li ima nešto sporno i da li tuženi spori tužbeni zahtjev i popriča sa strankama o materijalno pravnom odnosu i

pretpostavlja da ukratko sudija iznese stav tužbe i stav protivtužbe. Mislio je da je u konkretnom slučaju donijeta presuda na osnovu priznanja a kasnije je u toku konkretnog postupka kada je saslušan kao svjedok utvrdio da je zaključeno sudsko poravnanje a koje ročište je održano u skladu sa odredbama Zakona o parničnom postupku. Potpisao je predmetno poravnanje i nekada se donosi poseban akt o sudskom poravnanju odnosno rješenje koje ima značaj sudskog poravnanja a nekada se potpiše zapisnik o sudskom poravnanju koji ima snagu i formu sudskog poravnanja a sudsko poravnanje je odluka. Potvrdio je da je predmetno poravnanje primio ili dobio jer je morao da izvrši i druge radnje sa tim poravnanjem, odnosno da izvrši upis u katastru. Ne sjeća se da li je Vukoslavčević Milanu prilikom zaključenja spornog sudskog poravnanja govoreno na koji način treba da se potpiše jer se ljudi potpisuju na ugovorima i drugim dokumentima onako kako se potpisuju i u praksi se od strane sudije ne sugerije strankama kako da se potpišu. Prilikom sačinjavanja tužbe on je opisao cijeli odnos između tužioca i rusa i njihovog zajedničkog ulaganja i ne sjeća se kakvu je izjavu Vukoslavčević dao na samom ročištu s tim što je i Vukoslavčević bio zainteresovan da se nepokretnost više ne vodi na njegovo ime i konačno Vukoslavčević nije sporio zahtjev iz tužbe pa se iz tog razloga on ne sjeća da li je u konkretnom slučaju donijeta presuda na osnovu priznanja ili na osnovu sudskog poravnanja jer zna da nije bilo spora i nije bilo izlaska na lice mjesta od strane suda a nije bilo ni geodetskog vještačenja niti su provedeni dokazi u tom smislu, jer je sud mogao procijeniti da se radi o zahtjevu sa kojim stranke mogu raspolagati i da takvo poravnanje dozvoli. Objasnio je da vlasnik zemljišta ili titular samo može biti pasivno legitimisan u svakoj tužbi svojinsko pravnog karaktera bez obzira da li se tužbeni zahtjev osnove po kupoprodajnom ili drugom ugovoru ili po osnovu gradnje nevlasnika na tuđem zemljištu i cilj presude je promjena vlasništva u katastru i samo sa ranijim vlasnikom kao pasivno legitimisanim koji treba da trpi promjenu i da prizna pravo može da se izvrši promjena upisa tužioca i niko treći ne može biti pasivno legitimisan u tom odnosu. Ovaj postupak je inicirao tužbom u kojoj je naveo činjenice koje su mu bile poznate od stranke i uz koju je dostavio dokaze koji su mu tada bili pristupni a u toku postupka i saglasno odgovoru na tužbu predlaže nove dokaze u konkretnom slučaju bila je situacija da je došlo do priznanja pa nije bilo potrebe za novim dokazima. Pojasnio je da su na početku ročišta stranke razgovarale sa sudijom i između sebe i da je očigledno i sudiji bilo jasno da nema spornog odnosa i da tuženi kao vlasnik zemljišta priznaje pravo tužiocu i sud je cijenio da je poravnanje najbolji način za rješenje tog odnosa i donio je takvu odluku. Na ročištu od strane tuženog je saopšteno da je Čalović učestvovao i oko kupovine i da je čak znao i da Čalović investira gradnju a od kojih sredstava u to se nije ulazilo a u tužbi su navedene sve činjenice odnosno odnos između Čalovića i njegovog ortaka i oko gradnje. Na ročištu na kojem je zaključeno predmetno sudsko poravnanje Vukoslavčević nije negirao nijedan navod iz tužbe, došao je sam na ročište, saglasio se sa tužbom i stvar je bila samo forme kako će se taj sudski spor okončati. Kada je sačinjavao tužbu nije znao stav tuženog do samog ročišta a tužbu je napisao i u istoj predložio dokaze uz tužbu i čekao odgovor na tužbu tuženog i eventualno provodjenje drugih dokaza zavisno od stava tuženog.

Svjedok **Durović Biljana** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 19.11.2008. godine navela je da radi u Osnovnom sudu u Baru kao zapisničar a jedno vrijeme je radila kao zapisničar kod sudije Lekić Zorana dok je bio sudija parničar i kao što je svima poznato zapisnik sačinjava na način što sudija glasno diktira šta se unosi u zapisnik i stranke to kasnije po potrebi mogu da pročitaju i nakon toga potpišu. Navela je da se ne sjeća stranaka Čalović Zorana i Vukoslavčević Milana jer dugo godina radi kao zapisničar i svakodnevno ima sudjenja i dosta stranaka.

Svjedok **Hajduković Darko** u svom iskazu pred Istražnim sudijom ovog suda od 26.11.2009. godine naveo je da je punomoćnik ruskog državljanina Čalgin Viktora i da Čalgin živi na krajnjem istoku Rusije i da je obavijestio Čalgin Viktora da je dobio sudski poziv i da bi on trebao da svjedoči u sudskom predmetu. Međutim, u telefonskom razgovoru Čalgin mu je rekao da neće dolaziti u dogledno vrijeme, a on je to shvatio kao da Čalgin nema namjeru uopšte više da dolazi u Crnu Goru i on ne može obezbijediti njegovo prisustvo pred sudom. Takodje je naveo da krivičnu prijavu nije podnio protiv Lekić Zorana već protiv druga dva lica.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 15.04.2011. godine svedok Hajduković Darko je naveo da je punomoćnik Čalgin Viktora iz Rusije koji ga je ovlastio da podnese tužbu protiv Čalović Zorna kao tuženog radi utvrđivanja prava svojine na placu i objektu jer je Čalgin bio postigao dogovor sa Čalovićem u Rusiji da mu Čalović izgradi objekat u Baru odnosno da mu prvo pronadje plac a zatim izgradi objekat na tom placu i da angažuje advokata i da završi sve papire oko toga, da prenese svojinu na Čalgin Viktora na tom placu i Čalgin je Čaloviću za to isplatio misli 180.000 dolara. Od tog dogovora Čalović nije ništa uradio već je plac koji je kupio Čalgin od prodavca Vukoslavčevića prenio na svoje ime a samim tim i objekat tako što je podnio parničnu tužbu kod Osnovnog suda u Baru i tužio do tada upisanog vlasnika Vukoslavčevića i zaključili su sudsko poravnanje. Čalović Zoran je na onsovu tog poravnanja sebe uknjižio kao vlasnika i na parceli i na objektu u katastru i tako su po njegovom mišljenju izvršili krivično djelo prevara na štetu Čalgin Viktora. Čalgin Viktor je od njega zahtijevao da podnese krivičnu prijavu protiv Vukoslavčevića i Čalovića i on je to uradio a prehodno je fotokopirao sudski spis vezano za sudsko poravnanje i vidio je da je poravnanje zaključeno potpuno zakonito jer bi u protivnom podnijeli krivičnu prijavu protiv sudije koji je postupao u tom predmetu odnosno protiv Lekić Zorana. Iz sudskih spisa koje je detaljno pregledao nije se moglo zaključiti da je predmetnu nepokretnost kupio Čalgin Viktor od prodavca Vukoslavčevića a svi podaci o tome postoje u sudskim spisima. Naveo je da Čalgin Viktor ne dolazi u Crnu Goru niti će doći duže vrijeme a inače Čalgin nebi imao ništa drugo da kaže osim ovoga što je on rekao jer je Čalgin informisan o predmetu upravo od njega. Pojasnio je da kada je kupio plac i kada je izgradjen objekat na tom placu Čalgin Viktor se dugo vremena nije pojavljivao u Crnoj Gori. Što se tiče placa Čalgin Viktor se upisao kao vlasnik istog i ta presuda je pravosnažna a bila je pravosnažna i u odnosu na dvije etaže objekta i Vrhovni sud je ukinuo tu presudu i uvažio reviziju Čalović Zorana u odnosu na dvije etaže tog objekta i sada se taj predmet nalazi kod postupajućeg sudije u Osnovnom sudu u Baru. Vezano za krivičnu prijavu koju je podnio protiv Vukoslavčevića dobio je obavještenje od tužilaštva u Baru da je ta krivična prijava zbog krivičnog djela prevara odbačena. Takodje je naveo da mu je Čalgin Viktor u razgovoru rekao kada je došao kod njega u kancelariju da mu advokat Fetić nikada nije spominjao da postoji neka pravna smetnja za zaključenje Ugovora o kupoprodaji i Čalgin mu je tom prilikom pokazao neke faksove vezane za komunikaciju sa Fetićem i Čalovićem i Čalgin Viktor je tražio od njega da podnese krivičnu prijavu protiv prodavca Vukoslavčevića koji je njemu prodao plac a kasnije poravnanjem prenio svojinu na Čalović Zorana.

Iz Spisa predmeta Osnovnog suda u Baru O.br.217/97 proizilazi da su isti formirani po predlogu za pokretanje ostavinskog postupka punomoćnika predlagača Obradović Frana i Andje iz Sutomora, advokata Fetić Izeta, koji predlog je podnijet Osnovnom sudu u Baru dana 15.12.1997. godine. U spisima predmeta nalazi se i smrtovnica Skupštine Opštine Bar broj 036-8-56/98 od 03.03.1998. godine sastavljena u Sutomoru dana 03.03.1998. godine na ime Obradović Božidara koji je preminuo 22.09.1992. godine u Beogradu i u istoj su navedeni srodnici koji bi mogli biti pozvani na nasljedje Obradović Frano - bratanić ostavioca i Obradović Andja - bratanična ostavioca, te da imovinu ostavioca čini maslinjak, šuma i njiva u mjestu KO Sutomore, KO Zankovići i KO Novi

pristan. Uz smrtovnicu su priloženi i prepisi listova nepokretnosti Direkcije za nekretnine Podgorica broj 894 od 18.03.1998. godine KO Sutomore, broj 2041 od 19.03.1998. godine KO Šušanj, broj 2044 od 19.03.1998. godine KO Šušanj i broj 2840 od 19.03.1998. godine KO Zankovići. U spisima predmeta postoji izvod iz Matične knjige umrlih na ime Obradović Božidara iz kojeg proizilazi da je u Matičnu knjigu umrlih koja se vodi za matično područje Skupština Opštine Vračar, grad Beograd, pod tekućim brojem 351 za 1992. godinu izvršen upis smrti Obradović Božidara dana 22.09.1992. godine u Beogradu. Postupajući sudija u navedenom predmetu dana 03.04.1998. godine sačinio je zapisnik O.br.217/97 u predmetu raspravljanja zaostavštine iza smrti Obradović Božidara kojom prilikom su nasledničke izjave dali Obradović Frano koji se prihvatio svog naslednog dijela koji mu po zakonu pripada kao i onih djelova koji bi mu putem prava priraštaja pripali dok se Obradović Andja prihvatila svog naslednog dijela i istovremeno odrekla istog u korist svog brata Obradović Frana. Imenovani naslednici su pristupili po pravu predstavljanja iza Obradović Mila, rođenog brata umrlog Obradović Božidara.

Osnovni sud u Baru dana 26.06.1998. godine donio je Rješenje O.br.217/97 kojim je na zaostavštini Obradović Božidara iz Sutomora koja se sastoji od nepokretnosti upisanih na ime ostavioca u listi nepokretnosti broj 894 KO Sutomore, broj 2041 i broj 2044 KO Šušanj i broj 2840 KO Zankovići, oglasio za zakonskog naslednika Obradović Frana, brata ostavioca u dijelu od 1/1. Iz spisa predmeta O.br.217/97 dalje proizilazi da je Osnovnom sudu u Baru dana 02.08.2006. godine od strane Jovović Gaspara podnijet predlog za dopunu ostavinskog postupka na naknadno pronadjenoj zaostavštini u kojem je navedeno da je na imovini pok.Obradović Božidara iz Sutomora pred Osnovnim sudom u Baru vođen ostavinski postupak O.br.217/97 i da je u pogledu iste pravne stvari naknadno doneseno rješenje o poravnanju R.br.43/99, te da je nedavno pronadjena imovina koja se vodi na Obradović Božidara, a kao dokaz je priložen list nepokretnosti broj 102-956-1-7782/2006 od 26.07.2006. godine Direkcije za nekretnine PJ Bar. Navedenim predlogom je traženo da se na imovini pokojnika sprovede ostavinski postupak i donese Rješenje. Iz Lista nepokretnosti - prepis 1631 Područne jedinice Bar broj 102-956-1-7782/2006 od 26.07.2006. godine KO Sutomore proizilazi da je isti izdat na zahtjev Jovanović Gaspara, u kojem listu nepokretnosti su parcele broj 800, broj 1839, broj 1844 i broj 1975 upisane kao svojina Obradović Božidara.

Iz zapisnika o poravnanju sastavljenog pred Osnovnim sudom u Baru dana 16.03.1999. godine R.br.43/99 u predmetu predlagača Jovović Kristine protiv protivnika predlagača Obradović Frana proizilazi da su predlagač i protivnik predlagača navedenog dana zaključili sudsko poravnanje kojim je utvrđeno da je Jovović Kristina iz Starog Bara suvlasnik u obimu od 1/4 nepokretnosti upisanih u listovima nepokretnosti 894 KO Sutomore, 2041 i 2044 KO Šušanj i 2840 KO Zankovići i da će se na osnovu predmetnog poravnanja Jovović Kristina upisati kod Direkcije za nekretnine RCG, Odjeljenje za katastar u Baru. Postupajući sudija Osnovnog suda u Baru Zoran Lekić po predlogu Jovović Gaspara od 02.08.2006. godine, dana 30.11.2007. godine od Uprave za nekretnine PJ Bar tražio je dostavljanje podataka o nepokretnostima na ime ostavioca Obradović Božidara na teritoriji Opštine Bar i Uprava za nekretnine PJ Bar dostavila je list nepokretnosti - prepis broj 1663, broj 102-956-1-22674/2007 od 05.12.2007. godine KO Sutomore u kojem je kao vlasnik parcele broj 512 upisan Obradović Božidar iz Sutomora. Postupajući sudija Osnovnog suda u Baru, Zoran Lekić, dana 07.12.2007. godine donio je dopunsko Rješenje O.br.217/97 kojim je na naknadno pronadjenoj imovini pok.Obradović Božidara a koja se sastoji od nepokretnosti upisane u listu nepokretnosti broj 1663 KO Sutomore kao svojina ostavioca u dijelu 1/1 a na osnovu ranije donijetog Rješenja o nasljedivanju od strane Osnovnog suda u Baru O.br.217/97

od 26.06.1998. godine, priznao i za zakonskog nasljednika drugog naslednog reda oglasio Obradović Frana. U obrazloženju citiranog rješenja je navedeno da je isto donijeto shodno odredbi čl.140 Zakona o vanparničnom postupku koji predviđa da ako se po pravosnažnosti rješenja o nasljedivanju ili rješenja o legatu pronadje imovina za koju se u vrijeme donošenja rješenja nije znalo da pripada zaostavštini, sud neće ponovo raspravljati zaostavštinu već će tu imovinu novim rješenjem raspodijeliti na osnovu ranije donesenog rješenja o nasljedivanju.

Iz spisa predmeta Osnovnog suda u Baru O.br.253/07 u okviru kojih se nalaze spisi predmeta istog suda O.br.124/04 proizilazi da su isti formirani po predlogu za pokretanje ostavinskog postupka iza smrti Obradović Frana a postupak je pokrenuo punomoćnik nasljednika Obradović Andjeline supruge ostavioca, Obradović Milenka sina ostavioca, Obradović Stefice i Suzane kćeri ostavioca, adv. Izet Fetić dana 22.06.2004. godine. Osnovni sud u Baru, postupajući sudija Zoran Lekić, dana 12.07.2004. godine donio je Rješenje O.br.124/04 kojim je na zaostavštini pok. Obradović Frana iz Sutomora za zakonskog nasljednika prvog naslednog reda oglasio Obradović Andjelinu suprugu ostavioca iz Sutomora a na nepokretnostima bliže opisanim u citiranom rješenju.

Iz spisa predmeta Osnovnog suda u Baru O.br.125/04 proizilazi da su isti formirani po predlogu za pokretanje ostavinskog postupka punomoćnika predlagača Obradović Milenka iz Sutomora, adv. Fetić Izeta iz Bara koji je predat Osnovnom sudu u Baru dana 22.06.2004. godine radi raspravljanja zaostavštine iza smrti pok.Obradović Andje koja je preminula 11.02.2004. godine u Sutomoru. Postupajući sudija Osnovnog suda u Baru, Zoran Lekić dana 22.06.2004. godine donio je rješenje O.br.125/04 kojim je obustavljen postupak raspravljanja zaostavštine iza smrti pokojne Obradović Andje iz Sutomora, obzirom da je pok.Obradović Andja za života raspolagala cjelokupnom svojom imovinom Ugovorom o doživotnom održavanju ovjerenim pred Osnovnim sudom u Baru R.br.27/99 a saglasno čl.128 Zakona o vanparničnom postupku.

Iz spisa predmeta Osnovnog suda u Baru P.br.497/06 proizilazi da su isti formirani po tužbi tužilaca Jovović Gaspara i dr. protiv tuženih Obradović Mila i dr. radi svojine koja tužba je predata Osnovnom sudu u Baru dana 23.08.2006. godine i postupajući sudija Osnovnog suda u Baru donio je presudu na osnovu priznanja P.br.497/06 od 23.09.2006. godine kojom je utvrđeno da nepokretnosti iz lista nepokretnosti broj 1631 KO Sutomore predstavljaju zaostavštinu pok. Obradović Božidara iz Sutomora. Istom presudom je utvrđeno da je tužilac Jovović Gaspar iz Bara suvlasnik u visini od jedne idealne trećine, tužilac Dumezić Tomislav suvlasnik u visini od jedne šestine i Dumezić Boris suvlasnik u visini od jedne idealne šestine nepokretnosti iz LN broj 1631 KO Sutomore što su tuženi Obradović Milo, Obradović Štefica i Obradović Suzana dužni priznati i trpjeti, te da se tužioci upišu na osnovu predmetne presude kao suvlasnici navedene nepokretnosti u iskazanim veličinama. Navedena presuda je pravosnažna dana 14.10.2006. godine. Protiv navedene presude punomoćnik tuženih je Osnovnom sudu u Baru podnio predlog za ponavljanje postupka koji je Rješenjem Osnovnog suda u Baru P.br.497/06 od 09.06.2007. godine odbačen kao neblagovremen koje Rješenje je ukinuto Rješenjem Višeg suda u Podgorici Gž.br.2355/07 od 20.11.2007. godine i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovni postupak. Rješenjem Osnovnog suda u Baru P.br.497/06 od 30.07.2010. godine predlog za ponavljanje postupka tuženih je odbačen kao neblagovreme.Navedeno Rješenje je ukinuto Rješenjem Višeg suda u Podgorici Gž.br.3792/10-06 od 21.10.2010. godine i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovni postupak. Na osnovu rješenja Osnovnog suda u Baru P.br.497/06 od

17.12.2010. godine predmetni predlog za ponavljanje postupka tuženih smatra se povučenim.

Iz spisa predmeta Osnovnog suda u Baru P.br.389/08 proizilazi da su isti formirani po tužbi tužioca Jovović Gaspara protiv tuženih Obradović Milenka i dr. i da je Osnovni sud u Baru donio presudu P.br.389/08 od 05.10.2009. godine kojom je usvojen zahtjev tužioca i utvrđeno da je tužilac Jovović Gaspar iz Bara suvlasnik u visini jedne idealne trećine nepokretnosti koja se vodi kao kat.parcela broj 512 upisana u LN broj 1663 KO Sutomore, ukupne površine od 625 m² što su tuženi dužni priznati i trpjeti te da se tužilac na osnovu navedene presude može upisati kao suvlasnik predmetne nepokretnosti kod Uprave za nekretnine PJ Bar. Navedena presuda je potvrđena presudom Višeg suda u Podgorici Gž.br.4129/09 od 23.02.2010. godine.

Iz spisa predmeta Osnovnog suda u Baru Rs.br.42/10 proizilazi da su isti formirani po predlogu predlagača Opštine Bar protiv protivpredlagača Jovović Gaspara iz Bara i da su stranke dana 09.04.2010. godine, zaključile sudsko poravnanje kojim se između ostalog Opština Bar obavezuje da na ime naknade za zemljište označeno kao dio kat.parcele broj 512/2 iz LN broj 1663 KO Sutomore površine 137 m² od koje površine predlagaču pripada 1/3 odnosno površina od 45,50 m², isplati iznos od 5.483,66 eura, odnosno 120,52 eura po 1 m² u skladu sa nalazom komisije za procjenu nepokretnosti Uprave za imovinu CG od 06.04.2010. godine u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja, te da se na osnovu predmetnog poravnania Opština Bar upiše kao suvlasnik površine od 137 m² u 1/3 dijela u skladu sa skicom koju je uradila Uprava za nekretnine od 26.11.2008. godine.

Iz tužbe tužioca Čalović Zorana iz Bara, sačinjene po punomoćniku Leposavić Zoranu adv. iz Bara, protiv tuženog Vukoslavčević Milana iz Bara proizilazi da je ista podnijeta Osnovnom sudu u Baru dana 03.07.2003. godine, radi utvrđenja u kojoj je između ostalog navedeno da je tužilac zajedno sa ruskim državljaninom Čalgin Viktorom kupio zemljište pov.500 m² u namjeri da sa ortačkim finansiranjem i radom izgrade objekat i nakon toga izvrše fizičku diobu objekta ili izvrše zajedničku prodaju u kom pravcu je zaključen kupoprodajni Ugovor sa tuženim Vukoslavčević Milanom i istom isplaćena ukupna kupoprodajna cijena. Formalno na ugovoru kao kupac se pojavljuje ruski državljanin Čalgin Viktor koji zbog formalnih razloga nije izvršio upis prava od 1996. godine do podnošenja tužbe. Takođe je navedeno da se predmetna nepokretnost vodi kao kat.parcela 3311/1 koja je upisana u listu nepokretnosti broj 2377 KO Novi Bar ukupne površine 500 m² s tim što je po kulturi objekat u izgradnji u osnovi 102 m² i dvorište u površini 398 m². Takođe je navedeno da je predmetno zemljište nakon isplate cijene uredio tužilac sam i angažujući radnike da bi započeo izgradnju stambenog objekta koji je izgrađen u osnovi 102 m², spratnosti P + P1, te da je prilikom gradnje objekta tužilac kupovao materijal, angažovao radnike i majstore, vršio nadzor, sam fizički radio i da za sve te radnje posjeduje dokaze u vidu računa i eventualno izjava radnika angažovanih na izgradnji objekta, da sadašnje formalno stanje ne odgovara ni tužiocu ni tuženom koji ne svojata objekat i nepokretnost koju je već 1996. godine otudjio i za koju je isplaćen, te da tužilac ima pravni interes da utvrdi u odnosu na tuženog kao formalnog vlasnika da je on postao vlasnik objekta radom i sredstvima a saglasno tome i vlasnik zemljišta koje pripada objektu, da je tužilac držalac odnosno u posjedu predmetne nepokretnosti od početka gradnje iste odnosno od 1996. godine do podnošenja tužbe, da tužilac ima i drugi zakonski osnov a to je kupovina predmetnog zemljišta zajedničkim finansiranjem sa ruskim državljaninom Čalgin Viktorom, a koji je nakon odustanka ruskog državljanina gradio objekat sredstvima tužioca. Predlog tužbe je da se donese presuda kojom se utvrđuje da je tužilac Čalović Zoran svojim radom i

sredstvima izgradio stambeni objekat površine u osnovi 102 m², spratnosti P + P₁ i time postao vlasnik predmetnog objekta i zemljišta na kojem je izgradjen objekat u površini od 398 m² a sve označeno kao kat.parcela broj 3311/1 ukupne površine 500 m², upisane na ime tuženog u LN broj 2377 KO Novi Bar što je tuženi dužan priznati i trpjeti da se tužilac na osnovu te presude upiše kao vlasnik nepokretnosti iz lista 2377 KO Novi Bar a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude. Navedena tužba zavedena je u P. upisnik Osnovnog suda u Baru pod brojem 401/03.

Iz zapisnika o glavnoj raspravi P.br.401/03 od 07.10.2003. godine proizilazi da je isti sačinjen od strane sudije Zorana Lekića i da su na glavnu raspravu pristupili punomoćnik tužioca Čalović Zorana adv. Leposavić Zoran i tuženi Vukoslavčević Milan. Postupajući sudija je donio rješenje da se glavna rasprava održi i punomoćnik tužioca je izložio tužbu ističući da nijedan put nije niti u Ugovoru stoji, insistirao od tuženog da prenese spornu nepokretnost već je to učinio ovim putem kao modusom, i tražio je kao u tužbi predmetno utvrđenje. Tuženi je priznao tužbeni zahtjev odnosno potvrdio da je primio novac za predmetnu nepokretnost i da je u državini tužilac, kao i da mu je prodao plac i primio kupoprodajnu cijenu nakon čega su stranke zaključile sudsko poravnanje kojim se utvrđuje da je tužilac Čalović Zoran svojim radom i sredstvima izgradio stambeni objekat površine u osnovi 102 m², spratnosti P + P₁ i time postao vlasnik predmetnog objekta i zemljišta na kojem je izgradjen objekat u površini od 398 m² a sve označeno kao kat.parcela broj 3311/1 ukupne površine 500 m², upisane na ime tuženog u LN broj 2377 KO Novi Bar što je tuženi dužan priznati i trpjeti da se tužilac na osnovu te presude upiše kao vlasnik nepokretnosti iz lista 2377 KO Novi Bar, a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude. Na zapisniku o glavnoj raspravi od 07.10.2003. godine, je takodje konstatovano da je strankama pročitana zapisnik o poravnanju i da su iste izjavile da predmetno poravnanje u potpunosti odgovara njihovoj volji i zapisnik su potpisale bez primjedbi.

Iz Rješenja Direkcije za nekretnine PJ Bar broj 954-2634/1-03 od 27.10.2003. godine proizilazi da je dozvoljen upis posebnih djelova objekta na zemljištu označenom kao kat.parcela broj 3311/1, dvorišta 398 m² i objekta u izgradnji 102 m² upisane u LN broj 2377 KO Novi Bar, svojina Vukoslavčević Milana i upis kat.parcele broj 3311/1, dvorišta 398 m² i porodične kuće 102 m², koja se sastoji od poslovnog prostora u prizemlju 81 m², dvosobnog stana na I spratu - 80 m² i dvosobnog stana na II spratu - 80 m² koja parcela se upisuje u LN broj 2377 KO Novi Bar u korist Čalović Zorana iz Bara u dijelu 1/1 a na osnovu sudskog poravnanja P.br.401/03 od 07.10.2003. godine Osnovnog suda u Baru.

Iz nalaza i mišljenja vještaka grafologa Kontić Mile broj 62/08 od 13.12.2008. godine proizilazi da je predmet istog bilo vještačenje parafa na ime Vukoslavčević Milana sa fotokopije Rješenja sa zapisnika o glavnoj raspravi od 07.03.2003. godine kao i nespornog rukopisa - potpisa i parafa Vukoslavčević Milana. Proučavanjem spornog potpisa koji se nalazio na fotokopiji rješenja sa zapisnika o glavnoj raspravi od 07.10.2003. godine koji bi trebao da glasi na ime Vukoslavčević Milan, napisan je u obliku parafa, pa s toga vještak nije bio u mogućnosti sa sigurnošću da ispita karakter i tok poteza kojima je napisan. Iz istih razloga, po mišljenju ovog vještaka, nije moguće sa sigurnošću proučiti ni sve sa gledišta identifikacije potrebne grafološke karakteristike spornog potpisa jer nije izraženo nijedno slovo imena i prezimena. Iz navedenih razloga sporni potpis - paraf, nije podoban za proučavanje u pravcu identifikacije skripta kao ni za uporedjenje sa nespornim parafima Vukoslavčević Milana uzetim od imenovanog posle 5 godina od nastanka spornog parafa.

Iz Ugovora o kupoprodaji nepokretnosti koji je zaključen u Baru 28.10.1996. godine između Vukoslavčević Milana iz Podgorice kao prodavca i Čalgin Viktora - Surgut, Tjamenska oblast, kojeg je zastupao punomoćnik Fetić Izet adv.iz Bara, kao kupca proizilazi da je prodavac jedini vlasnik zemljišta označenog kao kat.parcela broj 3311 KO Novi Bar koja odgovara kat.parceli broj 82/1 i 2 upisane u posjedovnom listu Novi Bar, površine 500 m2, te da predmetnu nepokretnost prodaje kupcu za kupoprodajnu cijenu od 20.000 dinara. Navedeni ugovor je ovjeren pred Osnovnim sudom u Baru Ov.br.777/96. Predmetni ugovor je potpisao prodavac Vukoslavčević Milan a u ime kupca punomoćnik Fetić Izet.

Iz priznanice od 28.10.1996. godine proizilazi da se istom potvrđuje da je Čalović Zoran iz Bara na ime kupoprodajne cijene dana 28.10.1996. godine za kupovinu placa za Čalgin Viktora iz Surguta isplatio prodavcu Vukoslavčević Milanu iz Podgorice iznos od 25.000 USD, i da je isplata izvršena u prisustvu Čalović Zorana, Vukoslavčević Milana i Fetić Izeta. U predmetnoj priznanici je također navedeno da je tim iznosom kupac Čalgin Viktor u cjelosti izmirio prema prodavcu Vukoslavčević Milanu ukupnu kupoprodajnu cijenu za kupovinu zemljišta - placa u površini od 500 m2 opisane kao kat.parcela broj 3311 KO Novi Bar. Na predmetnoj potvrdi navedeno je da je novac primio prodavac Vukoslavčević Milan i ista je potpisana od strane Vukoslavčević Milana a za kupca Čalgin Viktora potpisan je Čalović Zoran, a konstatovano je da je prisutan Fetić Izet - advokat, koji je potpisao potvrdu.

Iz Ugovora o gradjenju zaključenog u Baru dana 10.11.1996. godine proizilazi da je isti zaključen između Vitić Dragana iz Bara kao izvodjača radova sa jedne strane i Čalgin Viktora iz Surguta kao naručioca poslova, a kojeg zastupa Čalović Zoran iz Bara u kojem ugovoru je navedeno da su se ugovarači sporazumjeli da izvodjač radova Vitić Dragan iz Bara izgradi za naručioca Čalgin Viktora na kat.parceli broj 3311 KO Novi Bar prizemlje kuće veličine u osnovi 10,80mx9,80m i to da iskopa temelje, išaluje coklo i sve to izbetonira, izbetonira prvu ploču, ozida zidove, išaluje i izbetonira nadvratnike, nadprozornike i drugu ploču od svog materijala za iznos od 28.000 USD odnosno 42.000 DEM. Također je navedeno da izvodjač u što kraćem roku izvede radove, nabavi odgovarajući materijal najbolje klase i isti pravilno ugradi. Ugovor je potpisan od strane Vitić Dragana iz Bara i Čalović Zorana za Čalgin Viktora.

Iz Ugovora o gradjenju zaključenog u Baru dana 10.01.1997. godine proizilazi da je isti zaključen između Nedeljković Miloja iz Bara kao izvodjača radova i Čalgin Viktora iz Surguta kao naručioca radova kojeg zastupa Čalović Zoran iz Bara i da su se ugovarači sporazumjeli da izvodjač radova Nedeljković Miloje za naručioca Čalgin Viktora na kat.parceli broj 3311 KO Novi Bar, na već izgradjenom prizemlju kuće veličine u osnovi 10,80mx9,80m izgradi od materijala naručioca I sprat, odnosno ozida taj sprat, išaluje nadvratnike i natprozornike, stepenište i išaluje i izbetonira ploču za taj sprat za iznos od 12.000 DEM a da će naručilac isplatiti izvodjača nakon obavljenog posla. Ugovor je potpisan od strane Nedeljković Miloja i Čalović Zorana za Čalgin Viktora.

Iz dopisa Fetić Izeta i Čalović Zorana od 18.03.1997. godine upućenog Čalgin Viktoru iz Surguta proizilazi da je Čalgin Viktor iz Surguta advokatu Fetić Izetu iz Bara dao 32.000 USD i Čalović Zoranu 25.000 USD za kupovinu placa i gradnju kuće u Baru te da se sa preuzetim novcem raspolagalo na način što je: za kupovinu placa u Baru u površini od 500 m2 na kat.parceli broj 3311 KO Novi Bar potrošeno 25.000 USD odnosno 37.500 DEM; za uređenje placa i pripremu za rad na njemu potrošeno je 2.000 USD odnosno 3.000 DEM; za izradu prizemlja kuće u osnovi 10,80mx9,80m odnosno iskop temelja, betoniranje istih, šalovanje cokla i betoniranje, te betoniranje prve ploče, zidanje

prizemlja, nadvratnika, natprozornika, šalovanje istih i betoniranje kao i šalovanje i betoniranje druge ploče za cijeli materijal i radove plaćeno je 28.000 USD odnosno 42.000 DEM, za nabavku materijala za prvi sprat potrošeno je 10.161 USD odnosno 15.242 DEM, za izvodjenje radova za prvi sprat plaćeno je 8.000 USD odnosno 12.000 DEM, za registraciju kompanije "Lux" LTD Bar, polaganje depozita i uplatu taksi i drugih administrativnih poslova plaćeno je 2.500 USD odnosno 3.750 DEM, za nadzor za izvodjenje građevinskih radova 1.000 USD odnosno 1.500 DEM, za izradu projekta kuće 1.000 USD odnosno 1.500 DEM, za troškove oko elektromreže i izmještanja 1.000 USD odnosno 1.500 DEM, za naknadnu nabavku pijeska 55 m³ utrošeno je 1.883 USD odnosno 2.749 DEM, za kupovinu četvero kolica potrošeno je 266 USD odnosno 400 DEM, za troškove oko ovjere kupoprodajnog ugovora, snimanje placa i drugih taksi za uknjižbu 500 USD odnosno 750 DEM, za posebne troškove 500 USD odnosno 750 DEM, za troškove telefona 300 USD odnosno 450 DEM, za rad advokata i njegovo angažovanje 3.400 USD odnosno 5.000 DEM. Dopis je potpisan od strane Fetić Izeta, advokata i Čalović Zorana.

Iz lista nepokretnosti - prepis 2377 Direkcije za nekretnine PJ Bar broj 102-956-2-7543/2002 od 09.09.2002. godine KO Novi Bar, izdatog po zahtjevu Čalović Zorana, proizilazi da je parcela 3311 koja se sastoji od dvorišta površine 398 m² i objekta u izgradnji površine 102 m² što ukupno iznosi 500 m² upisana na vlasnika Vukoslavčević Milana u obimu prava 1/1 i da ne postoje tereti i ograničenja.

Iz lista nepokretnosti - prepis 2377 Uprave za nekretnine PJ Bar broj 102-956-1-21865/2007 od 13.11.2007. godine KO Novi Bar proizilazi da je isti izdat na zahtjev ODT-a u Baru, i da je parcela br. 3311 koja se sastoji od dvorišta površine 398 m² i porodične stambene zgrade površine 102 m², što ukupno iznosi 500 m², vlasništvo Čalović Zorana u obimu prava 1/1. U istom listu nepokretnosti navedeni su i podaci o objektu na parceli 3311 da se radi o porodičnoj stambenoj zgradi 102 m², poslovnom prostoru u vanprivredi 81 m², stambenom prostoru 80 m² i stambenom prostoru 80 m², da je osnov sticanja gradjenje i da je upisana hipoteka u korist "Hipo Alpe Adria" Banke na iznos od 50.000 eura po osnovu Ugovora o hipoteci Ov.br.2677/06 od 30.08.2006. godine.

Iz spisa predmeta Osnovnog suda u Baru P.br. 334/07 proizilazi da su isti formirani po tužbi tužioca Čalgin Viktora iz Ruske Federacije kojeg zastupa punomoćnik adv. Darko Hajduković iz Bara protiv tuženog Čalović Zorana iz Bara a radi utvrdjenja, predaje u posjed i naknade po osnovu nekorišćenja koja tužba je predata Osnovnom sudu u Baru 31.05.2007. godine. Osnovni sud u Baru donio je djelimičnu presudu P.br.334/07 od 11.01.2008. godine kojom je djelimično usvojen tužbeni zahtjev i utvrđeno da je tužilac Čalgin Viktor vlasnik kat.parcele broj 3311/1 KO Novi Bar u površini od 500 m², u dijelu 1/1 i stambenog objekta prizemlje 331 KO Novi Bar, lista nepokretnosti broj 2377 KO Novi Bar i stambenog objekta, prizemlje i dva sprata ukupne površine 267,18 m², u dijelu 7/10 što je tuženi Čalović Zoran dužan priznati i trpjeti, te da se tužilac upiše kao vlasnik kod Uprave za nekretnine Bar, kao i da tužiocu u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude preda opisane nepokretnosti u vlasnički posjed slobodne od lica i stvari pod prijetnjom prinudnog izvršenja dok je tužbeni zahtjev mimo dosudjenog dijela vlasništva na objektu odbijen u dijelu od 3/10. Rješenjem Višeg suda u Podgorici Gž.br.369/2008 od 23.06.2009. godine ukinuta je djelimična presuda Osnovnog suda u Baru P.br.334/07 od 11.01.2008. godine i predmet vraćen tom sudu na ponovno sudjenje. Spisi predmeta su dobili poslovnu oznaku P.br.528/09 i presudom Osnovnog suda u Baru P.br.528/09 od 26.10.2009. godine djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužioca i utvrđeno da je tužilac Čalgin Viktor vlasnik kat.parcele broj 3311/1 iz lista

nepokretnosti broj 2377 KO Novi Bar u površini od 500 m² u dijelu 1/1 i stambenog objekta izgrađenog na naznačenoj kat.parceli koji se sastoji od prizemlja i dva sprata u ukupnoj površini od 267,18 m² u dijelu 7/10 što je tuženi Čalović Zoran dužan priznati i trpjeti da se tužilac upiše kao vlasnik kod Uprave za nekretnine PJ Bar dok je tužbeni zahtjev mimo dosudjenog vlasničkog udjela od 7/10 odbijen kao neosnovan.

Presudom Višeg suda u Podgorici Gž.br.4146/2009 potvrđena je presuda Osnovnog suda u Baru P.br.528/09 od 26.10.2009. godine u dijelu izreke kojom je utvrđeno da je tužilac vlasnik kat.parcele broj 3311/1 iz L.N. broj 2377 KO Novi Bar u površini od 500 m² u dijelu 1/1 a što je tuženi dužan priznati i trpjeti, te da se tužilac upiše kao vlasnik kod Uprave za nekretnine PJ Bar i žalba tuženog u tom dijelu odbijena kao neosnovana. U preostalom dijelu navedena presuda je ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno sudjenje. Nakon što su spisi predmeta dostavljeni Osnovnom sudu u Baru predmet je zaveden u tom sudu pod poslovnim brojem P 243/10 i presudom Osnovnog suda u Baru P.br.243/10 od 02.06.2010. godine usvojen je tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje da je tužilac Čalgin Viktor vlasnik prizemlja stambenog objekta dimenzija 10,80mx9,80m i sprata dimenzija 10,80mx9,80m sve u ukupnoj površini od 211,68 m² koji je izgrađen na kat.parceli broj 3311/1 iz LN broj 2377 KO Novi Bar, u dijelu 1/1, što je tuženi Čalović Zoran dužan priznati i trpjeti da se tužilac na osnovu te presude upiše kao vlasnik kod Uprave za nekretnine PJ Bar kao i da tužiocu preda opisane nepokretnosti u nesmetani svojinski posjed, slobodne od lica i stvari u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Presudom Višeg suda u Podgorici Gž.br.3071/10 od 17.11.2010. godine potvrđena je presuda Osnovnog suda u Baru P.br.243/10 od 02.06.2010. godine i žalba tuženog odbijena kao neosnovana.

Rješenjem Vrhovnog suda CG Rev.br.76/11 od 23.02.2011. godine usvojena je revizija i ukinuta presuda Višeg suda u Podgorici Gž.br.3071/10 od 17.11.2010. godine i presuda Osnovnog suda u Baru P.br.243/10 od 02.06.2010. godine i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno sudjenje i spisi predmeta su zavedeni kod Osnovnog suda u Baru pod brojem P.br.283/11.

Iz izvoda iz Kaznene evidencije UP PJ Nikšić broj 345 od 05.03.2010. godine proizilazi da Lekić Zoran nije evidentiran u Kaznenoj evidenciji te područne jedinice.

Detaljnou analizom svih provedenih dokaza kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti i dovođenjem istih u vezu sa odbranom okrivljenog po nalaženju suda u ovom postupku nijesu potvrđeni činjenični navodi optužnice ODT-a u Podgorici Kt.br. 1061/09 od 10.11.2009. godine, i optužnice Kt.br.564//09 od 20.01.2010 godine, iz kojih razloga je sud okrivljenog Lekić Zorana oslobodio od optužbe jer nije dokazano da je izvršio krivično djelo zloupotreba službenog položaja iz čl. 416 st. 1 KZ-a i krivično djelo zloupotrba službenog položaja iz čl.216 st.1 KZ RCG a shodno članu 363 tačka 3 Zakonika o krivičnom postupku.

Okrivljenom Lekić Zoranu optužnicom Osnovnog državnog tužilaštva u Podgorici Kt.br.1061/09 od 10.11.2009. godine stavljeno je na teret da je dana 07.12.2007. godine u Baru u svojstvu službenog lica, postupajućeg sudije Osnovnog suda u Baru, u predmetu raspravljanja zaostavštine iza smrti Obradović Božidara iz Bara, iskorišćavanjem svog službenog položaja i prekoračenjem granice svog službenog ovlašćenja pribavio korist zakonskim nasljednicima Obradović Frana i nanio štetu zakonskim nasljednicima Obradović Andje, Jovović Kristine i Dumezić Frane na način što je suprotno čl.140 st.2 Zakona o vanparničnom postupku donio dopunsko rješenje O.br.217/97 od 07.12.2007. godine a da nije ponovo raspravljao zaostavštinu, kojim

rješenjem je na naknadno pronadjenoj imovini pokojnog Obradović Božidara koja se sastoji od nepokretnosti upisane u listu nepokretnosti broj 1663 KO Sutomore, bez pozivanja na nasljedje po pravu priraštaja i pravu predstavljanja zakonskih nasljednika pokojnih Jovović Kristine i Dumezić Frane za jedinog nasljednika oglosio pokojnog Obradović Frana, iako je znao da je isti preminuo, čime je Obradović Milenku, Obradović Štefici i Obradović Suzani pribavio korist jer je uvećana ostavinska masa iza smrti njihovog oca, a Jovović Gasparu, Dumezić Tomislavu i Dumezić Borisu nanio štetu.

Okrivljeni Lekić Zoran u svojoj odbrani naveo je da je osnovno rješenje o nasljedjivanju iza smrti Obradović Božidara donijeto 26.06.1998. godine i postalo je pravosnažno 12.07.1998. godine. Nasljednici iza smrti Obradović Božidara bili su bratanić i bratanična Obradović Frano i Obradović Andja, Obradović Andja se odrekla svog naslednog dijela u korist Obradović Frana, brata ostavioca i on je postao naslednik 1/1. Donoseći dopunsko ostavinsko rješenje za koje mu tužilac stavlja na teret da je postupio nezakonito, upravo bi nezakonito postupio da je otvorio raspravu poslije pravosnažnosti ostavinskog rješenja iza smrti Obradović Božidara. Primijenio je čl.140 Zakona o vanparničnom postupku a koji predviđa da ako se po pravosnažnosti rješenja o nasledjivanju pronadje imovina za koju se u vrijeme donošenja rješenja o nasledjivanju nije znalo da pripada zaostavštini, sud neće ponovo raspravljati zaostavštinu već će ovu imovinu novim rješenjem raspodijeliti na osnovu ranije donijetog rješenja o nasledjivanju što je primijenio u konkretnom slučaju i jedinog naslednika po pravosnažno okončanom postupku rješenjem od 26.06.1998. godine Obradović Frana oglosio za naslednika na nepokretnosti broj 1663 KO Sutomore, tj. na naknadno pronadjenoj imovini kako je to predviđeno čl.140 Zakona o vanparničnom postupku. Nijedno od navedenih lica osim Jovović Branku ne poznaje. Da ocjenjuje presude i rješenja sudija u građanskom postupku nadležan je Viši sud po redovnim pravnim lijekovima kao i Vrhovni sud po vanrednim pravnim lijekovima tako da je na ovaj način obezbijedjena zaštita nezadovoljne stranke. Predmetno rješenje O.br.217/97 postalo je pravosnažno 1998. godine i on nije učestvovao u njegovoj izradi. Po smrtovnici u redovnom ostavinskom postupku koji je vodjen pred drugim sudijom nijedno od lica naznačenih u optužnici nije bilo učesnik ostavinskog postupka osim sestre ostavioca Obradović Andje. Zbog toga a budući vezan pravosnažnim ostavinskim rešenjem u dopunskom ostavinskom postupku nijedno od tih lica nije moglo steći svojstvo naslednika. U konkretnom slučaju bio je vezan pravosnažnim ostavinskim rješenjem iz 1998. godine. Nijedno od lica kada je u pitanju donošenje dopunske presude i dopunskog rješenja koje nije učestvovalo u redovnom postupku ne može biti učesnik tog postupka. Takođe je naveo da se optužnica bavi funkcionisanjem njegovog uma i šta je on znao i šta je trebao da zna kao predsjednik suda. Ni Jovović Branka ni Jovović Gaspar nijesu bili stranke u predmetnom redovnom ostavinskom postupku i sudske poravnaje koje su zaključili Jovović Gaspar i Obradović Frano nije zaključeno pred njim kao sudijom i činjenica je da je dopunskim ostavinskim rješenjem odlučivao o imovini Obradović Božidara i to samo o jednoj parceli naknadno pronadjene imovine i da je u zemljišnim knjigama na toj imovini bio upisan Obradović Božidar i da Jovović Gaspar i Obradović Frano nijesu mogli raspolagati imovinom trećeg lica. Nije dozvoljeno primjenjivanje instituta prava predstavljanja i prava priraštaja u dopunskom ostavinskom postupku jer su isti već primijenjeni u redovnom ostavinskom postupku i da je postupao kao što tvrdi tužilac došlo bi do kontradiktorne pravne situacije koja ne bi mogla biti sprovedena ni u katastru nepokretnosti a ovo zbog toga što je jedini naslednik Obradović Božidara, Obradović Frano u redovnom ostavinskom postupku odredjen za naslednika, pa je bilo nemoguće odrediti bilo koje drugo lice za naslednika osim u hipotetičkoj pravnoj situaciji Obradović Andju, na osnovu člana na koji se pozvao tužilac u optužnici ali samo

nju i nikoga više, pod uslovom da je ona istakla izjavu jer je ona jedini učesnik ostavinskog postupka odnosno da je izjavila da se prihvata nasljedja na novopronadjenom dijelu imovine, ali i tada bi je sud morao zbog principa neopozivosti nasledničke izjave poslati na parnicu da utvrđuje ništavost nasledničke izjave jer nije imala u vidu novopronadjenu parcelu. Tek posle završenog parničnog postupka i pozitivnog rješnja na novopronadjenoj imovini osim Obradović Frana odrediti i Obradović Andju kao naslednika na toj parceli, ali u konkretnom slučaju ista osoba to nije doživjela jer je umrla 2004. godine i nije imala mogućnost da da izjavu u tom pravcu, pa je ono što se traži od njega bilo nemoguće objektivno izvršiti. On nije vodio parnični postupak da bi na taj način cijenio dokaze i vanparnični postupak ima funkciju rasprave nespornog stanja stvari a u svakom slučaju kada se pojavi pitanje spornih činjenica o pravu na nasljedje, o nasledničkim pretenzijama kao i o imovini koja ulazi u zaostavštinu, stranke se upućuju na parnicu. U dopunskom ostavinskom postupku niti je bio ovlašćen niti mu je bilo dozvoljeno da uzima nasledničke izjave od lica jer se u dopunskom ostavinskom postupku ne mogu uzimati nasledničke izjave niti se cijeniti sposobnost za nasledjivanje, eventualna dostojnost za nasledjivanje ili isključenje iz nasljedja i sve to je predmet redovnog ostavinskog postupka. Takodje je naveo da mu nije bila poznata činjenica da je Obradović Frano bio umro u vrijeme donošenja dopunskog ostavinskog rješenja jer te činjenice nije mogao držati u svom umu a sve i da je znao istog bi proglasio za naslednika jer je to udžbenički primer da tako treba uraditi i hiljade takvih rješenja je donio pa bi po tom osnovu trebao vjerovatno za hiljade krivičnih prijava da odgovara i dopunsko ostavinsko rješenje se ni u čemu ne može razlikovati od ranije donijetog ostavinskog rješenja - isti naslednici uključujući i one koji više nijesu živi ali koji su oglašeni naslednicima u prvom rješenju i isti nasledni djelovi. U trenutku donošenja dopunskog ostavinskog rješenja nije se sjetio činjenice da je postupao u vanparničnom predmetu raspravljanja zaostavštine pok. Obradović Frana u predmetu O.br.124/04 a koji je preminuo 11.09.2003. godine obzirom da je to bilo četiri godine prije donošenja dopunskog ostavinskog rješenja i ne zna ko je to lice. U konkretnom slučaju nije vodio parnični postupak nego ostavinski postupak a lice koje je podnijelo predmetni zahtjev nije ni naslednik ni stranka u postupku i njega za naslednika ne može niko proglasiti nego ostavinski sud zbog toga je poravnanje R.br.43/99 na koje se u zahtjevu pozvao Jovović Gaspar bez značaja jer je tim poravnanjem Jovović Gaspar eventualno stekao pravo da potražuje nešto od Obradović Frana iz Rješenja o poravnanju ali njih dvojica u to poravnanje nijesu mogli uključiti imovinu koja se vodi na Obradović Božidara tako da je zbog pravnog kontinuiteta za jedinog naslednika mogao biti proglašen Obradović Frano. U konkretnom slučaju nije bio dužan da ponovo raspravlja zaostavštinu jer bi postupio protivzakonito i to je njegovo stručno shvatanje naslednog prava i njegove primjene u praksi jer da je opet raspravljao zaostavštinu povrijedio bi princip neponovljivosti ostavinskog postupka jer se ostavinski postupak ne može ponavljati poslije pravosnažnosti ostavinskog rješenja o nasledjivanju a to je jedinstven stav i pravne teorije najpoznatijih profesora Naslednog prava u Evropskom kontinentalnom pravu i sudske prakse u CG, SFRJ i SRJ i svaki sudija koji bi to uradio prekršio bi osnovne principe naslednog prava, građanskog procesnog prava i vanparničnog postupka. Prije donošenja dopunskog ostavinskog rješenja nije znao Obradović Milenka, Obradović Šteficu i Obradović Suzanu a znao je Jovović Gaspara i Jovović Branku koja je podnijela krivičnu prijavu protiv njega i nikakvog motiva nije imao da Obradović Milenku, Obradović Štefici i Obradović Suzani pribavi korist a takvog motiva nije bilo za bilo koje drugo lice a takodje nikakvog motiva nije imao da nanese štetu drugim licima odnosno Jovović Gasparu, Dumezić Tomislavu i Dumezić Borisu. U konkretnom slučaju čim lica imaju na raspolaganje parnični postupak ne mogu tvrditi da im je nanio štetu a činjenica nanijete štete mora biti pravosnažno utvrđena u pravnom postupku. Jedino što ga je rukovodilo da donese

dopunsko rješenje kakvo je donio jeste svijest, volja i namjera da zakonito odluči i zakonito odlučivanje je bio osnovni motiv što je tako i uradio a taj motiv, namjera i volja su proisticali iz njegovog prethodnog znanja o nasljednom pravu, o vanparničnom postupku i praksi koja potvrđuje da je tako trebao i da uradi.

Sud je prihvatio ovakve navode odbrane okrivljenog Lekić Zorana a koji su potvrđeni jasnim, istinitim i objektivnim iskazom svjedoka Nurković Narcise, koja je navela da je za dopunska rješenja bila praksa da se donose na osnovu osnovnog rješenja, a shodno čl. 140 st. 1 Zakona o vanparničnom postupku. Rješenje O.br. 217/97 od 07.12.2007. godine je obradila i odnijela na potpis tada Predsjedniku suda Zoranu Lekiću, koji je, koliko joj se čini odmah to rješenje i potpisao. Takodje je navela da je praksa što se tiče osnovnih ostavinskih rješenja bila da su pozivani nasljednici koji su navedeni u smrtovnici dok su dopunska rješenja donošena analogno osnovnom ostavinskom rješenju. Navela je da ne poznaje lično Gaspara i Branku Jovović, Borisa i Tomislava Dumezića, odnosno Milenka, Šteficu i Suzanu Obradović, te da su u konkretnom slučaju postupali na način na koji su postupali i u ostalim predmetima. Takodje i svjedok Obradović Milenko potvrdio je da ne poznaje okrivljenog Zorana Lekića, te da mu nije ništa poznato o predmetnom slučaju, a da je oko svega toga radio njegov advokat Izet Fetić, a kasnije je upoznat da je donijeto dopunsko rješenje i to kada je počeo predmetni spor i kada su počeli da mu dolaze pozivi. Svjedok Fetić Izet potvrdio je da je kao punomoćnik inicirao predlog za pokretanje ostavinskog postupka u ime porodice Obradović ali da se ne sjeća pojedinosti jer kao advokat ima puno svakodnevnog posla a što se tiče dopuskog rješenja O.br.217/97 od 07.12.2007 godine ne sjeća se da li je isto rješenje primio obzirom da svakodnevno prima dosta akata, raznih rješenja i presuda od sudskih upravnih i drugih organa, koje iskaze je sud cijenio kao istinite a koji nijesu dovedeni u sumnju nijednim dokazom provedenim u postupku.

Kako proizilazi iz spisa predmeta Osnovnog suda u Baru O.br.217/97 taj sud je donio Rješenje O.br.217/97 od 26.06.1998. godine kojim je na zaostavštini Obradović Božidara koja se sastoji od nepokretnosti bliže opisanih u tom rješenju oglasio za zakonskog nasljednika Obradović Frana, brata ostavioca u dijelu od 1/1, pošto se Obradović Andja prihvatila svog naslednog dijela i istovremeno odrekla istog u korist svog brata Obradović Frana a Obradović Frano i Andja su bili nasljednici drugog naslednog reda navedeni u smrtovnici Skupštine Opštine Bar od 03.03.1998. godine.

Dana 02.08.2006. godine Jovović Gaspar je podnio predlog da se sprovede ostavinski postupak na naknadno pronadjenoj imovini Obradović Božidara upisanoj na kat.parceli broj 1631. Postupajući sudija Osnovnog suda u Baru, Zoran Lekić podneskom od 30.11.2007 godine tražio je od Uprave za nekretnine PJ Bar podatak da li se na ime Obradović Božidara vode nepokretnosti i koje. Dana 05.12.2007. godine od strane Uprave za nekretnine Osnovnom sudu u Baru dostavljen je List nepokretnosti broj 1663 i dana 07.12.2007. godine sudija Osnovnog suda u Baru, Zoran Lekić donio je dopunsko rješenje O.br.217/97 kojim je na naknadno pronadjenoj imovini označenoj u LN broj 1663 KO Sutomore na osnovu ranije donijetog rješenja o nasljedivanju od strane Osnovnog suda u Baru O.br.217/97 od 26.06.1998. godine oglasio Obradović Božidara, shodno čl.140 Zakona o vanparničnom postupku kojim članom je u stavu 1 određeno da ako se po pravosnažnosti rješenja o nasljedivanju ili rješenja o legatu pronadje imovina za koju se prije donošenja rješenja nije znalo da pripada zaostavštini sud neće ponovo raspravljati zaostavštinu već će ovu imovinu novim rješenjem raspodijeliti na osnovu ranije donijetog rješenja o nasljedivanju, što je i navedeno u obrazloženju dopuskog ostavinskog rješenja. Jovović Gaspar povodom iste nepokretnosti za koju je predložio da se sprovede ostavinski postupak(List nepokretnosti 1663) podnio je tužbu Osnovnom sudu u Baru dana 22.08.2006. godine i taj sud je dana 23.09.2006. godine

donio presudu na osnovu priznanja P. br.497/06 od 23.09.2006 godine kojom je utvrđeno da nepokretnosti iz LN broj 1631 KO Sutomore predstavljaju zaostavštinu sada pok.Obradović Božidara, biv. iz Sutomora. Istom presudom je utvrđeno da je tužilac Jovović Gaspar iz Bara suvlasnik u visini od jedne idealne trećine, tužilac Dumezić Tomislav suvlasnik u visini od jedne šestine i Dumezić Boris suvlasnik u visini od jedne idealne šestine nepokretnosti iz LN broj 1631 KO Sutomore što su tuženi Obradović Milo, Obradović Štefica i Obradović Suzana dužni priznati i trpjeti, te da se tužioci upišu na osnovu predmetne presude kao suvlasnici navedene nepokretnosti u iskazanim veličinama.Presuda je postala pravosnažna dana 14.10.2006. godine.

Takodje, Jovović Gaspar je Osnovnom sudu u Baru dana 28.05.2008. godine podnio tužbu protiv tuženih Obradović Milenka i dr. radi svojine vezano za nepokretnost upisanu u LN broj 1663, na kojoj nepokretnosti je dopunskim ostavinskim rješenjem Osnovnog suda u Baru O.br. 217/97 od 07.12.2007. godine, oglašen za nasljednika Obradović Božidar, a na osnovu ranije donijetog rješenja o nasljedivanju od strane Osnovnog suda u Baru O.br. 217/97 od 26.08.1998. godine i Osnovni sud u Baru je donio presudu P.br.389/08 od 05.10.2009. godine kojom je usvojen zahtjev tužioca i utvrđeno da je tužilac Jovović Gaspar iz Bara suvlasnik u visini jedne idealne trećine nepokretnosti koja se vodi kao kat.parcela broj 512 upisana u LN broj 1663 KO Sutomore, ukupne površine od 625 m2 što su tuženi dužni priznati i trpjeti te da se tužilac na osnovu navedene presude može upisati kao suvlasnik predmetne nepokretnosti kod Uprave za nekretnine PJ Bar.Presuda P.br.389/08 od 05.10.2009 godine donijeta je sa pozivom na čl.142 Zakona o vanparničnom postupku a kojim je predviđeno da ako po pravosnažnosti rješenja o nasljeđivanju ili rješenja o legatu neko lice koje nije učestvovalo u postupku za raspravljanje zaostavštine,polaže pravo na zaostavštinu kao naslednik, ostavinski sud neće raspravljati zaostavštinu već će to lice uputiti da svoje pravo može da ostvari u parničnom postupku. Navedena presuda je potvrđena presudom Višeg suda u Podgorici Gž.br.4129/09 od 23.02.2010. godine.

Povodom iste nepokretnosti (upisane u LN br.1663 KO Sutomore) Jovović Gaspar je zaključio sudsko poravnanje sa Opštinom Bar u predmetu Rs.br.42/10 dana 09.04.2010. godine kojim se između ostalog Opština Bar obavezala da na ime naknade za zemljište označeno kao dio kat.parcele broj 512/2 iz LN broj 1663 KO Sutomore površine 137 m2 od koje površine Jovović Gasparu pripada 1/3 odnosno površina od 45,50 m2, isplati iznos od 5.483,66 eura, odnosno 120,52 eura po 1 m2 u skladu sa nalazom Komisije za procjenu nepokretnosti Uprave za imovinu CG od 06.04.2010. godine u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja i da se na osnovu predmetnog poravnanja Opština Bar upiše kao suvlasnik površine od 137 m2 u 1/3 dijela u skladu sa skicom koju je uradila Uprava za nekretnine od 26.11.2008. godine.

Iz činjenice da je okrivljeni Lekić Zoran vodio ostavinski postupak iza smrti Obradović Božidara O.br.124/04 i da je donio Rješenje dana 12.07.2004. godine kojim je na zaostavštini pok. Obradović Frana iz Bara koja se sastoji od nepokretne imovine upisane u Listovima nepokretnosti bliže označenim u citiranom rješenju i za zakonskog naslednika prvog naslednog reda, po tom rješenju oglasio Obradović Andju iz Bara, suprugu ostavioca, koje rješenje je donijeto tri i po godine prije donošenja dopunskog ostavinskog rješenja O.br.217/97 od 07.12.2007. godine,po nalaženju suda ne može se izvoditi zaključak da je okrivljeni Lekić Zoran znao da je Obradović Frano umro, a kako to stoji u predmetnoj Optužnici Osnovnog državnog tužilaštva u Podgorici.

Po zaljučenju suda prilikom donošenja dopunskog ostavinskog Rješenja O.br.217/97 od 07.12.2007 godine okrivljeni se nije rukovodio namjerom da pribavi korist naslednicima Obradović Božidara, a da nanese štetu naslednicima Jovović Kristine i Dumezić Frane, već naprotiv postupao je zakonito i shodno čl.140 st.1 Zakona o

vanparničnom postupku donio dopunsko rješenje O.br.217/97 od 07.12.2007. godine, i u konkretnom slučaju nije pribavljena korist zakonskim naslednicima Obradović Frana niti je nanijeta šteta zakonskim naslednicima Obradović Anđe, Jovović Kristine i Dumezić Frane i oštećeni Jovović Gaspar, pokrenuo je parnični postupak u predmetu P.br.389/08 i ostvario svoja zakonska prava odnosno Jovović Gasparu je usvojen tužbeni zahtjev i utvrđeno da je imenovani suvlasnik u visini jedne idealne trećine nepokretnosti koja se vodi kao kat.parcela broj 512 upisana u LN broj 1663 KO Sutomore ukupne površine od 625 m² a shodno članu 142 Zakona ovanparničnom postupku. Jovović Gaspar se ranije nije bio odrekao nasljedja da bi se raspravljala zaostavština za koju se nije znalo u vrijeme donošenja rješenja da pripada zaostavštini, shodno čl.140 st.2 Zakona o vanparničnom postupku, a kako to tužilac stavlja na teret okrivljenom predmetnom optužnicom.

Krivično djelo zloupotreba službenog položaja iz čl.416 st.1 Krivičnog zakonika koje je okrivljenom stavljeno na teret vrši službeno lice koje iskoristi svoj službeni položaj ili ovlašćenje, prekorači granice svog službenog ovlašćenja ili ne izvrši službenu dužnost i na taj način pribavi sebi ili drugom kakvu korist, drugome nanese štetu ili teže povrijedi prava drugog. Dakle, radnja krivičnog djela je alternativno određena i pojavljuje se u tri oblika: iskorišćavanje službenog položaja ili ovlašćenja postoji kad službeno lice preduzima radnju koja je u okviru njegovog ovlašćenja, ali to ne čini u interesu službe, da bi se ostvarili pravi ciljevi ove radnje, već da bi na taj način pribavilo sebi ili drugom korist, odnosno da bi drugom nanijelo štetu; prekoračenje granica službenog ovlašćenja, postoji kad službeno lice vrši službene radnje koje su izvan njegovog službenog ovlašćenja i neizvršenje službene dužnosti postoji kad službeno lice ne vrši službenu radnju iz okvira svog ovlašćenja koju je bilo dužno izvršiti ili kad tu radnju izvršava tako da se ne može postići cilj koji njenim preduzimanjem treba ostvariti. U pogledu vinosti potreban je umišljaj, u obzir dolazi samo direktni umišljaj a pošto je za postojanje krivičnog djela potrebna i namjera da se sebi ili drugom pribavi kakva korist ili drugom nanese šteta ili teže povrijede prava drugoga čega u konkretnom slučaju nije bilo iz izloženog po zaključenju ovog suda nema dokaza da je okrivljeni Lekić Zoran izvršio krivično djelo stavljeno mu na teret.

U konkretnom slučaju nije nanijeta šteta zakonskim naslednicima Obradović Anđe, Jovović Kristine i Dumezi Frane niti je pribavljena korist zakonskim naslednicima Obradović Frana a sem toga kako je to naprijed navedeno kod okrivljenog koji je postupao u svojstvu sudije Osnovnog suda u Baru nije postojala namjera da do toga dođe, okrivljeni je pozivajući se na odredbu člana 140 st.1 Zakona o vanparničnom postupku donio dopunsko ostavinsko rješenje O.br.217/97 od 7.12.2007 godine, i kako je u svojoj odbrani naveo jedino što ga je rukovodilo da donese dopunsko rješenje kakvo je donio jeste svijest, volja i namjera da zakonito odluči i zakonito odlučivanje je bio osnovni motiv što je tako i uradio a taj motiv, namjera i volja su proisticali iz njegovog prethodnog znanja o naslednom pravu, o vanparničnom postupku i praksi koja potvrđuje da je tako trebao i da uradi.

Imajući u vidu naprijed citiranu zakonsku odredbu, te činjenično stanje utvrđeno u postupku ovaj sud je našao da u postupku nije dokazano da je okrivljeni Lekić Zoran izvršio krivično djelo zloupotreba službenog položaja iz čl.416 st.1 Krivičnog zakonika pa je okrivljenog shodno čl.363 tačka 3 Zakonika o krivičnom postupku oslobodio od optužbe.

Svjedok Jovović Branka u svom iskazu detaljno je navela hronologiju koja se odnosi na postupanje Osnovnog suda u Baru u predmetima povodom raspravljanja zaostavštine

iza smrti pok. Obradović Božidara, te vezano za sudsko poravnanje R.br. 43/99, koje su zaključili majka Jovović Gaspara i Obradović Frano, a koje je njenom suprugu Jovović Gasparu nakon smrti majke Jovović Kristine 2001 godine poslužilo da se legitimiše kod Komisije za povraćaj i obeštećenje Opštine Bar kao jedan od nasljednika Obradović Božidara, povodom kojih nepokretnosti je njen suprug pokrenuo parnični postupak pred Osnovnim sudom u Baru u predmetu P.br. 497/06 u kojem je donijeta presuda na osnovu priznanja kojom su nabrojani svi nasljednici Obradović Božidara. Katastarska parcela koja je predmet konkretnog krivičnog postupka nije upisana u list nepokretnosti broj 1663 KO Sutomore već je to urađeno naknadno i parcela br. 512 upisana u LN br. 1663 KO Sutomore upisana je na ime Obradović Božidara dana 16.03.2007. godine. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka Jovović Branke u dijelu u kojem je navela da su nezakonitim postupanjem Zorana Lekića ona i njena porodica pretrpjeli materijalnu štetu, obzirom da nijesu mogli raspolagati parcelama koje se nalaze u centru Sutomora, nalazeći da ovakav iskaz ovog svjedoka nema podršku u dokazima provedenim u postupku i to prije svega navodima odbrane okrivljenog Lekić Zorana, iskazu svjedoka Nurković Narcise, te podacima sadržanim u rješenju Osnovnog suda u Baru O.br. 217/97 od 07.12.2007. godine, podacima sadržanim u spisima predmeta Osnovnog suda u Baru P.br.497/06, P.br. 389/08 i Rs.br. 42/10. Sud je na isti način cijenio i iskaz svjedoka Jovović Gaspara a koji je naveo da je sudija Zoran Lekić zloupotrijebio službeni položaj iz kojeg razloga je njegova supruga Branka podnijela krivičnu prijavu protiv Lekić Zorana.

Sud je cijenio iskaze svjedoka Bajramović Elvire i Obradović Štefice, pa je našao da su iskazi ovih svjedoka bez uticaja na drugačiju odluku Suda u predmetnoj krivično - pravnoj stvari, obzirom da se ovi svjedoci nijesu izjašnjavali o činjenicama bitnim za ovu krivičnopravnu stvar. Činjenica da je okrivljeni Lekić Zoran postupao u predmetu O.br.125/04 vezano za raspravljanje zaostavštine iza smrti Obradović Anđe iz Sutomora je takođe bez značaja za drugačiju odluku suda u konkretnoj krivičnopravnoj stvari.

Nadalje, Optužnicom Osnovnog državnog tužilaštva u Podgorici Kt.br.564/09 od 20.01.2010. godine okrivljenom Lekić Zoranu stavljeno je na teret da je dana 07.10.2003. godine u Baru u svojstvu službenog lica, sudije Osnovnog suda u Baru iskorišćavanjem svog službenog položaja pribavio korist Čalović Zoranu, a teže povrijedio imovinska prava oštećenog Čalgin Viktora, na način što je postupajući u predmetu Osnovnog suda u Baru P.br.401/03 po tužbi Čalović Zorana protiv tuženog Vukoslavčević Milana radi utvrdjenja, znajući iz sadržine same tužbe da je Vukoslavčević Milan zemljište površine 500 m², označeno kao kat.parcela broj 3311/1 iz lista nepokretnosti 2377 KO Novi Bar, na osnovu ovjerenog Ugovora o kupoprodaji nepokretnosti već prodao oštećenom Čalgin Viktoru i za isto primio kupoprodajnu cijenu, bez provodjenja dokaza radi utvrdjivanja okolnosti koje se odnose na kupoprodaju tog zemljišta, kao i okolnosti koje lice je i u kom iznosu uložilo novčana sredstva u izgradnju porodične kuće površine 102 m² u osnovi, spratnosti P+P1, izgrađene na tom zemljištu, na ročištu od 07.10.2003. godine, dozvolio da stranke shodno tužbenom zahtjevu zakluče sudsko poravnanje kojim je utvrdjeno da je tužilac Čalović Zoran svojim radom i sredstvima izgradio označeni objekat i time postao vlasnik objekta i predmetnog zemljišta, i time suprotno čl.3 st.3 Zakona o parničnom postupku (Sl.list SFRJ broj 4/77), uvažio raspolaganje stranaka koje je u suprotnosti sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala, a Čalović Zoranu omogućio da se na navedenim nepokretnostima kod Direkcije za nekretnine - područne jedinice Bar upiše kao vlasnik.

Iz dokaza provedenih na glavnom pretresu utvrđeno je da je povodom nepokretnosti označene kao katastarska parcela br. 3311 KO Novi Bar vlasništvo Vukoslavčević Milana, površine 500m² upisane u listu nepokretnosti KO Novi Bar, zaključen ugovor o kupoprodaji dana 28.10.1996. godine u Baru, između prodavca Vukoslavčević Milana i kupca Čalgin Viktora iz Rusije kojeg je zastupao advokat Fetić Izet iz Bara i da je predmetna nepokretnost prodana kupcu za kupoprodajnu cijenu od 20.000 dinara. O isplati kupoprodajne cijene za kupovinu placa za Čalgin Viktora sačinjena je i priznanica u kojoj je navedeno da je Čalović Zoran isplatio Vukoslavčević Milanu, prodavcu, iznos od 25.000 USD dana 28.10.1996. godine. Takođe je utvrđeno da je zaključen ugovor o gradjenju 10.11.1996. godine između ugovarača Vitić Dragana, kao izvodjača radova i Čalgin Viktora kao naručioca, a kojeg je zastupao Čalović Zoran, kao i ugovor o gradjenju od 10.01.1997. godine, između Nedeljković Miloja, kao izvodjača radova i Čalgin Viktora, naručioca radova, kojeg je zastupao Čalović Zoran, a iz dopisa od 18.03.1997. godine, proizilazi da su Čalović Zoran i Fetić Izet pojedinačno po stavkama naveli za šta je utrošen novac za izgradnju kuće Čalgin Viktora, koji dopis je naslovljen na Čalgin Viktora.

Svjedok Čalović Zoran u svom iskazu potvrdio je da je upoznao Čalgin Viktora 1996. godine kada je boravio u Rusiji službeno i kada je krenuo za Bar, Viktor Čalgin ga je zamolio da koverat koji mu je dao preda advokatu Fetić Izetu i on je ovaj koverat dao pilotu JAT-a koji je letio za Tivat i na ovaj način je ukupno tri puta predavao koverte upućene advokatu Fetić Izetu. Tokom poznanstva Viktor Čalgin mu je rekao da ima namjeru da kupuje neke nepokretnosti u Baru i krajem novembra 1996. godine, iz Rusije je došao na odmor u Bar, kada mu je Čalgin Viktor dao jedno pismo za advokata Fetić Izeta. Tom prilikom Čalgin Viktor ga je pitao i da li mu može pomoći da nadje neki plac u Baru, pa je rekao Čalginu da će se raspitati. Kada je došao u Bar, predao je pismo Fetić Izetu, koji mu je pismo pročitao, a u kojem je između ostalog pisalo da Fetić Izet njemu treba da preda novac za kupovinu placa, kada mu je advokat Fetić Izet predao na ruke 29.000 USD. Tada se angažovao da nadje plac za Čalgin Viktora i plac je našao kod Vukoslavčević Milana u naselju Šušanj i Vukoslavčević Milanu je za taj plac dao 25.000 USD u prisustvu advokata Fetića, koji im je sačinio priznanicu na navedeni iznos, a koju su potpisali i on i Vukoslavčević, a on je dao novac Vukoslavčeviću u ime i za račun Čalgin Viktora. Tokom januara 1997. godine, ponovo se vratio u Rusiju i vidio se sa Čalgin Viktorom i kada se vraćao u Beograd, Čalgin Viktor mu je dao rublje, koje je on zamijenio na aerodromu za dolare i za te rublje je dobio 25.000 USD, a taj novac mu je Čalgin Viktor dao kako bi platio gradjevinski materijal koji je bio naručio preko ljudi, koji su mu isti dali na povjerenje, i ovaj novac je utrošio za materijal koji je bio naručio i za troškove oko uredjenja placa, izmještanje električne energije i slično. Tokom maja 1997. godine, dobio je premještaj i posljednji put je vidio Čalgin Viktora u januaru 1997. godine, a nakon toga je imenovanog vidio 2007. ili 2008. godine u Osnovnom sudu u Baru. Kako je bio ušao u duboke radove za Čalgina, pokušavao je preko Fetić Izeta da stupi u kontakt sa Čalginom, i bio je prinudjen da ulaže sopstveni novac i da se zadužuje da bi izgradio kuću ovog Čalgina. Da bi zaštitio sebe i svoju porodicu angažovao je advokata Leposavić Zorana, koji je za njega obavio pravne radnje prenosa placa sa Vukoslavčević Milana na njegovo ime sudskim poravnanjem. Takođe je potvrdio da je zaključio ugovore sa izvodjačima radova, koje je sačinjavao adv. Fetić Izet u ime Čalgin Viktora, jer je mislio sve dok su završeni grubi gradjevinski radovi, da će se Viktor Čalgin pojaviti i da će donijeti novac za izgradnju i za utrošeni materijal. Takođe je pojasnio da je za razliku novca od 25.000 USD do 54.000 USD koje mu je dao Čalgin izgradjen objekat do prve ploče i to samo grubi radovi, odnosno zidanje, a u momentu upisa nepokretnosti na njegovo ime 2003. godine kuća je bila pod krovom, i to prizemlje i dva sprata i bila je zatvorena bravarijom, izmalterisana iznutra, a svana je bila obložena

Bilećkim kamenom 50-60 %. Iskaz svjedoka Čalović Zorana međusobno je saglasan sa iskazom svjedoka Fetić Izeta koji je potvrdio da je 1996. godine u Baru upoznao Čalgin Viktora, koji je od njega tražio da mu pronadje plac u Baru. Čalgin Viktor mu je iz Rusije poslao novac po Čaloviću i tada je upoznao Čalović Zorana. Pošto nije uspio da nadje plac za Čalgin Viktora, Čalgin Viktor ga je obavijestio telefonom i pismom da novac koji se nalazio kod njega preda Čaloviću i da će Čalović nastaviti da traži plac za Čalgina, što je on i uradio i predao Čaloviću iznos od 29.500 USD koje mu je Čalgin Viktor prethodno poslao. Poslije izvjesnog vremena, Čalović Zoran mu je rekao da je našao plac i tražio je od njega da sačini ugovor u kojem bi bilo navedeno da je prodavac Vukoslavčević Milan, a da je kupac Čalgin Viktor, pa je ovaj ugovor i sačinio kao i priznanicu na iznos od 25.000 USD, u kojoj je naveo da se ovaj novac daje Vukoslavčević Milanu od strane Čalovića, a za kupovinu placa za Čalgin Viktora. Prolazeći putem vidio je da se na predmetnom placu gradi kuća i zna da je Čalović angažovao radnike da prave kuću i da je dolazio kod njega da mu sačinjava ugovore o izvodjenju radova sa pojedinim majstorima, što je on i uradio. U tim ugovorima Čalović se pominjao da gradi u korist Čalgin Viktora, a nakon nekog vremena Čalović Zoran je došao kod njega i tražio da stupi u kontakt sa Čalgin Viktorom, kako bi Čalović i Čalgin riješili međusobne odnose, govoreći mu da se zadužio i da ga povjerioci jure, ali on nije mogao da ostvari kontakt sa Čalgin Viktorom. Takodje je naveo da je Čalgin Viktoru predočio činjenicu da se strana fizička lica ne mogu uknjižiti kao vlasnici nepokretnosti. Svjedok Vukoslavčević Milan potvrdio je da je tokom 1996. godine kod njega došao Čalović Zoran, kojeg je tada upoznao i pitao ga je da li bi prodao zemljište površine 500 m², što je on prihvatio i za iznos od 25.000 USD prodao ovo zemljište, a Čalović Zoran mu je tom prilikom rekao da zemljište kupuje za sebe i za jednog Rusa i da su njih dvojica ortaci. Ugovor o kupoprodaji ovog zemljišta, sačinio je adv. Fetić Izet, a kupac placa je bio Rus, a on je bio prodavac. Advokat Fetić Izet je došao sa Čalović Zoranom i donijeli su mu novac u iznosu od 25.000 USD i tom prilikom je potpisao priznanicu da je primio novac. Nakon što je prodao ovaj plac, isti ga više nije interesovao, ali prolazeći pored ovog placa, gledao je Čalović Zorana sa majstorima, kako radi na kući. Nakon par godina, Čalović Zoran mu je rekao da plac koji mu je prodao još uvijek nije preveden i da ne može da stupi u kontakt sa ovim Rusom, a prije nego što je dobio sudski poziv, telefonom ga je pozvao advokat Lepasavić, koji je bio advokat Čalović Zorana i rekao mu je da će biti pozvan na sud. Nakon što je dao iskaz kod sudije Lekića, sudija Lekić mu je rekao da je slobodan.

Svjedok Lepasavić Zoran, potvrdio je da mu je Čalović Zoran rekao da je imao poslovni odnos sa Ruskim državljaninom i da su kupili zemljište i finansirali ga i zajednički gradili kuću i da mu je iz tog poslovnog odnosa ovaj Rus ostao dužan novac. Kao punomoćnik Čalović Zorana, ustao je sa tužbom u parnici kod Osnovnog suda u Baru, radi dokazivanja prava svojine po osnovu rada i gradjenja, a protiv titulara, odnosno vlasnika zemljišta, u konkretnom slučaju Vukoslavčević Milana, jer se nepokretnost vodila na Vukoslavčevića. Tužbu je sačinio na osnovu kazivanja Čalovića i lista nepokretnosti, kao što je i uobičajeno u advokaturi. Ovaj spor je sudio sudija Zoran Lekić i u predmetnoj parnici tuženi Vukoslavčević Milan nije se protivio tužbenom zahtjevu i pred sudom je istakao da je plac prodao Čalović Zoranu i da je dobio novac za to i da je sklopljena kupoprodaja između njega i Čalovića i da ničim on, kao prodavac, nije učestvovao u gradjenju predmetnog objekta. Predmetno poravnanje je zaključeno u svemu sa odredbama Zakona o parničnom postupku i predmetnim poravnanjem usaglašeno je faktičko stanje sa stvarnim i na osnovu tog poravnanja Čalović se upisao u Katastar kao vlasnik nepokretnosti. Takodje je potvrdio da je potpisao predmetno poravnanje i da Vukoslavčević nije sporio zahtjev iz tužbe i stvar je bila samo forme, kako će se taj sudski spor okončati.

Sud je iskaze svjedoka Čalović Zorana, Fetić Izeta, Vukoslavčević Milana i Leposavić Zorana cijenio kao jasne, istinite i međusobno saglasne, a koji su potvrđeni sadržinom ugovora o kupoprodaji od 28.10.1996. godine, priznanice od istog datuma, ugovora o gradjenju zaključenih 10.11.1996. godine i 10.01.1997. godine, tužbe tužioca Čalović Zorana i zapisnika o glavnoj raspravi održanoj dana 07.10.2003. godine, u predmetu Osnovnog suda u Baru P.br. 401/03. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka Vukoslavčević Milana u dijelu u kojem je naveo da se ne sjeća da li je kod sudije Lekića potpisivao neki zapisnik, nalazeći da je iskaz ovog svjedoka u tom dijelu neistinit, a koji je obesnažen navodima odbrane okrivljenog Lekić Zorana, iskazom svjedoka Leposavić Zorana i podacima sadržanim u zapisniku o glavnoj raspravi od 07.10.2003. godine u predmetu Osnovnog suda u Baru P.br. 401/03.

Iz dokaza provedenih na glavnom pretresu takođe je utvrđeno da je punomoćnik tužioca Čalović Zorana advokat Leposavić Zoran, Osnovnom sudu u Baru dana 3.07.2003 godine podnio tužbu radi utvrđenja protiv tuženog Vukoslavčević Milana sa predlogom da se donese presuda kojom se utvrđuje da je tužilac Čalović Zoran svojim radom i sredstvima izgradio stambeni objekat površine u osnovi 102 m², spratnosti P+P1 i time postao vlasnik predmetnog objekta i zemljišta na kojem je izgrađen objekat u površini od 398 m² a sve označeno kao kat.parcela broj 3311/1 ukupne površine 500 m², upisane na ime tuženog u LN broj 2377 KO Novi Bar što je tuženi dužan priznati i trpjeti da se tužilac na osnovu te presude upiše kao vlasnik nepokretnosti iz lista 2377 KO Novi Bar a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude.

Na glavnoj raspravi održanoj dana 07.10.2003. godine u predmetu Osnovnog suda u Baru P.br.401/03 formiranom po tužbi radi utvrđenja tužioca Čalović Zorana po punomoćniku Leposavić Zoranu protiv tuženog Vukoslavčević Milana, zaključeno je sudsko poravnanje kojim je utvrđeno da je tužilac Čalović Zoran svojim radom i sredstvima izgradio stambeni objekat površine u osnovi 102 m², spratnosti P + P1 i time postao vlasnik predmetnog objekta i zemljišta na kojem je izgrađen objekat u površini od 398 m² a sve označeno kao kat.parcela broj 3311/1 ukupne površine 500 m², upisane na ime tuženog u LN broj 2377 KO Novi Bar što je tuženi dužan priznati i trpjeti da se tužilac na osnovu ove presude upiše kao vlasnik nepokretnosti iz lista 2377 KO Novi Bar a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude. Zapisnik o predmetnom poravnanju su potpisali punomoćnik tužioca i tuženi - parnične stranke u kojem je navedeno da isto u potpunosti odgovara njihovoj volji.

Iz lista nepokretnosti - prepis 2377 Direkcije za nekretnine PJ Bar broj 102-956-2-7543/2002 od 09.09.2002. godine KO Novi Bar, a koji je priložen uz tužbu tužioca Čalović Zorana proizilazi da je parcela br. 3311 ukupne površine od 500 m² koja se sastoji od dvorišta površine 398 m² i objekta u izgradnji površine 102 m², upisana na vlasnika Vukoslavčević Milana u obimu prava 1/1 i da ne postoje tereti i ograničenja, a povodom koje nepokretnosti je i sklopljeno predmetno poravnanje, na osnovu kojeg je dozvoljen upis predmetne nepokretnosti u korist Čalović Zorana na osnovu rješenja Direkcije za nekretnine PJ Bar broj 954-2634/1-03 od 27.10.2003 godine.

Okrivljeni Lekić Zoran u svojoj odbrani u vezi predmetne optužnice naveo je da niti je iskoristio svoj službeni položaj, niti je isti prekorao, niti je nanio štetu ruskom državljaninu Čalgin Viktoru, već je isključivo postupao po zakonu. U predmetu P.br.401/03 po tužbi radi utvrđenja tužioca Čalović Zorana iz Bara koga je zastupao adv.Leposavić Zoran iz Bara protiv tuženog Vukoslavčević Milana iz Bara, radi utvrđenja prava svojine i promjene uknjižbe na predmetnoj nepokretnosti, tuženi je bio knjižni vlasnik i na prvom ročištu glavne rasprave prizano je predmetni tužbeni zahtjev

tužioca odnosno potvrdio je da je primio novac za predmetnu nepokretnost a potvrdio je i da je tužilac u državini predmetne nepokretnosti. Kako je tu sve bilo nesporno zaključio je sudsko poravnanje na osnovu koga se tužilac u katastru Bar uknjižio kao novi vlasnik a na ročištu su bili prisutni i punomoćnik tužioca i tuženi lično i tuženi je potpisao predmetno poravnanje. U konkretnom slučaju radi se o odnosu fizičkih lica i nema pomena o ugroženosti javnog poretka niti morala i ništa nije uradjeno zaključenjem ovog poravnanja što bi bilo u suprotnosti sa propisima. Viktor Čalgin je u parničnom postupku mogao da traži utvrđenje ništavosti predmetnog poravnanja ukoliko je saglasno određenoj obligacionoj normi povrijeđen javni interes a u konkretnom slučaju tvrdi da javni interes nije povrijeđen i taj zahtjev Čalgin Viktora nije podložan zastarjelosti. Čalgin Viktor je poveo parnicu pred Osnovnim sudom u Baru 2007. godine i on je u konkretnom slučaju postupao zakonito i obavljao svoju dužnost. Čalgin Viktor, koji protiv njega nije podnio krivičnu prijavu ako je smatrao da mu je nanio štetu mogao je jedino u građanskoj parnici tužiti Državu Crnu Goru. Predmetno poravnanje je donijeto saglasno osnovnim principima građanskog prava i poštovanjem autonomije volje stranaka i njihove dispozicije i priznanje tuženog u konkretnom slučaju bilo je jasno, izričito i konkretno a čak i da je uvažio raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti sa prinudnim propisima, javnim poretkom i pravilima morala u konkretnom slučaju što nije uradio to nije osnov za njegovu krivičnu odgovornost jer postoje pravni lijekovi i tužba za poništaj poravnanja u građanskom sudskom postupku koji bi to ispravili da je to uradio.

U konkretnom slučaju se radi o građansko pravnom odnosu između fizičkih lica. Predmetno poravnanje je zaključeno 07.10.2003. godine na koje se nije žalila nijedna stranka niti je poravnanje zaključeno prisilom, zabludom niti na bilo koji način i u predmetnom slučaju je zakonito postupao. Predmetni ugovor koji je zaključio Čalgin Viktor, ruski državljanin sa Vukoslavčević Milanom bio je apsolutno nedozvoljen pravni posao, protivan prinudnim propisima i Zakonu o svojinsko pravnim odnosima koji je zaključen 28.10.1996. godine kada u Jugoslaviji strani državljani nijesu imali pravo sticanja svojine na nepokretnostima a strani državljani to pravo nijesu imali ni u momentu kada je državni tužilac protiv njega podnio zahtjev za sprovođenje istrage i ako je ko doveo u zabludu Čalgin Viktora to je njegov advokat. Takav ugovor nije mogao biti ni ovjeren jer se radi o apsolutno ništavom aktu tako da on kao sudija nije bio dužan da vodi računa o takvom raspolaganju i da je to istaknuto pred njim kao pravna činjenica morao je da dozvoli Vukoslavčević Milanu kako je i traženo na ročištu kada je zaključeno sudsko poravnanje da isto zaključi a iz jednostavne činjenice što je isti bio knjižni vlasnik na predmetnoj nepokretnosti i jedini je mogao sa njom raspolagati. Postupio bi protivzakonito prema svom shvatanju prava, zakona i sudske prakse da nije odobrio ovakvo poravnanje. Nije mogao zabraniti odnosno ne dozvoliti raspolaganje knjižnom vlasniku koji je priznao na ročištu da je za istu nepokretnost primio od tužioca kuporpodajnu cijenu jer bi to bilo protivno osnovnim načelima parničnog postupka, autonomiji volje stranaka i njihovoj slobodnoj dispoziciji - raspolaganju. Nije omogućio Čalović Zoranu da se kod Direkcije za nakretnine upiše kao vlasnik već mu je to omogućio knjižni vlasnik nepokretnosti Vukoslavčević Milan, a njegova uloga i suda uopšte je bila samo da primi na zapisnik poravnanje i da konstatuje volju stranaka a pogotovo knjižnog vlasnika koji priznaje tužbeni zahtjev tužioca. Raspolaganja stranaka u konkretnom slučaju nijesu mogla biti u suprotnosti sa pravnim poretkom, prinudnim propisima i pravilima morala, jer je svojina jedna od tri svete kategorije u građanskom pravu uz život i slobodu. Parnični postupak je dvostranački i u parničnom postupku kada je u pitanju sticanje svojine sud nije dužan da vodi računa o pravima i interesima trećih lica, pogotovo ne stranih državljana jer su treća lica dužna da sama vode računa o svojim interesima i da sudu prijave svoje učešće kao eventualni umješaci na strani tužioca ili tuženog ili kao tužioc i u tužbi glavne intervencije, kada pretenduju da su

vlasnici neke stvari povodom koje već teče parnica između tužioca i tuženog. Konkretno Viktor Čalgin niti je bio maloljetnik niti lice pod posebnom zaštitom odnosno lišen poslovne sposobnosti zbog čega je bio dužan, saglasno načelu samostalnosti i nezavisnosti suda u tumačenju prava i bez bilo čijeg uticaja dozvoliti predmetno poravnanje prema svom shvatanju i razumijevanju prava, a što je bilo njegovo slobodno sudijsko uvjerenje. Pasivna legitimacija tuženog da zaključi sudsko poravnanje ili da prizna tužbeni zahtjev proističe iz činjenice da je on učesnik spornog materijalno pravnog odnosa kao i iz činjenice da je on jedini knjižni vlasnik prema javnoj ispravi registra za nepokretnosti P.J. Bar. Tuženi je jedini legitimisan da odlučuje saglasno našem pozitivnom pravu o sudbini svoje nepokretnosti da li će je pokloniti badava, da li će je prodati i ovlašćen je da izjavama svoje volje materijalno pravno raspolaže sa tom nepokretnošću i na bilo koji drugi način zbog toga što je on jedini zato ovlašćen, a to što je neko gradio na njegovom zemljištu uz njegovu saglasnost ili ne konkretno Čalgin Viktor svoje pretenzije mogao je obligaciono pravno da traži naknadu štete, eventualno ispunjenje ugovora o gradjenju, ali isti nije mogao steći svojinu ni na zemljištu ni na zgradi. U konkretnom slučaju prihvatio je predmetno raspolaganje koje je saglasno svim principima građanskog prava tj. pravo vlasnika Vukoslavčević Milana da radi sa svojom nepokretnošću šta hoće, odnosno da je drži, koristi i sa njom raspolaže. U konkretnom slučaju svi ostali navodi iz tužbe se ne dokazuju kod predloga stranaka da zaključče poravnanje i sud nije dužan da u takvom slučaju kada tuženi priznaje tužbeni zahtjev a koji je i knjižni vlasnik predmetne nepokretnosti da utvrđuje činjenične navode koji se tiču prava trećih lica, već su treća lica dužna da se staraju o tim svojim pravima a u suprotnom svi principi građanskog prava u parničnom postupku bili bi poništeni. Sud je vezan dispozicijom stranaka i onim što one predlažu tužbenim petitumom i predlogom tužbe a kada to radi vlasnik koji je tuženi sve ostalo je nevažno. Dužnost sudije u parničnom postupku je da uvaži raspolaganje vlasnika stvari. Tužbom je traženo da se utvrdi pravo svojine tužioca Čalović Zorana na nepokretnosti koja je vlasništvo Vukoslavčević Milana i sud je vezan raspolaganjima te dvije stranke. Najači dokaz u parničnom postupku koji ne traži nikakvo dokazivanje budući da u građanskom pravu važi pretpostavka savjesnosti stranaka je priznanje tužbenog zahtjeva protivnika i kod te činjenice sud nije posumnjao da se radi o nedozvoljenom raspolaganju jer su u pitanju privatna fizička lica i nepkretnost koja je u privatnoj svojini i kod takvog stanja stvari sve druge činjenice su nebitne, i uvažavanje raspolaganja knjižnog vlasnika na svojoj nepokretnosti je jedino relevantno. Ko je gradio ili šta na tom zemljištu, kakvi su bili računi, to može biti predmet eventualno nekog drugog spora ili postupka obligaciono pravne prirode ili zahtjeva za naknadu štete, zahtjeva iz pravno neosnovanog obogaćenja, zahtjeva za predaju neke pojedinačno određene stvari jer je pravo svojine pravo najšireg raspolaganja sa stvari i kod takvog raspolaganja stranaka na ročištu glavne rasprave sve činjenice naznačene u tužbi su bez značaja. Sadržaj predmetnog poravnanja u cjelosti su odredile stranke i to je apsolutno njihovo diskreciono pravo u koje sud ne može da se miješa. U konkretnom slučaju kao sudija bio je vezan pravilima parničnog postupka i nije bio ovlašćen da vodi računa o pravima trećih lica a pogotovo ne stranog državljanina Viktora Čalgina i da uzme u obzir nedozvoljeni, nepostojeći i protivan imperativnim propisima, Ugovor o kupoprodaji koji je Čalgin sklopio sa Vukoslavčevićem. Čalgin Viktor nije mogao steći pravo svojine ni po osnovu gradjenja ni po osnovu kupoprodaje niti po bilo kom drugom pravnom osnovu saglasno našem pravu. Da bi neko stekao pravo svojine po osnovu gradjenja potrebno je dokazati da to lice nije znalo ili nije moglo znati da gradi na tuđem zemljištu kao i da se određeni period vlasnik nepokretnosti nije protivio toj gradnji. U slučaju da dodje do spora ko će biti vlasnik izgradjenog objekta i zemljišta procjenjuje se vrijednost zemljišta i objekta i uzima se u obzir savjesnost i nesavjesnost gradioca i vlasnika nepokretnosti. Čalović je postao vlasnik na dozvoljeni pravni način zato što mu je prethodni knjižni vlasnik

priznao pravo po osnovu kupoprodajne cijene. I dopunsko ostavinsko rješenje i predmetno poravnanje su važeći pravni akti koje pravni poredak mora da poštuje jer su pravosnažni i niko ih nije poništio ni u jednom postupku. Ugovor koji je zaključen izmđu Čalgin Viktora i Vukoslavčević Milana je privatna isprava i ista je van pravnog poretka CG i Jugoslavije u vrijeme kada je zaključen i uzimanjem u značaj takvog pravnog akta prekršio bi važeći Ustav Jugoslavije i sve važeće propise koji regulišu sticanje prava svojine na nepokretnostima.

Sud je prihvatio ovakve navode odbrane okrivljenog, a imajući u vidu da je članom 3 Zakona o parničnom postupku u stavu 1 i 2 određeno da stranke mogu slobodno raspolagati zahtjevima koje su stavile u toku postupka, one se mogu odreći od svog zahtjeva, priznati zahtjev protivnika i poravnati se. Shodno čl.321 st.1 istog Zakona određeno je između ostalog da stranke u toku cijelog postupka pred parničnim sudom mogu da zakluče sudsko poravnanje. Poravnanje može da se odnosi na cio tužbeni zahtjev ili na jedan njegov dio, te da će sud u toku postupka strankama ukazati na mogućnost sudskog poravnania i pomoći im da zakluče sudsko poravnanje, dok je članom 322 Zakona o parničnom postupku propisano da se sporazum stranaka o poravnanju unosi u zapisnik i da je poravnanje zaključeno kad stranke posle pročitanoz zapisnika o poravnanju potpišu zapisnok. Shodno čl.279 Zakona o parničnom postupku određeno je da predsjednik vijeća može u toku pripremanja glavne rasprave donijeti presudu na osnovu priznanja i presudu zbog izostanka i primiti na zapisnik sudsko poravnanje. U konkretnom slučaju okrivljeni Lekić Zoran postupajući u svojstvu sudije Osnovnog suda u Baru rukovodio se interesima službe i nije iskorišćavanjem službenog položaja pribavio korist Čalović Zoranu, niti je teže povrijedio prava drugog - Čalgin Viktora, budući da je shodno citiranim zakonskim odredbama koje se odnose na sudsko poravnanje, saglasno načelu slobodne ocjene dokaza zaključio predmetno poravnanje i nije mu bila namjera da pribavi korist Čalović Zoranu, niti da teže povrijedi imovinska prava Čalgin Viktora imajući u vidu da je u Listu nepokretnosti - prepis 2377 Direkcije za nekretnine PJ Bar broj 102-956-2-7543/2002 od 09.09.2002 godine KO Novi Bar odnosno ispravi koju je u propisanom obliku izdao državni organ u granicama svoje nadležnosti i koja dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje ili određuje a koji list nepokretnosti je priložen uz tužbu Čalović Zorana bilo navedeno da je predmetna nepokretnost vlasništvo Vukoslavčević Milana u obimu prava 1/1. Takođe valja ukazati da Osnovni državni tužilac nije naveo koji prinudni propis odnosno pravnu normu je okrivljeni povrijedio u konkretnom slučaju i da u vrijeme zaključenja ugovora o kupoprodaji od 28.10.1996. godine izmđu Vukoslavčević Milana i Čalgin Viktora, shodno čl. 82a Zakona o osnovama svojinsko - pravnih odnosa strana fizička lica su pod uslovima uzajamnosti mogla sticati pravo svojine na nepokretnostima u SRJ.

Krivično djelo zloupotreba službenog položaja iz čl. 216 st. 1 KZ RCG vrši službeno lice koje iskoristi svoj službeni položaj ili ovlašćenje, prekorači granice svog službenog ovlašćenja ili nevršenjem svoje službene dužnosti pribavi sebi ili drugom korist, drugom nanese štetu ili teže povrijedi prava drugog. Radnja ovog krivičnog djela je alternativno određena i može se izvršiti iskorišćavanjem službenog položaja ili ovlašćenja da bi službeno lice pribavilo sebi ili drugom kakvu korist ili teže povrijedilo prava drugog; prekoračenjem granica službenog ovlašćenja koje se sastoji u postupanju službenog lica izvan svojih ovlašćenja da sebi ili drugom pribavi kakvu korist, drugom nanese kakvu štetu ili teže povrijedi prava drugog i trći oblik se sastoji u nevršenju svoje službene dužnosti odnosno učinilac kao službeno lice ne vrši službenu dužnost koju je bio dužan da izvrši. Ovo krivično djelo može se izvršiti samo sa umišljajem, u obzir dolazi samo direktni umišljaj, a pošto je za postojanje ovog krivičnog djela neophodna i

namjera da se sebi ili drugom pribavi korist, drugom nanese šteta ili teže povrijede prava drugog, a čega u konkretnom slučaju po nalaženju ovog suda nije bilo.

Imajući u vidu naprijed citiranu zakonsku odredbu, te činjenično stanje utvrđeno u postupku, ovaj sud je našao da u postupku nije dokazano da je okrivljeni Lekić Zoran izvršio krivično djelo zloupotreba službenog položaja iz čl. 216 st. 1 KZ RCG, zbog čega je okrivljenog shodno čl. 363 tač. 3 Zakonika o krivičnom postupku oslobodio od optužbe.

Povodom predmetne nepokretnosti, pred Osnovnim sudom u Baru u toku je postupak po tužbi tužioca Čalgin Viktora iz Ruske Federacije kojeg zastupa punomoćnik adv. Darko Hajduković iz Bara protiv tuženog Čalović Zorana iz Bara a radi utvrđenja, predaje u posjed i naknade po osnovu nekorišćenja koja tužba je predata Osnovnom sudu u Baru 31.05.2007. godine. Osnovni sud u Baru donio je djelimičnu presudu P.br.334/07 od 11.01.2008. godine. Rješenjem Višeg suda u Podgorici Gž.br.369/2008 od 23.06.2009. godine ukinuta je djelimična presuda Osnovnog suda u Baru P.br.334/07 od 11.01.2008. godine i predmet vraćen tom sudu na ponovno sudjenje. Spisi predmeta su dobili poslovnu oznaku P.br.528/09 i presudom Osnovnog suda u Baru P.br.528/09 od 26.10.2009. godine djelimično je usvojen tužbeni zahtjev i utvrđeno je da je tužilac Čalgin Viktor vlasnik kat.parcele broj 3311/1 iz lista nepokretnosti broj 2377 KO Novi Bar u površini od 500 m² u dijelu 1/1 i stambenog objekta izgrađenog na naznačenoj kat.parceli koji se sastoji od prizemlja i dva sprata u ukupnoj površini od 267,18 m² u dijelu 7/10 što je tuženi Čalović Zoran dužan priznati i trpjeti da se tužilac upiše kao vlasnik kod Uprave za nekretnine PJ Bar dok je tužbeni zahtjev mimo dosudjenog odbijen kao neosnovan.

Presudom Višeg suda u Podgorici Gž.br.4146/2009 potvrđena je presuda Osnovnog suda u Baru P.br.528/09 od 26.10.2009. godine u dijelu izreke kojom je utvrđeno da je tužilac vlasnik kat.parcele broj 3311/1 iz L.N. broj 2377 KO Novi Bar u površini od 500 m² u dijelu 1/1, a što je tuženi dužan priznati i trpjeti i da se tužilac upiše kao vlasnik kod Uprave za nekretnine PJ Bar i žalba tuženog u tom dijelu odbijena kao neosnovana. U preostalom dijelu navedena presuda je ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno sudjenje. Presudom Osnovnog suda u Baru P.br.243/10 od 02.06.2010. godine usvojen je tužbeni zahtjev kojim je utvrđeno da je tužilac Čalgin Viktor vlasnik prizemlja stambenog objekta dimenzija 10,80mx9,80m i sprata dimenzija 10,80mx9,80m sve u ukupnoj površini od 211,68 m² koji je izgrađen na kat.parceli broj 3311/1 iz LN broj 2377 KO Novi Bar, u dijelu 1/1, što je tuženi Čalović Zoran dužan priznati i trpjeti, te da se tužilac na osnovu te presude upiše kao vlasnik kod Uprave za nekretnine PJ Bar, kao i da tužiocu preda opisane nepokretnosti u nesmetani svojinski posjed, slobodne od lica i stvari u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Presudom Višeg suda u Podgorici Gž.br.3071/10 od 17.11.2010. godine potvrđena je presuda Osnovnog suda u Baru P.br.243/10 od 02.06.2010. godine i žalba tuženog odbijena kao neosnovana.

Rješenjem Vrhovnog suda CG Rev.br.76/11 od 23.02.2011. godine usvojena je revizija i ukinuta presuda Višeg suda u Podgorici Gž.br.3071/10 od 17.11.2010. godine i presuda Osnovnog suda u Baru P.br.243/10 od 02.06.2010. godine i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno sudjenje.

Svjedok Hajduković Darko u svom iskazu potvrdio je da se Čalgin Viktor upisao kao vlasnik placa na osnovu pravosnažne presude, a da je u odnosu na dvije etaže objekta Vrhovni sud Crne Gore ukinuo presudu i uvažio reviziju Čalović Zorana, te da se

predmet nalazi u Osnovnom sudu u Baru koji iskaz je sud cijenio kao istinit a koji je potvrđen podacima sadržanim u spisima predmeta Osnovnog suda u Baru P.br.283/11.

Iz dopisa Sudskog savjeta Su.R.br. 1061/2010 od 08.10.2010. godine, proizilazi da sudije ne uživaju opšti imunitet, i da se postupak u konkretnom predmetu može nesmetano nastaviti iz kojeg razloga sud nije prihvatio navode odbrane okrivljenog Lekić Zorana, da je bio zaštićen sudijskim imunitetom i važećim Ustavom u momentu podnošenja zahtjeva za sprovođenje istrage protiv njega, a i po čl. 122 važećeg Ustava, sudija uživa funkcionalni imunitet, što znači da je on i tada i sada postupao u ime Države RCG, a koje ponašanje štiti funkcionalni imunitet iz Ustava.

Sud je cijenio nalaz i mišljenje vještaka grafologa Kontić Mile br. 62/08 od 13.12.2008. godine, pa je našao da je isti bez uticaja na drugačiju odluku suda u ovoj krivično - pravnoj stvari, na koji način je sud cijenio i iskaz svjedoka Durović Biljane, obzirom da se ovaj svjedok nije izjašnjavao o činjenicama bitnim za ovu krivičnopravnu stvar.

Shodno čl. 212 st. 3 Zakonika o krivičnom postupku oštećeni Jovović Gaspar je radi ostvarivanja imovinsko - pravnog zahtjeva upućen na parnični postupak.

Odluka da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda donijeta je shodno čl. 203 st. 1 Zakonika o krivičnom postupku.

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U PODGORICI
Dana, 20.04.2011. godine

ZAPISNIČAR,
Ana Maraš s.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA - SUDIJA,
Nada Rabrenović s.r.

PRAVNA POUKA:
Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku
od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka,
Višem sudu u Podgorici a preko ovog suda.

ZTO: Ana Maraš